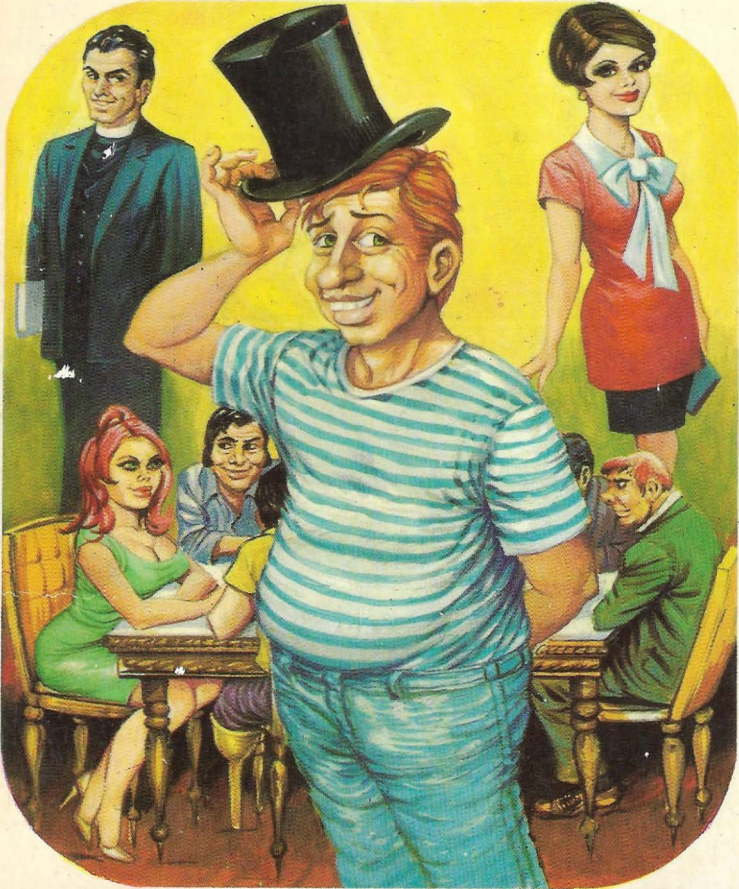

Milliyet

YAYINLARI

MİZAH

allahlık BEEFY

ERIC MALPASS

ALLAHLIK BEEFY

Eric MALPASS

MİLLİYET YAYINLARI LTD. ŞTİ. YAYINLARI

Mizah Dizisi : 10

•
Yayın hakkı (Copyright) Milliyet Yayın Ltd. Şti.

•
Kapak resmi : Bedri KORAMAN

•
Birinci baskı : Eylül 1973

ERIC MALPASS

allahlık BEEFY

Türkçesi :
Çiğdem BOZDOĞAN

Milliyet
YAYINLARI

Son derece değişik esprilerle dolu, alışılmışın dışında bir roman olan ALLAHLIK BEEFY bugüne kadar 18 ülkede yayınlanmıştır. Beefy'nin akıl almaz serüvenlerini anlatan bu kitap, İtalya'da tertiplenen ALTIN PALMIYE (Palma d'Oro) yarışmasında en büyük ödülü kazanmıştır.

BİRİNCİ BÖLÜM

ÇÜRÜK bir diş uzunca süredir Beefy'nin graniti andırır altçene yapısını aşabilecek bir haber yollamaya çalışıyordu. Sonunda bunu başardı. Uyarı beyne ulaştı.

Aslında hiç kimse, Beefy'nin beynini duyarlı bir organ saymazdı. Buna karşılık beyin, acı duyumlarını hemen algılayabiliyordu.

«Hey Beefy,» diye bağırdı. «Çenen ağrıyor!»

Fakat, sinemanın sıcak karanlığında oturan Beefy Jones bunu duymadı. Her zamanki gibi blucin ve mavi beyaz çizgili bir triko giymişti. Kalın parmakları geniş dizinin üzerinde kenetliydi. Ağzı açıktı. Kesik kesik soluk alıyor, gözlerini şerif ve adamlarının haydutu acımasız kovaladıkları beyaz perdeden ayıramıyordu. Haydutlardan biri eyerin üstünde arkasına döndü, parmağı tetiğe doğru uzandı...

Bu defa biraz kızgınlıkla: **«Hey Beefy! Çenen ağrıyor,»** diye bağırdı beyni.

Çürük dişi ise, acıdan incelmış zayıf bir sesle:

«Eve,» diye inledi; «Beni eve götür.»

Beefy çenesini oğusturdu. Filmin kahramanının ölüm kalım arasında çabaladığı böyle bir anda, bu dişin yaptığı da yakışık alır şey değildi doğrusu. Beefy, yatağını, içine iyice gömülünebilen muşamba uyku tulumunu, akşamları başının altına koyduğu yırtık yer minderini özlemle düşündü: Uyumak! Unutmak!..

Yanında oturan arkadaşına dönüp seslendi:

«Heck, çenem çok ağrıyor!»

Heck kımıldamadı, beyaz perdeye bakmayı sürdürdü. Beefy umutsuzluk içinde, umut bağladığı kişinin keskin profilini seyretti: Sivri bir burun, büyük, canlı siyah gözler, dümdüz bir saç. Belki de Heck, onun söylediklerini duymamıştı.

Beefy yalvararak:

«Çenem ağrıyor,» dedi yeniden.

Heck, kıpırdaman beyaz perdede olanları izliyordu. Fısıltıyla sordu:

«Peki ama, ben ne yapabilirim?»

Beefy aceleyle:

«Hayır, hayır!» diye karşılık verdi. «Senin yapabileceğin bir şey yok. Yalnızca, eve yatmaya gideceğimi belirtmek istemiştin.»

«Ah, böylesine çocuk olma,» diyen Heck, gözlerini perdeden ayırmadan cebinden bir çiklet çıkarıp, kâğıdını soydu ve ağzına attı.

«Beni eve götür!» diye inliyordu Beefy'nin dişi.

Fakat, arkadaşını yeniden tedirgin etmeyi göze alamayan Beefy, kalmaya karar vererek, sabırla filmin sonunu bekledi.

Filmden sonra yine reklamlar başladı. Çok güzel bir kız, çekici bir gülümsemeyle frigo sunuyordu. Işıklar yandığında gri görüntü, gerçek Bessie Brown'a dönüştü. Genç kız, elinde frigo tepsisi, seyircilerin arasında başını tepsisine eğmiş, dolaşıyordu.

Beefy'nin dişi yine yakardı:

«Eve! Eve! Eve!»

Beefy düşündü. Daha filmi ancak bir defa seyretmişti; üstelik, hemen giderse belki eve varamazdı bile. Ayrıca, Heck buna kesinlikle çok kızardı.

Fakat ardından, muşamba uyku tulumunu ve sıcak suyla doldurulup ayak dibine konulabilecek eski termoforu düşündü. Bu, karşı durulamayacak bir tasarımdı.

«Sen burada kalıp, filmi yeniden seyret, Heck!» dedi. «Ben kaçıyorum.»

Heck sırtıttı. Beefy üzüntüyle baktı. Ondan dostça bir gülümseme ummuştı; fakat Heck, kendisini çoktan unutmuşa benziyordu.

Beefy, karamsarlık içinde evinin yolunu tuttu.

Her halde, Midland'daki Danby kadar özelliiksiz bir şehre dünyanın hiç birinde rastlanamaz.

Elbette, daha pis, hatta belki daha çirkin yerler vardır; fakat, kesin bir ortalama söz konusuysa ilk olarak Danby'yi örnek vermek gerekir. Burası, bayat bir francala kadar can sıkıcı, istasyonlardaki bekleme salonları kadar ıssızdır.

Danby, bir oranda bekleme salonlarına benzer gerçekten. Gece gündüz trenler Danby'den geçip, şans peşinde koşanları heyecan verici uzaklıklara, İskoçya'nın sık ormanlarına kalabalık Londra'nın altın döşeli caddelerine ve batan güneşin ülkesi Wales'e ta-

şırlar. Danby’de oturanlar, serin sonbahar gecelerinde istasyona iner, ışıklı vagonların oluşturduğu zinciri, ateşler saçarak karanlıklara sürüp götüren dev seyrederek... Sonra içlerini çekip, yine evlerine dönerler, şömineye birkaç odun daha atar, özlemle uzakları hayal ederler.

İki yüz yıl kadar önce bu bölgede çok para kazanılmıştı. Uçsuz bucaksız Midland ovası baştan başa kanallarla kaplıydı. Bu kanallarda, şimdi demiryolları gibi Danby’de birleşiyorlardı. Çoktan unutulmuş uzun yaz günlerinde atlar, kanal kıyısındaki yedek çekme yollarında kömür sandallarını çekmiş, kışın ise buzlar, kızakların kalkık taban demirleri altında ezilmişti. Bugün ne atlar, ne de altın küpeli gemiciler var. Kanalların çoğu da sazlıklara dönüşmüş, yalnızca bir tek ince su yolu kalmış. Pazar sabahları Danby halkı lastik çizmeler ve yün atkılarla hep birden oraya gidip durgun suyun kıyısında sandviçlerini yer, balık avlar ve böylece günlerini geçirirler.

Bugün artık Danby’nin geniş asfalt yollarından geçilerek ülkenin her yönüne gidilebilir. Sözelgeşi, Leicester’e, Coventry’e ve - Allah esirgesin - Birmingham’a.

Danby’den söz ederken her halde en iyisi oradan nasıl çıkılabileceğini anlatmak olacak. Fakat, bizler dışarı çıkamıyoruz; öyleyse kendimizi Danby’de kalmaya alıştırmamız gerek. Durum böyle olduğuna göre yoksul St. Judas komün bölgesine bir göz atalım.

Danby’de yirmi kilise komünü vardır, bunlardan bazıları Ortodox-Anglikan; bazılarıysa sofu-Protestandırlar. Yalnız, St. Judas bunlardan hiç birine benzemez.

St. Judas bölgesi de şehrin öteki bölgeleri gibi özelliiksiz ve yavandır. Bölgede on beş bin kişi yaşar, **Majestetik** ve **Gloria** adlı iki sinema, beş tane balık lokantası (Her gün taze balık!) ve hatırı sayılır bir oranda meyhane vardır.

Tozlu bir park da eksik değildir. Buradaki yeşil boyalı, demir kameriyenin çevresinde, sıcak yaz gecelerinde şık giyimli komünlüler toplanıp sevilen opera melodilerini dinler, kalın üniformalar içindeki müzisyenlerin terlemelerine yol açarlar.

Kilisenin dinsel etkisi, rahip John Adams'tan, dünyanın düz olduğu ve gökteki yıldızların bir perde üzerine boyanmış oldukları inancı içinde yaşayan Lizzie Tubb'a, tiyatro topluluğu için gülünç oyunlar yazan ufak tefek Bayan Titterton'a, pek önemli bir bilgin olmayan Lord Wapentake'ye, bir kamyon dolusu tilkiden çok daha kurnaz olan Heck'e ve en sonunda dostumuz Beefy'e kadar uzanır.

Sarı tuğlalardan yapılma kilise gerçekten görülecek şeydir. İçi ıssız, soğuk ve çıplaktır. Akşam duası sırasında ışıklar yanıp da mihrabın üstündeki mum alevleri hava akımıyla oynastılar mı, duvarlarda gizemli gölgeler oynasır. Sabah duası sırasındaysa, eğer sisli bir günse, kilise en az bir mezar kadar hüüzün verici, sıkıcıdır.

İşte bahtsız St. Judas'ın tekdüzen, çirkin komününde durum böyledir. Fakat, burada da bazı güzellikler bulunabilir; yeter ki aransın. Sıcak güneş ışığında eski kiremitler parlar, bir anne uyuyan çocuğunu seyreder.. Bazen de gökten kar yağar, bütün çirkinlikler bir pudra şekeri tabakasının altına gizlenir. St. Judas'ta, ne tepeleri bulutlar çevrili kuleler,

ne de ufukta gözüken dağlar vardır; fakat, her zaman var olan bulutlar dağları andırır. Danby'den bıktığın zaman gözlerini havaya kaldır, çünkü, Danby'nin üstündeki de İngiliz göğüdür.

Sokak fenerlerinin yıldızlar gibi parladığı sokaklardan geçerken, Beefy'nin başı öne eğikti. Heck, sinemadan çıkmasına kesinlikle sinirlenmişti. Ah bu ağrı! Dinmek bilmiyor, bilmiyordu; âdeta biri çenesini ikiye ayırmak istermiş gibiydi.

Ana caddeyi arkasında bırakmış, kiremit evlerin yan yana dizildiği, çoktan yatakta olmaları gereken çocukların oynadığı yoksul, yan sokaklardan birine girmişti. Lord Nelson heykelinin, ayaklığı üstünde durup özlemle karşıdaki balık lokantasına ve birahaneye baktığı bir kavşağa geldi. Trafalgar kahramanının arka yönünde, duru gökyüzüne doğru St. Judas belediye binasının gri silueti yükseliyordu.

Beefy kapıya doğru gitti, cebinden bir deste maymuncuk çıkarıp kapıyı açtı. Fakat bu erken eve dönüş, ona özlediği dinlenme fırsatını vermedi; tersine, yalnızca onu değil, daha birçok saygıdeğer vatan-daşı, **pied-à-terre**'lerinden,¹ bu hırçın dünyadaki bir parçacık rahatlıklarından etmeyi amaçlayan bir planı keşfetmesine yol açtı.

(1) Uğradıkça kalınan yer, barınak.

İKİNCİ BÖLÜM

ST. JUDAS kilise kurulu önemli bir nedenle toplanmıştı.

Toplantıyı, geniş omuzlu, tüvit ceketli, gri flanel pantolonlu bir genç olan rahip John Adams yönetiyordu. Rahibin kolalı rahip yakasının üstündeki çilli, solgun yüzünde dost bir ifade vardı. Fakat yavaş yavaş bu ifadeye biraz kızgınlık da eklenmekteydi.

Eğer konu rugby olsa, bütün problemleri kolaylıkla çözebileceğini düşünüyorsa benziyordu. Bacağa vurulan şiddetli bir tekme rakibi yere yıkmak için yeterliydi. Fakat, on beş bin paund tutarındaki borçtan böyle kolaylıkla kurtulunamazdı. Görünmez bir takıma karşı rugby oynar gibiydi.

Rahibin sağ yanında, kilise kurulunun en yaşlı kişisi, «Northern Countries Bank» ın St. Judas şubesi müdürü Bay Edward Macmillan dimdik oturuyordu. 'Gerçek bir buz parçası,' diye düşündü John Adams. Herkesin içini okuyan, fakat kendi kartlarına bakılmasına asla izin vermeyen bir kişi.

Kilise kurulu sekreteri, ufak tefek Bayan Titterton gri bir fındık faresini andırır biçimde rahibin sağına çökmüştü. Durmadan akıllıca olsun, delice olsun, bütün konuşulanları, alkış ve kahkahalar da içinde, kaydediyor, bunları kuru bir protokol halinde yazıyordu.

Rahibin karşısındaysa on iki bay ve dokuz bayandan oluşan kilise kuruluyla gözlerini bile kırpmadan beş yüz paundluk bir gideri kabullenip, birkaç şilin için yarım saat süreyle tartışan yirmi bir hesapsız insan oturuyordu. Rahip, kendini sert bir parlamentonun karşısına çıkmış kral I. Karl gibi hissediyor, fakat yine de karşısındakilerin önemli anda onu tutacaklarını biliyordu.

O akşam gündemde son maddeler olarak şunlar yazılıydı: **Düğünlerde konfet atımı - Yeni bir belediye binasının yapımı.**

Aslında, önemli olan bu son noktaydı. Bu konuda uzun tartışmalar olacağını bildiğinden rahip bu son maddeye mümkün olduğu kadar çabuk gelmek istiyordu. Fakat, nedense toplantıdakiler konfet sorununa takılıp kalmışlardı. Düğünlerde konfet atılmasına nasıl engel olunabileceğini düşünmüşler, sonunda halka, üstünde, düğünlerde gerek kilisede gerekse kilise avlusunda konfet atmamalarını rica eden kâğıtlar dağıtılması gibi bir teklif yapılmıştı. Bu teklif hemen kabul edilmiş, fakat o anda biri bu kâğıtların hangi renk olacağı sorununu ortaya atmıştı.

Bayan Fribble kararlı bir sesle:

«Mavi!» dedi.

«Hayır, bayağı renkler olmaz,» diye atıldı George Bloodshot. «Hemen göze çarpan bir renk seçmeliyiz:

Örneğin, kırmızı. Kırmızı, gözden kaçacak renk değil, hemen herkesin dikkatini çeker.»

Rahip sabırsızlandı:

«Evet, kırmızı yazılı beyaz bir kâğıt kullanılmamasını teklif eden yok mu?»

Sonra merakla topluluğa baktı. Fakat toplantıya katılanlar öyle kolay kolay bir teklifi kabulleneceğe benzemiyorlardı.

«İçimde bir duygu.. lütfen beni yanlış anlamayın, bu yalnızca bir duygu; bana öyle geliyor ki, kırmızı mihrap perdelerine hiç uymayan bir renk olur,» dedi Bayan Fosdyke.

Bayan Austin ise sarının güzel canlı bir renk olduğunu, insana nergisleri hatırlattığını savunuyordu.

Bert Briggs ise, siyahtan yanaydı.

Joe Grayson:

«Cenazelerden değil düğünlerden söz ediyoruz,» diye atıldı.

John Adams öfkeyle tokmağı masanın üstüne indirdi.

«Bayanlar, baylar boş yere zaman harcıyorsunuz,» dedi. «Bari birisi, mavi yazılı beyaz kâğıtlar kullanmamızı ileri sürsün.»

Sanata karşı büyük ilgi duyan genç bir adam, Cyril Mayflower, karşı durdu:

«Üstü beyaz yazılı mavi kâğıtlar kullanılması daha etkileyici olmaz mı?»

Tartışma uzadıkça uzadı. Sonunda, George Bloodshot ve Bert Briggs hemen bir karara varılıp da toplantıya son verilmezse, devam ettikleri **Yazarlar ve Çiftçiler** derneğinin kapanacağını ileri sürdüler. Bunun üstüne, bu zor sorunu tartışıp çözüm yo-

lu bulacak ve rahibe haber iletecek küçük bir kadınlar komitesinin seçilmesine karar verildi.

«Bunu kabul ediyor musunuz?»

«Oy birliğiyle kabul edildi.»

John Adams, kol saatına bir göz attı:

«Ve şimdi de,» diye neşeyle söze başladı. «Gündemin en önemli maddesine geçiyoruz. Evet, kilise kurulunu yıllardır uğraştıran bir konuya: Yeni bir belediye binasının yapılmasına.»

Buna gerçekten çok önem veriyordu. Toplantıların yapıldığı, şimdi içinde bulundukları belediye yapısı, gelişmekte olan canlı bir komün için yetersiz, Viktorian sitilinde, eski, yıkıktı. İnsana sıkıntı veren, karanlık, harap bir yerdi burası. Rahibin gözlerinin önünde, aydınlık, iç açıcı, geniş bir belediye yapısı canlanıyordu.

Kilise kuruluna bu isteğini kabul ettirmeyi başarabilecek, toplanan bu kişilere kendi ilgisini aşılayabilecek miydi? Onların yardımı olmadan hiç bir şey yapamazdı.

Orada bulunanların yüzlerine baktı. Evet! Hepsi bu konuyla ilgileniyordu. Bayan Titterton elindeki kalemi durmadan masanın üstüne vuruyor, yaşlı Willie Ironmonger ise yediği bonbonu, ağzını şapırdata şapırdata bir yanağından öbürüne aktarıyordu. Tam yirmi üç çift göz, ilgiyle rahibe bakmaktaydı. Güven ve neşeyle söze başlayacağı anda, Lord Wapentake söz isteyerek ayağa kalktı ve topluluğa bir göz attıktan sonra söze başladı:

«Acaba kırmızının dikkati çeken bir renk olduğunu düşünmekle yanılmıyor muyuz? Kırmızının, sinyallerde ve uyarı işaretlerinde kullanılmasının nede-

ni yalnızca onun kan rengi olması değil mi?» Ellerini cebine sokup, ciddî bir tavır takındı. «Koyu kırmızıyı kahverengiden ayıramayacak kadar renk körü olan birçok kişiye rastladım. Bu yüzden bu rengi kullanmamız daha doğru olmaz mı?»

Artık belediye yapısı konusuna geçmek isteyen John Adams, alaylı bir gülümsemeyle karşılık verdi:

«Bu konuda bir karara vardık, Bay Wapentake. Şimdi konumuz yeni belediyenin yapımı.»

«Oh, pardon!» diyen Lord Wapentake yerine oturdu.

Rahip yeniden konuşma durumuna geçti, fakat o sırada Lord Wapentake yanında oturan arkadaşına, Simla'da tanıdığı, renk körlüğü olan bir delikanlıdan söz ediyordu.

«Mavileri sarı görüyordu. İşin ilgi çekici yönü...» diye ekledi. Birden sesini, sonuna kadar açılmış bir radyo gibi yükseltti. «İşin ilgi çekici yönü, oğlanın mavi haçlı mermi atıcısı olmasıydı.»

Yaşlı adam arkasına yaslanıp gülerek gözlerinde biriken yaşları sildi. Rahip içini çekti, tekrar toplantıda bulunanları, düşlerinin gerçekleşmesi için yenden kandırmaya çalıştı. Şimdiki belediye yapısının kötü yönlerini, yetersizliğini uzun uzun anlattıktan sonra, şans eseri, kilisenin yanında yeni bir belediye yapılması için çokça yer olduğunu söyledi. Onlara uzun uzun, geniş, aydınlık, havalı odaları, holleri, modern koltuklu büyük salonları anlattı. Gözleri parlıyordu. Toplantıda bulunanları etkisi altına alabildiğini seziyordu. Top ondaydı, karşı tarafın defansını yapıyordu. Kale bir adım ötedeydi.

O anda bay Macmillan sözünü kesti:

«Bu gibi bir projenin gerçekleşmesi için yapılacak giderlerin tutarı üzerine bize aşağı yukarı bir bilgi verebilir miydiniz, sayın rahip?»

John Adams'ın yüz çizgileri gerildi. Tok bir sesle karşılık verdi:

«Sanırım, on beş bin paund.»

Kilise kurulu, bu sayı karşısında derin bir soluk almaya çalıştı. «Acaba malî işler müdürümüz bize banka hesabımızın durumu üzerine bilgi verebilirler mi?»

«Dokuz paund, üç şilin ve dört peni.»

Umut kırıcı bir karşılıktı bu.

Joe Grayson o akşam tam formundaydı. Söylediği her kelimeyle topluluğu kahkahalara boğuyordu. Bu defaki sözleriyle de herkesi güldürdü:

«Eh, bu küçük farkı kolaylıkla kapatabiliriz sanırım.»

«Bunu başaracağımızı sanıyorum,» dedi rahip.

Fakat herkes bakışlarını ondan kaçırdı. Bu cüretli projeden korkmuşa benziyorlardı.

«Söz konusu gidere aklımızı takmayalım lütfen,» diye ekledi John Adams. «Böyle bir işe atıldığımızda bağış olarak büyük yardım toplayabiliriz. Ayrıca şu anda içinde bulunduğumuz yapının da bize ait olduğunu unutmamalıyız. Burayı depolama yeri olarak yakındaki fabrikalardan birine satabileceğimizden kuş-kum yok.»

O anda toplantı, kapının dışından gelen, hapsirik sesini andırır bir sesle kesildi.

«Yine bu yaramazlar! Özür dilerim, sayın rahip!» diyen George Bloodshot, öfkeyle kapıya koştu.

Bir yanında mutfak, bir yanındaysa dışarı açılan kapının bulunduğu dar, kubbeli bir koridor görüldü. Yalnızca merdivenle çıkılabilecek kadar yukarıda, çatı katına girilen küçük bir kapı daha vardı. George Bloodshot ışığı yaktı. Fakat, koridor boştu. Sonra belediyeyle yüksek tuğla bir duvar arasından uzanan dar, karanlık bir yola çıkan kapıyı açtı. Bloodshot, karanlığa rağmen, kısa boylu, toplu, çizgili kazaklı bir oğlanın köşeyi dönerek kaybolduğunu görmüştü.

Fakat onu izlemeye kalkışmadı. Kapıyı kapayıp geri, toplantı odasına döndü.

Bert Briggs:

«Bu çocuklar gerçek bir dert,» dedi. «Disiplin diye bir şey bilmiyorlar.»

Bloodshot başını salladı:

«Çocuk değildi. Sanırım, yapılı bir erkekti.»

Bayan Fribble, bunun üzerine sinirli bir ifadeyle sordu:

«Birinin bizi dinlemiş olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?»

Yeniden cesaret kazanmış olan rahip:

«Sanmıyorum,» dedi. Sonra, yumruğunu masanın üstüne indirerek yerinden sıçradı ve ekledi: «Kommünümüzün ihtiyacı olan yeni belediyeyi yaptırma konusunda nasıl kararsız kaldığımızı ve çocuklarımızın çocuklarının bile övünebilecekleri gibi bir yapının gerekli olduğuna karar vermekten nasıl kaçındığımızı kimsenin duymamış olduğunu umarım.»

Oturup, piposundan bir soluk çekti ve sonra pipoyu yine yerine koyarak ilgiyle topluluğa baktı.

Bayan Titterton kalemini kemiriyordu. Sonun-

da, 'Bunu zabıtlara geçirmemek daha iyi olacak,' diye karar verdi.

Kilise kurulu çok şaşırılmıştı. Böyle bir patlama, İngiliz gelenek ve göreneklerine hiç uymuyordu.

Fakat, sonra kuşkuya düştüler. Kiliseyi temsil eden gerçek bir münazaracının böyle konuşması gerekmez miydi?

Rahip içini çekti; en uygun an kaçmıştı. Fakat sonra sevinçle Bay Alfred Mason'un ayağa kalktığını gördü. Adam, gözlerinde garip bir parıltıyla konuşmaya başladı:

«Sayın rahip'e yeni bir belediyenin yapımı konusunda gerekli planları hazırlatmak için tam yetki verilmesini ileri sürüyorum. Tahmin edilen tutar: On beş bin paund.»

Rahip sakın bir sesle sordu:

«Bu teklifi destekleyen var mı?»

Uzun süren bir sessizlikten sonra George Bloodshot ayağa kalkarak, düşüncesini açıkladı:

«Ben destekliyorum.»

Gerçi, rahip bu karar karşısında duyduğu sevinç sesinde gizlemeyi başardı ama gözlerinin parıltısından apaçık belli oluyordu.

«Başka kim var?» diye sordu.

Birden bütün eller yukarı kalktı. John Adams'ın yüreği küt küt atıyordu:

«Karşı olan var mı?»

Kimse kıpırdamadı bile. Rahip:

«Oy birliğiyle kabul edildi.» diye açıkladı.

Toplantı sona ermişti. Paltosunu giymesine yardım edilirken Lord Wapentake hâlâ söyleniyordu:

«Ayrıca, eflatun da güzel bir renk!..»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KARANLIK bir gece. Herkes, her şey, birkaç saatlik bir yuvada olmayı özlüyor. Tilkiler ve tavşanlar yuvalarına çekilip karanlıkla kucaklaşıyorlar. Kuşlar dallarda uykuya dalmış, yaşlı dünya, bir yük treni gibi gök kubbedeki rayı üstünde karanlık tünelden geçiyor. Sönmeye yüz tutmuş şöminelerin önünde köpekler yatıyor, zaman zaman uykularında kımıldanıyorlar. Yalnızca kediler oradan oraya dolaşarak, cengel'lerin¹ korku ve heybetini pis arka avlulara taşıyorlar.

Yazarlar ve Çiftçiler lokalinde sert birer içki almış olan George Bloodshot ve Bert Briggs evlerine doğru yola koyuldular. Bu sırada çoktan eve varmış olan Lord Wapentake iki kadeh viski alırken, karısına, bütün geceyi yeni kilise perdelerinin ne renk olacağını tartışmakla geçirdiklerini anlatıyordu. John Adams, büyük, sessiz rahip evinin kapısını açtı. Onu

(1) Cengel : Hindistan ormanlarına verilen ad.

karşılayan yalnızca alışılmış gaz ve lahana kokusuyla duvarlardaki nemdi. Bir bardak çay içip, bir dilim ekmekle biraz peynir yedi.

Beefy Jones ise, yine karanlık ve boşaltılmış belediye yapısına dönerek bir maymuncukla kapıyı açtı. Doğruca mutfağa gidip ocağın üstüne bir çaydanlık su koyduktan sonra yukarı, çatı arasına, eski termoforunu almaya çıktı.

Canı akşam yemeği yemek istemiyordu. İştahı kaçmıştı. Bunun nedeniyse dışının ağrması değil, o gece duyduklarının kendisinde yarattığı şoktu.

Genellikle eve döndüğü zamanlarda belediye boş olurdu. Rahibin haberi ve izni olmadan belediyede kalınca, izciler, gençlik kulüpleri ya da erkeklerin oluşturduğu çeşitli dernekler oradan ayrılmadan eve dönmek doğru olmazdı. Bu yüzden de Beefy, genellikle belediye bütünüyle boşaldıktan sonra oraya gelirdi. O gün kapının altından ışık sızdığını ve sesler geldiğini duyunca, merdivenle çatı arasına çıkmayı göze alamamıştı.

Bunun yerine, anahtar deliğinden içeriyi seyretmek üzere kapının yanına gitmiş, ama, rahibi ve onun söyledikleriyle pek ilgilenmiyora benzeyen, yanında oturan iriyarı, solgun yüzlü bir adamdan başka bir şey görememişti.

Aslında, söylenenlerden de bir şeyler anlamıyordu. Fakat anladığı kadarı, evini bir fabrikaya satmayı düşündüklerini kavramasına yetmişti. Sonra birden hapsirmiş ve hemen oradan kaçmıştı.

Şimdi de mutfakta oturmuş, endişe içinde termoforunu suyla dolduruyordu. Sonra çatı arasına çıkıp muşamba uyku tulumunun içine girdi. Ağrıyan yana-

ğını yer minderine bastırdı. Sonra üzüntü içinde gözlerini elektrik ampulünün zayıf ışığına dikip, ötekilerin erken dönmelerini diledi. Onlar ne yapılması gerektiğini bilirlerdi.

Bir üzüntüsü, bir sıkıntısı olduğu zamanlardaki gibi, yine düşünceleri doğup büyüdüğü yerlere gitti. Orada, Shepherd's Delight'ta, bir gün çok parası olunca dinlenmeye çekilmeyi düşünüyordu. Bahçesi, bir domuzu ve birkaç tavuğu olan gösterişsiz bir evin hayalini kurmaktaydı. Orada, küçük bir odada, gerçek bir yatakta yatacak, kendi pişirdiği yemekleri yiyecekti. Artık kanun dışı işler yapmayacak, diş ağrısı da çekmeyecekti. Tabii o zamana kadar okumayı da öğrenmiş olacak, vahşî Batı'yı anlatan bütün resimli romanları birbiri ardından okuyacaktı.

Uzun süredir Shepherd's Delight'a gitmemişti. Küçük bir oğlan çocuğuyken köyün kıyısında bir evde yaşar, sık sık teyzesi Nellie'yi görmeye gider, kuzini Sally ile oynardı. Sally'yi severdi. Güzel, neşeli, içten bir kızdı. Acaba şimdi neredeydi? Birden onun artık küçük bir kız çocuğu olamayacağını anladı. Kendisi, yirmi beş yaşlarında olduğunu düşünüyordu. Sally, üç yaş daha küçüktü. Parmaklarıyla hesapladı: Aman Allahım! Sally yirmi iki yaşında olmalıydı. Büyük, kırmızı elleri ve hantal ayakları yüzünden onunla alay edecek yetişmiş bir bayan. Belki Sally, Beefy'e burun kıvrıracak üstün zekâlı bir delikanlıyla de evlenmişti.

Bu düşünce hoşuna gitmedi. Yeniden Shepherd's Delight'ı düşündü .

Sonunda, arkadaşları geldi. Aşağıda kapının açıldığını duymuştu. Bunu, merdivenleri çıkan ayak ses-

leri izledi. Tavan arasının kapısı aralandı ve Tahtabacak Evans'ın kafası görüldü.

Tahtabacak'ın başı bütünüyle apaçıktı. Kafatası iyice zımparalanmış, sonra keten tohumu yağıyla ovulmuşa benziyordu. İyice cilâlı bir baştı bu. Dar ağzının kıyısından iki derin çentik burnundan çene çıkıntısına doğru uzanıyordu. Küçük, etkileyici, sarı gözleri vardı.

«Evde misin, Beefy?»

«Çoktandır,» dedi Beefy. «Dişim çok ağrıyor.»

Tahtabacak Evans kendini çatı arasına çekti.

«Zavallı Beefy! Biraz konyak içsen iyi olurdu.» Cebinden bir şişe çıkardı. «Al, bir defa dene. Yalnız iyice dişinin arasına gitsin.»

«Teşekkürler, Tahtabacak!» diyen Beefy, bunun pek bir yararı olacağını sanmamakla birlikte diş etlerini bu keskin sıvıyla iyice oğuşturdu. Konyağın iğrenç bir tadı vardı. Beefy'nin severek içtiği tek içki limonlu gazozdu.

O anda tavan arasının kapağında neşeli bir yüz belirdi.

«Hey Joe!» diye bağırdı. Tahtabacak. «Rusya'da diş ağrısına karşı ne yaparlar?»

Votka-Joe kendini tavan arasına çekti.

«Efendim, diş ağrısı ne?» diye sordu.

Tahtabacak yüzüne ağrıdan buruşmuş bir ifade verdi. Joe gülümsedi; anlamıştı.

«Votka,» dedi. «Bol votka!» Ve Tahtabacak'a şişeyi uzattı.

Tahtabacak votka şişesini Beefy'ye verip, seslendi:

«Al, kafana bir dik bakalım!»

Beefy söyleneni yaptı. Fakat sonra votkanın etkisiyle irkildi.

O anda Uzunparmak Lofty ile Tekgöz Willie göründüler.

«Beefy'nin nesi var?»

«Dişim ağrıyor,» diye karşılık verdi Beefy. «Ayrıca iyi değilim.»

Tekgöz atıldı:

«Bunun tek çaresi vardır: Viski!»

Uzunparmak karşı durdu:

«Cin çok daha iyi.»

İkisi de şişelerini çıkardılar. Willie, viskiyle ısılattığı parmağını Beefy'nin ağzına sokup diş etlerini iyice oğuşturdu. Lofty de aynı şeyi cinle yaptı.

«Daha iyi misin?» diye sordular ikisi birden.

Beefy iyimserlikle yalan söyledi:

«Biraz daha iyi! Ayrıca kötü haberlerim var.»

Fakat o anda Heck geldi ve hemen konuşmaya başladı:

«İda'ya rastladım. Hemen yarın yönetim kurulunun toplanmasını istiyor. Sabah hizmetçi kadın temizlik yaptıktan hemen sonra, burada aşağıda.»

Kırık aynada kendine baktı, kızgın bir köpek gibi sarı dişleri ortaya çıkacak biçimde üst dudağını kaldırdı.

Beefy inledi. Bu toplantılardan hoşlanmıyordu. Üstelik bir de bu diş ağrısı! Yeniden inledi.

«Bunun nesi var?» diye sordu Heck.

«Dişi ağrıyor.»

Heck kendi dişlerine bakmaya bir an olsun ara vermeden:

«Biliyorum,» dedi. «Sinemada da bundan yakınıydı.»

Kimse, Beefy'nin kötü haberlerinin ne olduğunu sormuyordu. Heck çizgili kadife ceketini çıkarıp, özenle katladı. Willie, cam gözünü çıkarıp, kırık bir bardağa koydu. Beefy'nin her akşam yeniden hayran olduğu bir yöntemdi bu. Uzunparmak Lofty ise boylu boyunca yere uzandı ve Beefy'e dönerek, dostça seslendi:

«Uyuyabileceğini umarım.»

Beefy yeniden:

«Kötü haberlerim var,» dedi. Doğru sözleri bulmakta inanılmayacak kadar güçlük çekiyordu. «Evi bir fabrikaya satmayı düşünüyorlar.»

Söylediklerinin yaptığı etkiye sevinebilirdi. Genellikle kimse onu pek önemsemezdi, fakat bu defa hepsi birden dinliyorlardı. Lofty korkuyla yerinden doğruldu. Heck gözlerini hâlâ muşamba uyku tulumu içinde yatmakta olan Beefy'e dikmişti. Pantolonunu özenle eski bir ölü sedyesinin üstüne asmakta olan Tahtabacak Evans, olduğu yerde kalakaldı. Hatta Votka-Joe bile bu genel endişeyi sezdi ve sordu:

«Lütfen, fabrika ne?»

Heck atıldı:

«Bunu nereden biliyorsun?»

«Aşağıda konuştuklarını duydum,» dedi Beefy. «Yeni bir belediye yaptırıp bunu bir fabrikaya satmayı düşünüyorlar.»

Bu sözler üzerine tavan arasına egemen olan sessizliği Tahtabacak bozdu:

«Ne pahasına olursa olsun, buna engel olmalıyız.»

«Başkalarının evini bir fabrikaya satmak da ne demek oluyor,» diye söze karıştı Uzunparmak. «Bunu yapmaktan utanmıyorlar mı?»

Her zaman mantıklı davranmaya çabalayan Tahtabacak başını sallayarak karşılık verdi:

«Fakat onlar burada oturduğumuzu bilmiyorlar ki.»

«Eğer bilselerdi, ilk yapacakları şey bizi buradan dışarı atmak olurdu.»

Beefy onların konuşmalarını izlemeye çalıştı, fakat gittikçe kötüleşiyordu. Sorunun kanunî yanı onu hiç ilgilendirmiyordu. Tek bildiği, bilebildiği, bazı insanların anneannesinin evinden ayrılmasından bu yana sahip olduğu tek yuvayı, barınağını elinden almak istedikleriydi. Kendini bitkin, umutsuz ve çaresizlik içinde görüyordu.

Heck, onu soğuk gözlerle süzdü:

«Bunu yarın toplantıda, 'Çeşitli konular' bölümüne geldiğimiz zaman söylemelisin. Belki Ida bize yardım edebilir.»

Beefy, korkudan bembeyaz olmuş bir yüzle arkadaşına bakıyordu:

«Ben mi?» diye bağırdı. «Ben mi toplantıda bundan söz edeceğim? Fakat ben bir toplantıda nasıl konuşulması gerektiğini bile bilmiyorum.»

Heck, küfrederek yeniden aynanın başına geçti. Beefy yalvardı:

«Bunu toplantıda **sen** söyleyemez misin, Heck?»

Heck dişlerini incelemekteydi:

«Kafamı kızdırma!» diye tersledi onu.

Tahtabacak Evans mırıldandı:

«Bunu sen yapmalısın, Beefy. Konuşulanları duyan da sensin.»

«Yeter! Susun, uyuyacağız,» diyen Heck, kıvanç içinde St. Judas tiyatro topluluğunun eski dekorları arasında bulmuş olduğu yapma bir çayırın üstüne uzandı. «Biri ışığı söndürsün.»

Kimse kımıldamadı. Beefy bunun üzerine muşamba uykusu tulumundan dışarı süzülüp, yavaş yavaş merdivenlerden aşağı indi ve ışığı kapadıktan sonra, merdivenleri yoklaya yoklaya yeniden tavan arasına çıkıp yatağına girdi. Kirli tavan penceresinden duru gökyüzü ve yıldızlar görünüyordu. Beefy onlara baktı. Uykusu gelmiyordu. Yanağı şişmişti, dişi de aklını başından alacak kadar ağrıyordu. Fakat, korkuları onu bütün bunlardan daha çok üzmekteydi. Yalnızca barınaksız kalması değildi kendisini korkutan. Yarın bir konuşma yapması gerekecek, üstelik belki de bazı sorularla karşılaşacaktı.

«Başka bir şey var mı?» diye soracaktı Ida. Bunun üstüne bütün oğlanlar başlarını ona çevirecek, o da ayağa kalkıp anlatmak zorunda kalacaktı - evet, ama neyi? Zihninde, söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı, fakat kelimeler nehirlerdeki küçük balıklara benziyor, yakalamak istenir istenmez kaçıyorlardı. Yüksek sesle inledi.

Heck uykusunda homurdandı:

«Çeneni tut!»

ERTESİ sabah, güneş, Beefy'ye ve onun kaygılarına aldırmadan acımasızca doğdu. Nottingham so-

kağındaki bir evde yaşlı Lizzie Tubb, yatağından kalktı, bitpazarından almış olduğu bir pulloveri, Bayan Fosdyke'in verdiği bir eteği giyip ayağına bir çift eski jimnastik ayakkabısı geçirdi. Bu pabuçları, şimdi çoktan unuttuğu bir yerde bulmuştu. Sonra, altmışıncı yaş gününden kalma bir hasır şapkayı başına, tel gözlüğünü burnunun üstüne yerleştirdi ve beline, üstünde 'Nefis kemik unu' yazılı bir torbadan diktığı önlüğünü bağladı. Köpeği Blackie'nin önüne bir kâse yemek koyduktan sonra, evden çıkarak belediyeğe doğru ilerledi.

Temizliği bitirip yapıdan ayrıldığı sırada Beefy, tavan arasından kendisini gözlemektedir. Onun önlüğünün üstünde yazılı olanları bilmeyi çok isterdi. Aca-ba adı mı yazılıydı? Yoksa adresi mi? Fakat o sabah buna kafasını yoramayacak kadar üzgün ve bitkindi. Bir konuşma yapması gerekecekti. Saatların akrep ve yelkovanlarının Ida'nın «Başka bir şey var mı?» diye soracağı o korkunç ana doğru acımasızca yaklaşıyordu.

Aşağı indi. Mutfakta büyük bir canlılık vardı. Heck traş oluyor, Uzunparmak, anneler derneğinin bardaklarını kahvaltı için masanın üstüne diziyor, Votka-Joe alabalıkları kızartıyordu.

«Dişin ne durumda, Beefy?» diye sordu Tahtabacak. «Pek neşeli görünmüyorsun.»

Beefy üzgün bir tavırla:

«Çok dertliyim,» dedi. «Şimdi sana konuşmamı baştan aşağı söylersem, onu benim için bir kâğıda geçirebilir misin?»

Tahtabacak dostça gülümsedi:

«Bunu yapsam bile, sen kâğıtta yazılı olanları okuyamazsın ki.»

Beefy birçok defalar, şimdi de olduğu gibi, Tah-tabacak kadar işlek ve güçlü bir zekâyâ sahip olmak istemişti. Üstelik Tahtabacak'ın, her şeyi mantıklı bir yönle düşünebilmek gibi bir özelliği de vardı. Ah, bir onun gibi olabilseydi!

«Bunu düşünmemiştim,» diye mırıldandı.

Sonra bitişik odaya geçerek, başı dönene kadar düşündü, düşündü... Ida, «Başka bir şey var mı?» diye sorunca ayağa kalkacak ve diyeceği ki; «Bayanlar, baylar, yenisini aldıkları için bunu bir fabrikaya satmak istiyorlar. Durum aynen şöyleydi: Dişim ağrıdığı için eve erken döndüm. O sırada kilisenin yanına yeni bir tane yapmayı istediklerinden söz ediyorlardı.»

İşte bunları söylerse her şey apaçık ortaya serilirdi. Aslında, açık konuşması şarttı, yoksa, çeşitli sorularla karşılaşabilirdi. Fakat, bu konuşma ne kadar belirgin ve açık olursa olsun gerektiği anda sözcükleri bir araya getiremeyeceğini biliyordu.

Çeşitli alkoller dişine iyi gelmişti. Endişeden, kahvaltı edecek iştahı kalmamıştı.

Uzunparmak ve Tekgöz Willie, odayı toplantı için hazırlamaya koyuldular. Sandalyeleri masanın çevresine dizdikten sonra, kilise kurulu toplantısından arta kalan bloknotları her sandalyenin önüne, masanın üstüne dağıttılar. O sırada Heck, telâşla protokol defterini karıştırmaktaydı.

Kilitte bir maymuncuğun döndüğü duyuldu. Giriş kapısı açıldı ve Ida, tüm gösterişi ve savaş boyaları içinde göründü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

IDA'NIN canlı renklere büyük bir düşkünlüğü vardı. Çokça makyaj yapmış, saçlarını ateş rengine boyamıştı. Yeşil elbisesi neredeyse dikişleri ayrılacak kadar dardı. Küçük bir eli, etli, kalın parmakları vardı. Yüksek topuklu ayakkabılarının üstünde zorlukla yürüyordu. Bir magazin dergisi alıp şöminenin önünde tembel tembel oturmaktan daha güzel bir şeyi tasarlayamayacak bir kadını andırıyordu.

Fakat Ida, ilke sahibi, büyük planları olan bir kişiydi. Hayran olunacak bir düş gücü ve yabana atılamayacak birçok ülküsü vardı. Dünyanın düzeninden memnun değildi ve onu değiştirmeye kararlıydı. Hileli yollardan başarıya ulaşılabilinmeliydi. Ida'nın tek düşüncesi buydu. Niçin ulaşamadığına, birçok defalar bir neden bulmaya çalışmış, fakat, bulamamıştı.

Ida, serbest ticarete karşı değildiyse de, küçük kuruluşların zamanlarının geçmiş olduğunu, bugün artık yalnız büyük, planlı kuruluşların para kazana-

bileceklerini düşünüyordu. Yaşamak için çok para kazanılmalıydı. Bunu ise bir yaşam boyu çalışıp, didinse bile bir tek kişi gerçekleştiremezdi. Bu, planlı bir şirketin işiydi.

İşte böyle düşüncelerden hareket ederek Ida da, sınırlı sorumlulukları olan bir çeşit şirket kurmuştu. Fakat bu şirket ne ticaret odasına kayıtlıydı, ne bir kuruluş protokolü ne de statüsü vardı. Evet, evet bu şirketin adı bile yoktu; adı yalnızca **Firma**'ydı. Ida'nın başkanlığındaki bir yönetim kurulu şirketi yönetiyordu. İşletmenin yükümlülükleri ve amaçları üç maddede özetlenebilirdi:

- 1.) Para kazanmak
- 2.) Hırsızların ve dolandırıcıların saygınlığını artırmak
- 3.) Tutkuları doğru yollarda kullanmak.

O zamana dek **Firma**, istenilen başarıya ulaşamamıştı. Ancak müdürlerine akla yatkın bir maaş ödeyecek kadar kazanıyordu.

İşletmenin demirbaşları yamru yumru sarı bir yük kamyonu, bir çift maymuncuk, ağır şeyleri kaldırmaya yarayan bir manivela, binlikleri basmaya yarayan ama yıllardır kullanılmamış, eski, paslı bir para baskı makinesinden oluşuyordu.

Ida'ya göre, bugün artık İngiltere'de sosyal durumları ülkenin zenginliğine uymayan yalnızca iki sınıf vardı: Küçük esnaf ile hırsız ve dolandırıcılar. Ida'ya kalsa, bütün küçük esnaf halkı kendilerini asabilirlerdi. Ida onlar için hiç bir yaşama şansı görmüyordu. Kendini bütünüyle hırsız ve dolandırıcıların dünyasına adamıştı. Eğer bu alçak görülen azınlığa

herhangi bir biçimde yardım edebilirse öteki dünyaya çok daha rahat gidebileceğini umuyordu. Bir hırsızın zengin olabilmesi için sıkı temellerle örgütlenmiş bir kuruluşa girmesini de şart görmekteydi. İşte, **Firma** bu amaçlarla kurulmuştu.

Müdürler birbiri ardından toplantı salonuna girdiler. Bunlar, firmanın tek görevlileriydi ama, Ida'nın da çok iyi bildiği gibi, mesleklerinin pek başarılı kim-seleri değillerdi. Fakat Ida, erkeklerin nasıl elde tutulabileceğini ve onlara isteklerin nasıl yaptırılabilineceğini çok iyi biliyordu: Bu yüzden onları kısa sürede müdür düzeyine yükseltmişti. Toplantılar sırasında onlara önemli, saygıdeğer bir kişi oldukları kanısını aşılamayı da başarıyordu. Bu oyunla, planlarını kusursuz başarabileceklerini umuyordu.

Ida, kilise kurulu başkanının sandalyesine oturdu ve gülümseyerek söze başladı:

«Günaydın, baylar!»

Müdürler:

«Günaydın, sayın başkan!» diye saygıyla karşılık verdiler.

Ida onları birer birer gözden geçirdi. 'Komik yaratıklar,' diye düşünüyordu. Fakat, daha çok ne bekleyebilirdi? Sekreteri Heck'i bir kumarhanede yakalamış, Tahtabacak Evans'ı ise, yüzünde maskeyle bir villanın banyo penceresinden inerken bulmuştu. Evans'ın anlattığı, kızın son anda kaçmaktan vazgeçmiş olmasıyla ilgili hikâye ise onu ancak güldürmüştü.

Tekgöz, Willie, Uzunparmak Lofly ve Votka-Joe'yu ise son defa hapishaneden çıktıklarında tanı-mıştı. Ve Beefy!.. Ona, müdür olmak isteyip, isteme-

diğini sorduğunda, yüzünde beliren ifadeyi ömrü boyunca unutmuyacaktı.

«Ben mi?» diye sormuştu sevinçle. Sonra, elinde tuttuğu, içi coca-cola şişeleriyle dolu kesekâğıdını yere koymuş, kazağını çekiştirmişti. O zamanlar Beefy bakkal cıracılığı yaparak hayatını kazanıyordu. «Ben mi? Müdür mü? Şöyle silindir şapkalı gerçek bir müdür mü?»

Silindir şapka için biraz sabretmesi gerekecekti, firmanın ilerideki başarılarına bağlıydı bu. Ve Ida, firmanın başarısının ona, yani Beefy'e bağlı olduğunu açıklamıştı.

İşte şimdi de karşısında oturmuş, öfke içinde önündeki kâğıda bir şeyler karalıyordu. 'Kafasını uğraştıran bir konu olmalı,' diye düşündü Ida. Fakat bu ne olabilirdi? Ida, neşesizce gülümsedi.

«Son toplantının tutanaklarını okuyabilir misiniz, sayın sekreter.»

Sekreter Heck ayağa kalkarak okudu ve evrakı saygıyla başkana uzattı. Ida, müdürlerine baktı.

«Bunu, son toplantımızın eksiksiz, doğru tutanağı olarak imzalayabilir miyim?»

Bel el, 'evet' anlamında havaya kalktı. Altıncısı hâlâ önündeki kâğıdı karalamaktaydı.

Başkan, kızgınlık içinde bağırdı:

«Beefy!»

Beefy başını kaldırdı ve ötekilerin parmaklarını kaldırmış olduklarını görünce kızardı.

Ida içini çekti.

«Tutanağın dört numaralı maddesine gelelim. Başkan, hileli yollarla şimdiye kadar bir başarı elde edilememiş olduğunu tespit etmiştir. İnanılmayacak

bir durum. Önceden de olduğu gibi, bilançomuzda şimdilik hiç bir kazanç görünmüyor. Müdürlere, bir dahaki toplantıya kadar Faaliyet - Kazanç bağıntısını düzeltecek bir çare bulmaları görevi verilmiştir.»

Bir karşılık bekleyerek toplantıda bulunanlara baktı, fakat altı çift göz onu anlamsız anlamsız süzüyordu.

«Evet,» dedi. «Aranızdan hiç birinizin bir fikri yok mu?»

Sessizlik.

«Sersemler,» diye haykırdı İda. «Hiç birinizin aklına bir şey gelmedi mi?»

Sessizlik...

İda elindeki kalemi öfkeyle masaya vurdu.

«Her halde benim dışımda kimse bankaların on beş ekimde **kumar salonunda** büyük bir balo vereceklerinin farkına varmadı.»

«Ne yapalım, versinler!» diyen Tahtabacak Evans, böylece topluluğun genel düşüncesini yansıttı.

Genel sekreter Heck, son defa hapishanede bulunduğu sırada bir süre kitaplıkla çalışmıştı. Hapishane yönetim kurulu, **Melankoli Anatomisi** adlı kitabın gördüğü ilgi üzerine kuşkulanıp, Heck'in bu kitabın içine en açık anatomik resimleri yapıştırmış olduğunu ve birkaç izmarit karşılığında bu kitabı ödünç verdiğini öğrenince, onu işten atmıştı. Bir ara kitaplarla ilişkisi olduğu için kendini okumuş biri olarak tanıtmaktan çok zevk alır, bu yüzden konuşmalarında, kitaplarda rastladığı cümleleri kullanmayı severdi.

«Anladım,» dedi. «Dansı, sınırsız neşeyi sürdürün! Fakat, ne oluyor? Sarılmışız, baskın!»

Düşünmekten pek hoşlanmadığı her halinden belli olan Uzunparmak söze karıştı:

«Evet, bizler nöbet beklerken Tahtabacak Evans elinde bir şapkayla oradakilerin arasında dolaşacak ve bağırarak: Deniz kazasına uğrayanlara yardım kampanyası için bir bağış, sayın bayanlar.. Haydi, mücevherler şapkaya.»

Ida, Uzunparmak'ın sözünü yarıda kesti:

«Saçmalamayın. Yanlış gemiye bindiniz. Bu ancak mücevherlerle gelinen bir davette gerçekleşebilir. Bu baloya gelenler ise yalnızca dar görüşlü burjuvalar; inciler, pırlantalar takmış bebekler değil.»

Hiç bir şey anlamadıklarını belirtir biçimde kendisini süzen yüzlere bakıp yalvardı:

«Ne demek istediğimi anlayan bir tek kişi bile yok mu aranızda?»

Sessizlik.

Ida kızgınlık içinde vücudunu dar sandalyesinde kımıldattıktan sonra, ekledi:

«Yazarlar bazen eserleri için malzeme ve bilgi toplamak için çöpçülük, gemi kazancılığı gibi mesleklerle geçici olarak girerler.»

Delikanlılar, hâlâ hiç bir şey anlayamamışlardı.

«Aynı amaçla genel sekreterimiz Heck de,» - Hayran hayran sekreterine baktı - «Bir ara Western National Bank'ta odacılık yaptı.»

Beefy soluk almaya çalıştı. Birinin kendi adını yazabilmesi bile Beefy'nin ona hayran olması için yeterliydi. Fakat, bir de kitap! Saygılı bir şaşkınlıkla sordu:

«Ne? Heck kitap mı yazdı?»

«Hayır, sersem!» diye azarladı onu Ida. Fakat,

bir an sonra yüzündeki suçsuz ifadeyi görünce bu yaptığına pişman olarak gönlünü almak istedi. Ayrıca bu fırsattan, ahlâk dersi vermekte de yararlanabilirdi. Bu yüzden yumuşak, tatlı bir sesle ekledi: «Heck gibi biri, değerli zamanlarını kitap yazmak gibi bir işle harcamaz, Beefy. Heck ayarında bir hırsız bu işi asla yapmaz! Bu bir oranda namuslu bir iş olur, öyle değil mi, Heck?»

Heck kıvançla başını salladı.

Bu düşünce seline kendini henüz kaptıramamış olan Beefy, şaşkın şaşkın kekeleydi:

«Peki ama, öyleyse niçin?..»

«Hazineyi nereye sakladıklarını öğrenmek için, pek tabii,» dedi Ida öfkeyle.

Ötekiler tedirginlik içinde sandalyelerinde kımıldandılar. Heck'in bankada çalışmış olmasına nasıl bir anlam vereceklerini bilemiyorlardı. Her ne kadar bu işi yapmasındaki neden çok soyluca idiyse de, davranışı onlara kuşkulu görünmüştü.

Ida, müdürlerinin huzursuzluklarına yanlış bir anlam vererek ekledi:

«Sanırım kendi kendinize, Heck'in bilgilerinden niçin daha önce yararlanmamış olduğumuzu soruyorsunuz. Bunun çok basit bir açıklaması var. Western National'ın müdürü bankanın hemen üstündeki katta oturur ve geceleri hiç dışarı çıkmaz.»

Tahtabacak ve Tekgöz Willie birbirlerine baktılar. Meseleyi anlamışlardı. Willie sevinç içinde haykırdı:

«Fakat, ayın on beşinde saygıdeğer eşiyle dışarı çıkmak zorunda kalacak.»

«Ve biz de darbeyi vuracağız,» dedi Tahtabacak.

Ida, sinek öldüreceğini masaya vurdu.

«Çok iyi anladınız, yavrularım! Western National bankası müdürü ve eşi baloda oldukları sırada, Heck bankaya girerek kasayı açacak, kasanın çok kolay bir şifre durumu var, bunun pek zorluk çıkaracağını sanmam. Beefy de yük arabasıyla bankanın önüne giderek, hazineyle birlikte Heck'i de alacak. Planın kaba bir taslağını yaptım sizlere. Şimdi beni iyi dinleyin, sizlere ayrıntılarını anlatacağım.»

Bir süre konuştu; hepsi de onu büyük bir ciddiyetle dinliyordu. Sonunda sert bir sesle sordu:

«Evet, sizlerden bu teklifimin kabulünü istiyorum. Kabul edenler kimler?»

Beş el birden havaya kalktı.

Ida bağırdı:

«Beefy!»

Beefy önündeki kâğıdı karalamaya son verip, suçsuz suçsuz gülümsedi:

«Yalnızca Heck'in silindir şapkalı bir resmini çizmiştim,» diyerek elini kaldırdı.

«Oy birliğiyle kabul edildi. Başka bir şey var mı?»

Beefy, o sırada birinin hızla bacağına vurduğunu hissetti. Öfkeyle başını kaldırdığında, arkadaşlarının ona cesaret vermek istermişçesine başlarını salladıklarını gördü. Zaman gelmişti. Konuşmasını yapmalıydı. Bir an duraksadı.

Tahtabacak ona dönerek başkanın sorusunu tekrarladı:

«Başka bir şey var mı?»

Beefy zorlukla kendini toplayıp, ayağa kalktı. Ağzı hava almaya çalışan bir çitari balığı gibi birçok defalar açılıp, kapandı. Konuşma zamanı geldiğini belirten söz söylenmişti. Kalemi parmaklarının arasında döndürdü.

«Ne o, Beefy?» diye sordu Ida merakla.

Keyfi kaçmış, morali sifıra inmişti. Ötekilerin güzel planına hayran olacaklarını ummuştı. Onlarsa bunu çok tabîî bir şey olarak karşılamış, ne onu kutlamışlar ne de teşekkür etmişlerdi. Düş kırıklığına uğramıştı.

Beefy'nin sırtından soğuk terler boşalıyordu. Durum, düşündüğünden de daha korkunçtu. Fakat o anda bir kelime beyninin keşfedilmemiş bölgelerini fethetti.

«Fabrika!» diye haykırdı. «Fabrika!»

Ida şaşkın şaşkın sordu:

«Fabrika mı? O da ne demek?»

«Bir tane yapmak istiyorlar,» dedi Beefy aceleyle. «Yani, fabrika yapmak değil...»

Bir çatırtı oldu. Kalemi kırılmıştı. Beefy onu üzüntüyle süzdü.

Heck arkadaşına yardım etmesi gerektiğini anlayıp, söze karıştı:

«Beefy, rahibin belediye yapısını bir fabrikaya satıp, kilisenin yanına yenisini yaptırmak istediğini duyduğunu söylemeye çalışıyor. Bu plan gerçekleşirse, nerede kalacağı söz konusu.»

Beefy, arkadaşını hayran hayran süzdü. Birkaç kelimeyle her şeyi anlatıvermişti.

Fakat, Ida bu konuşmadan pek etkilenmişe benzemiyordu; kıvılcımlar saçan gözlerle topluluğu süzdü:

«Bakın yavrularım! Ben başkanınızım. **Firma'**mızı örgütledim ve onun için çalışacağım da. Fakat, hiç bir zaman dadınız değilim. Kundaklarınızı bağlayıp, uyumanız için sizlere ninni söyleyemem. Ayrıca, oradan atıldığınızda, size kalacak bir yer arayamam, böyle bir şeyi yapmak da istemem. Bunu siz kendiniz yapabilirsiniz sanırım. Anladınız mı?»

Sessizlik...

«Başka bir şey var mı?» diye sorduktan sonra, ayağa kalkmak üzere elleriyle masaya dayandı.

Toplantı bitmişti.

Ida, otele geri döndü. Yönetim kuruluysa yine merdivenlerden yukarı, tavan arasına çıktı. Beefy hâlâ üzüntü içinde mırıldanıyordu:

«Ne yapacağız? Ne yapacağız?»

Heck, cebinden bir çengelli iğne çıkarıp, dişlerini karıştırdı. Sonra düşünceli düşünceli karşılık verdi:

«Belki bir geciktirme taktiği uygulayabiliriz.»

«Bu nasıl olacak?» diye Beefy umutla sordu. Heck'in bir çare bulacağını başından beri biliyordu.

Fakat, sekreter ona karşılık vermedi. Yapma çayırının üstüne uzanıp «Vahşi-Batı» resimli romanını karıştırmaya başladı.

Beefy ise bambaşka düşüncelere dalmıştı. Birden sordu:

«Heck, bankada bulunan herkese silindir şapka verilir mi?»

Heck başını kaldırmadan karşılık verdi:

«Senin gibi okuma yazma bilmeyenlere değil tabii.»

«Fakat bunu bana okulda öğretmediler ki. Gerçi öğretmeye çalıştılar, ama bir süre sonra vazgeçtiler.»

Tekgöz derin düşüncelere dalmış bir durumda elindeki tırnak törpüsüyle cam gözünü törpüliyordu.

«Hiç üzölme, Beefy,» dedi. «On beřinden sonra kendine bir okuyucu tutabilirsin.»

Beefy on beşini bütünüyle unutmuştu. O gün zengin olacaktı.

Tekgöz Willie'ye dostça gülümseyerek karşılık verdi:

«Sanırım, domuzumun adını Emilie koyacağım.»

BEŞİNCİ BÖLÜM

BİR ZAMANLAR gürültülü çocukların ve çalışan hizmetçilerin kaynaştığı büyük rahip evinde John Adams, kahvaltı bulaşıklarını yıkıyor, kendi kendine ne zaman yeni bir hizmetçi bulabileceğini soruyordu. Üç aydan beri işini kendisi görmekteydi. Sevgili Bayan Jenkins, ağabeyine bakmak üzere ondan ayrılmıştı. Yaz ayları boyunca ev işlerini yapmak pek zor sayılmazdı, fakat, kış gittikçe yaklaşıyordu ve kışın iş görmek oldukça sıkıcı bir durumdu. Ah, güvenilir, çalışkan bir hizmetçi bulabilseydi; Gerçi Lizzie Tubb her gün temizliğe geliyordu ama, Lizzie'yi gerçek bir yardımcı saymak olanaksızdı.

Bulaşık bezini fırının yanına asıp çalışma odasına geçti. Hava kararmıştı bile. Günler ne kadar da kısalmıştı. Işığı açtı, sevinçle yeni belediye yapısının ilk taslaklarını inceledi. Gerçekten, hiç zaman yitirmemişti. Kilise kurulunun yaptığı toplantının üstünden ancak üç hafta geçmiş, bu arada mimar ilk taslakları hazırlayıp getirmişti. Bu taslaklarda yeni ya-

pı, bütün ayrıntılarıyla belirtiliyordu. Bu akşam, kilise kurulunun olağanüstü toplantısında onlara planları gösterecekti.

Taslaklara yeniden bir göz atması, gözlerinin önünde geniş, aydınlık odalarıyla canlı, neşeli bir belediyenin canlanmasına yetti. Sonra taslakları toparlayıp plan rulolarını kolunun altına soktu ve belediyenin yolunu tuttu.

Heyecandan çok erken gelmişti. Daha görünürlerde kimse yoktu. Küçük toplantı odasının ışığını yaktı, paltosunu çıkarmak üzere taslakları masanın üstüne koydu.

Tek eksik, planların asılacağı bir tabelaydı. Bitişik odada bir tane olmalıydı. Oraya geçerek, içerideki izcilerle bir süre çene çaldıktan sonra onların da yardımıyla tabelayı toplantı odasına taşıdı. Bu arada George Bloodshot ve Bert Briggs de gelmişlerdi.

«İyi akşamlar, George, iyi akşamlar Bert!» dedi.

«İyi akşamlar, sayın rahip.»

«Lütfen bana tahtaya asmam için taslakları verir misiniz?» Masaya baktı. «İyi ama, planlar nerede?»

«Hangi planlar, sayın rahip?»

«Yeni belediye yapısının planları. Biraz önce masanın üstündeydi. Onlara bir göz attınız mı?»

George Bloodshot:

«Hiç görmedim,» dedi.

Bert Briggs de bunu doğruladı.

«İçeri girdiğimizde masanın üstünde hiç bir şey yoktu.»

Rahip, çaresizlik içinde adamlara baktı.

«Fakat, planları görmüş olmanız gerekir.»

Bert ve George yüzlerini astılar. Yoksa rahip, kendisine şaka yapmak istediklerini mi düşünüyordu?

George Bloodshot merak içinde sordu:

«Gerçekten, masanın üstüne mi koymuştunuz, sayın rahip?»

Rahipleri çok iyi tanırdı. John Adams'tan önceki yaşlı Kanonikus Tumble, kiliseye hep bisikletiyle gelir, duadan sonra bisikleti unutarak eve yaya dönerdi.

Rahip: «Tabîî koydum,» diye öfkeyle karşılık verdi.

Arkadaşı gibi, rahipleri çok iyi tanıyan Bert de söze karıştı:

«Onların hâlâ rahip evinde oldukları üzerine sizinle bahse girebilirim sayın rahip!»

O sırada içeri giren Joe Grayson, rahibi eğilmiş, masanın altına bakar bir durumda gördü.

«Bir şey mi yitirdiniz, sayın rahip?»

John Adams doğruldu. Yüzü kıpkırmızıydı.

«İlgi çekici bir durum, Joe,» dedi. «Beş dakika önce planları masanın üstüne bırakmıştım, şimdi yer yarılmış da içine girmişlercesine yok oldular.»

Fakat, Joe Grayson da rahipleri tanıyora benziyordu. Gülümseyerek sordu:

«Onları buraya getirdiğinizden emin misiniz?»

«Pek tabîî!» diye karşılık verdi John Adams.

O sırada içeri giren Bayan Fosdyke da, planların rahibin çalışma odasında olduğunu duyarsa hiç şaşırmayacağını açıkladı. Eski rahip sevgili Tumble'nin ne denli dalgın olduğunu hatırlıyordu da! Gerçek bir efendiydi, sevgili Kanonikus!

Bir süre sonra gelen Bayan Titterton ise, planlara elinin hiç değmediğini, bu yüzden onların yok olmasında hiç bir suçu bulunmayacağını ileri sürerek kendini savundu. Bunu sayın rahip de çok iyi biliyordu. Eğer birinin aklına onu suçlamak gibi bir şey gelirse...

Lord Wapentake ise bu heyecana hiç bir anlam veremiyordu. Planlar mı? Ne planları? Yeni mihrap perdeleri için plana ne gerek vardı? Ah, evet belediye yapısının planları. Tabii söz konusu belediye yapımı olunca durum değişiyordu. Evet, birisi bir zamanlar bazı planlar çizdirmişti. Ama, ne zaman? Oh, yaşlı Tumble'nin rahip olduğu zamanlardan bile çok önce! Hatırlayabildiği kadarıyla, onlar rahip evinin girişindeki dolabın en alt gözüne konmuştu.

Toplantıya geç kalan Cyril Mayflower ve Willie Ironmonger de öbür arkadaşları gibi rahibin planları çalışma odasında unutmuş olduğunu sandıklarını belirttiler.

Rahip pespembe bir yüzle orada toplanmış olanlara döndü ve yalvaran bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

«Kolumun altında planlarla, yediyi yirmi beş gece bu odaya girdim. Tabelayı almak üzere yan odaya geçmeden önce planları kendi elimle masanın üstüne koydum. Geri döndüğümde Bert Briggs ve George Bloodshot'u burada buldum, fakat planlar yok olmuştu. Belki aranızdan biri bu gizemli duruma bir ışık tutabilir.»

Sessizlik...

Bir süre sonra Joe Grayson, topluluğu neşelendirmek umuduyla sordu:

«Çatı arasına bakan oldu mu?»

Fakat, kimse gülmedi.

Rahip öfke içinde karşılık verdi:

«Yıllardır oraya insan ayağı değmemiş. Bu denli kısa bir süre içinde planları oraya kim taşımış olabilir?»

«Oh, çoktandır değinmek istediğim bir noktaydı bu,» diye söze karıştı Bayan Fosdyke. «Çatı arası gerçek bir hırdavat odası olmalı. Eğer sayın rahip bunda bir sakınca görmüyorlarsa, ilk fırsatta orayı toplamalarını izcilerden rica etmeyi önerecektim.» Gülümsedi. «Kim bilir orada neler buluruz?»

Rahip başını sallayarak yalvardı:

«Lütfen konudan uzaklaşmayalım, Bayan Fosdyke.»

Sessizlik...

Bir süre sonra Lord Wapentake'nin:

«Ponsonby!» diye haykırmasıyla toplantıda bulunanlar şaşkınlıkla irkildiler. «Adı Ponsonby idi.» Orada bulunanların neden bahsettiğini anlamadıklarını fark etmiş olmalıydı ki gülümseyerek açıkladı: «Planları çizen Ponsonby idi.»

Rahip ayağa kalktı. Rengi bembeyazdı.

«Toplantı bitmiştir!» dediği zaman sesindeki titreme fark edilmeyecek gibi değildi.

Sonra yavaş yavaş odadan çıktı...

Ertesi gün mimara gidip, ondan planları yeniden çizmesini rica etti ve büyük uğraşılardan sonra ayın on üçünde planları ikinci bir kez aldı. On dördünde yapılan olağanüstü toplantıda kilise kurulu planları oy birliğiyle kabul etti. Daha sonra evine dönen John Adams, onları yazı masasının gözüne kilitleyip haya-

tından memnun bir durumda yatağına girdi, derin bir uykuya daldı.

AYIN on beşi bütün neşesi ve parlaklığıyla geldi. Beefy, merdivenlerden aşağı indiği sırada sevinçle şarkı söylüyordu:

«Bir yılda on iki ay vardır ama en neşelisi mayıstır...»

Bu, bildiği tek şarkıydı. Daha küçücük bir çocukken anneannesinden öğrenmişti.

Mutluydu. Ertesi gün dilediğince parası olacaktı. O zaman, isterlerse bu belediye yapısını satsınlardı! Hatta, muşamba uyku tulumunu bile elinden alabilirlerdi. Işığı açtı ve eline bir «Vahşi-Batı» romanı alarak bir sandalyeye çöktü.

Koridor boyunca mutfaka doğru ilerlediği sırada mırıldanmasını sürdürüyordu.

«Bir yılda on iki ay vardır, fakat en neşelisi mayıstır...»

Birden, Heck'in sert bakışlarını fark edip, sustu. Heck, Beefy'nin şarkı söylemesine katlanamıyordu.

Beefy çocukça bir saflıkla:

«Kestim işte, Heck,» dedi.

ON BEŞİ! Kilise kurulunun en yaşlı kişisi Edward Macmillan, rahip'e telefon etmiş, planlara yalnız olarak bir göz atmasının mümkün olup olmadığını sormuştu. Belki bu arada giderleri kısmanın bir

yolunu bulurdu. Rahip, saat altı sıralarında Northern Countries Bank'a uğrayarak planları bıraktı ve gülümseyerek ekledi:

«Allah aşkına onları yitirmeyin!»

«Yitirmem,» dedi Bay Macmillan.

Sesinde, 'planları yitiren insanlarda olmasına rağmen ben o insanlardan değilim,' der gibi bir ifade vardı.

John Adams, ona, istemeyerek plan rulolarını uzattı.

«Bildiğiniz gibi, yarın sabah saat on birde başpiskoposluk dairesiyle ve mimarla bir görüşme yapmam gerekiyor. Mümkünse planları bana o zamana kadar geri getirebilir misiniz?»

«Bundan kuşkunuz olmasın, sayın rahip.»

John Adams, Northern Countries Bank'tan ayrıldı. Söz konusu kişi Bay Macmillan gibi güvenilir biri olmasına rağmen, planları isteksizce elden çıkarılmıştı. Bu ikinci kopyanın da kaybolması, skandal çıkması önlenemeyecek bir sonuç doğururdu. Düşünceli düşünceli ana caddede ilerlerken kendi kendine, 'Böyle bir şey olamaz,' diyordu.

Bankalarda ışıklar çoktan sönmüştü. Şehrin dışındaki lüks villalar ve apartmanlarda oturan banka memurlarıyla müdürleri büyük balo için hazırlanırken, eşleri makyajlarına son rötuşları yapıyor, bir yıl önceki elbiselerini giyip giyemeyeceklerini deniyorlardı.

Bay Macmillan, bu gibi toplantılardan nefret ederdi. Onun için baş ağrısını bahane ederek gelemeyeceğini bildirmiş, rahat rahat planları inceleyebile-

cek bir gece bulmuştı. Bayan Macmillan ise böyle toplantıları hiç kaçırmak istememesine rağmen eşi gitmediği için evde kalmak zorundaydı.

Saatların on biri çalmasıyle, Heck'in bir gölge gibi Western National Bank'ın girişine doğru süzülmesi bir oldu. Beş dakika sonra bankanın içindeydi. Yarım saatlık dâhicesine bir çalışmadan sonra kasanın büyük, ağır kapısını açtı.

Fakat, onu büyük bir umut kırıklığı bekliyordu. Dünya üstündeki bütün bankaların kasalarına özel kilitler koydurmalarına neden olan güvensizlik, Western National bankasının adamlarının da büyük kasanın içine üç şifreli, kilitli, ayrı bir küçük kasa yaptırmalarına yol açmıştı. Bu küçük kasa açılacağı benzemiyordu.

Heck, üzüntü içinde kasayı her yönünden inceleyip, canını sıkan her yerine bir tekme indirdi. Bu tekmelerden biriyle, üstünde **'100 L. bozuk para'** yazan keten çuvalların üst üste yığılmış oldukları bir dolabın kapağı açıldı.

Demek daha hiç bir şey yitirilmiş değildi. Heck ceketini çıkarıp işe koyuldu. Gece yarısına doğru Beefy ile kamyonun gelmesini bekleyen elli bozuk para çuvalını düzenli bir biçimde giriş kapısının yanına yığmıştı. Bu arada ter içinde kalmıştı. Bu çuvalların ağırlığı inanılacak gibi değildi. Bozuk para olarak beş bin paund! Her ne kadar başkan bunun bir bölümünü **Fırma'nın** sermayesine eklemeye kalkışacaktıysa da, yine de her birine iyi bir pay düşecekti.

Kıvanç içinde çuvalların üstüne oturdu. Beefy, tıpkı «külkedisi» gibi, çanların on ikiyi çalmasıyle or-

taya çıkacaktı. Beş dakika sonra, ganimeti arabaya yığmış olacaktı.

BEEFY çatının üstüne oturmuş, sevinç ve heyecandan titriyordu. İda ona sıkı sıkı tembihlemişti:

«Büyük saatin gong seslerini dinle ve dikkatlice say.» Sonra onunla alay edermişçesine eklemişti: «Her halde saymasını biliyorsun.»

Beefy, kırıldığını belli eder bir biçimde bakınca, bu defa da İda:

«Özür dilerim!» demişti. «Saat on ikiyi çalar çalmaz aşağı koşup, kamyonu atla ve bankaya git. Heck seni kapıda bekleyip, ganimeti kamyonu yüklemene yardımcı olacak. Bundan sonrası için gerekli talimatı ondan alacaksın.»

Birden keskin bir çan sesi geceyi yardı. Bir tane daha! Beefy saymaya başladı.

Sonra birden, şaşkınlık içinde saatin tam on altı defa vurmuş olduğunu düşündü, heyecan içinde merdivenlerden aşağı inerek kamyonu atladı ve hızla bankanın yolunu tuttu.

Fakat onu da kötü bir sürpriz bekliyordu. Kapı kapalıydı. Hafifçe vurdu. Hiç bir ses duyulmuyordu.

Heck zorluklarla karşılaşmıştı belki de. Hâlâ içerde olmalıydı. Ne yapması gerekiyordu? Eğer kasanın şifresini çözmekle uğraşıyorsa, kesinlikle onu duyamayacaktı. Öte yandan polisler de onu bir kamyonla bankanın önünde beklerken görürlerse kuşkulandırirdi.

Evet, yapacak tek şey vardı. Beefy cebinden maymuncuğunu çıkardı.

İçerisi karanlıktı; karanlık ve korku verecek kadar sessiz..

«Heck!» diye fısıldadı. «Heck, neredesin?» Sesi karanlıkta yankıladı. «...eck...eck.»

Birden Beefy paniğe kapıldı. Ida'nın harika planında bir terslik vardı. Ama ne? Ya polis Heck'i suçüstü yakalamış da şimdi dolapların, kasaların arkasına gizlenmiş, kendisini de yakalamak üzere pusuda bekliyorduydu? Birden tüyleri diken diken oldu. En iyisi hemen oradan sıvışmaktı.

Fakat Beefy'nin polisten de çok korktuğu birisi vardı: Ida. Niçin olduğunu anlamasa da, onun her sözünü harfi harfine yerine getirmeye çalışıyordu.

Cep lambasını yakıp, cesaretle yapının içine girdi ve duvara gömülü bir demir kapıya çarpana dek ilerledi.

Beefy acıyla inledi. Aslında, bu kapının açık, Heck'in de önüne oturmuş, binlikleri toparlamakla uğraşır bir durumda olması gerekirdi.

Beefy neleri yapıp, neleri yapamayacağını çok iyi biliyordu. Bu kapıyı açamazdı ve kimse de ondan bunu bekleyemezdi.

Fakat böylesine büyük bir bankada, elbette bir yerlerde açıkta para bulunurdu. Bir çekmecede bulunduğu iki Belçika frankıyla iki pennylik pul, bu inancını güçlendirdi. Aramasını sürdürdü. Fakat, birden soluğu kesildi. Gözlerine inanamıyordu. Tam önünde, cep lambasının ışığında bir banka memurunun silindir şapkası parlıyordu.

NORTHERN Countries Bank'ın müdürü, yeni belediye yapısının planlarını incelemekle yararlı bir gece geçirmiş sayılabilirdi. Gece yarısından birkaç dakika önce bin paundluk bir indirim yapmanın yolunu bulmuş, buna karar vermişti. Kıvançla içini çekerek arkasına yaslandı. On dakika kadar «**Financial Times**» teki yazıları okuyacak, ondan sonra da yatmaya gidecekti.

Fakat, gazete neredeydi? Müdüriyet odasında bırakmış olmalıydı; öfke içinde yerinden kalkıp aşağı, bürosuna indi.

Bay Macmillan soğukkanlı bir insandı. Fakat ışığı yakıp da yalnız olmadığını görünce, bir an o bile paniğe kapıldı. Tam karşısında, Watson'un şapkasını giymeye çalışan, iriyarı, çizgili kazaklı bir delikanlı duruyordu. Fakat, Bay Macmillan'ın kendini toparlayıp yüksek bir sesle bağırması pek uzun sürmedi:

«Olduğunuz yerde kalın. Hemen polisi çağıracağım. Bir de şu kahrolasica şapkayı başınızdan çıkarın.»

Beefy çok kırılmıştı. Sert bir sesle sordu:

«Siz de kimsiniz?»

«Northern Countries Bank'ın müdürü oluyorum. Eğer hemen şimdi...»

Beefy korkuyla sordu:

«Peki, burada, Western National'de ne arıyorsunuz?»

«Bunu göreceksiniz!» diye öfkeyle haykırdı Bay Macmillan. «Ayrıca şu anda Western National'de değil, Northern Countries Bank'ta bulunuyoruz.»

Bu açıklama Beefy'yi çok şaşırtmıştı. Kekeleydi:

«Bunu... Bunu... Bundan emin misiniz?»

«Pek tabii ki eminim, aptal yaratık,» diye haykırdı Bay Macmillan. «Bu kahrolasica bankayı yıllardır yönetiyorum.»

Beefy azarlanmaktan hiç hoşlanmazdı. Boynunu eğerek, söylendi:

«Demek yanlış bankaya girmişim.»

Macmillan öfkeyle karşılık verdi.

«Fakat ben **doğru** adamı yakaladığımdan eminim.»

Beefy zorlukla konuştu:

«Ben buranın Western National olduğunu sanmıştım. Fakat bunu anlayamazdım. Çünkü... Biliyor musunuz, ben...»

Bay Macmillan Beefy'nin sözlerini önemsemeden telefona doğru ilerledi.

Birden Beefy durumu anladı. Şapkasını sıkı sıkı tutarak kapıya koştu. Bay Macmillan ona engel olmaya bile çalışmadı. Polisin telefon numarası olan 999'u çevirmişti bile. 'Pek uzağa gidemeyecek,' diye düşündü. Özellikle bu aptalca giyimle ve bu şapkaıyla-

HECK bekledi, bekledi. Sabırsızlık içinde tırnaklarını yiyordu. Öfkelenmişti. Beefy'ye güvenilemeyeceğini bilmelilerdi, özellikle Ida bunu bilmeliydi.

Belediyenin saati yarımı çaldı. Bunun hemen ardından Heck, uğursuz bir ses duydu. Polis arabalarının siren sesleri yaklaştıkça yaklaştı. Bütün parayı bırakıp kaçırmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Yolun sağına ve soluna baktıktan sonra, dışarı çıkarak, kapıyı arkasından kapadı ve sessizce karanlıkta kay-

boldu. Çok acı bir andı bu. Bir avuç bozuk para almaya bile zaman bulamamıştı.

Beefy ise bu arada kamyonu son hızla kuzey yönünde sürüyordu. Bir hava değişikliğinin kendine iyi geleceği sonucuna vararak, anneannesinin yanında birkaç gün geçirmeye karar vermişti.

Araba birden teklemeye başlayıp da Beefy benzinin bitmiş olduğunu fark ettiğinde gün ağarmak üzereydi. Arabayı olduğu yerde bırakarak, başında güneşin ilk ışıklarıyla parlayan silindir şapkaıyla tepenin üstüne doğru yürümeye başladı.

ALTINCI BÖLÜM

O SABAH saat ona doğru polis birkaç garip olayla karşı karşıya kaldı. Bir çılgın, görünüşe göre yalnızca kendine uygun bir silindir şapka bulmak amacıyla gece yarısı Northern Countries Bank'a girmişti. Yine iş bu kadarla kalsa iyiydi! Fakat daha sonra Western National Bank'a çalışmaya gelen memurlar, ana kasayı kırılmış ve bir yığın bozuk para çuvalını özenle giriş kapısının yanına dizilmiş buldular. Bütün bunlara hiç bir anlam verilemiyordu.

Bu iki polis olayı arasında bir bağlantı kurulabilir miydi? Polis bir süre sonuca ulaşmadan bu olayları açıklamaya çalıştı. Bir zaman sonra, polisin her zamanki ajanlarından olup kendini «X₃» diye tanıtan siyah favorili biri, onlara, sarı, eski bir kamyonu izlemeleri gerektiğini bildirdi.

BÜYÜKANNESİ Beefy'yi karşısında görünce:
«Aman Allahım, sevgili küçük Beefy'im gelmiş!»

diye haykırdı. «Nereden geliyorsun?» Torununu gururla süzdü. «Bu ne güzel şapka, Beefy?»

«Bu benim maliyeci şapkam,» diye bilgiçe karşılık verdi Beefy.

«Aman Allahım! Maliyede misin?»

«Öyle denebilir.»

Büyükannesi onu divanın köşesine oturttu. Beefy bu sıcak, samimî odaya bir göz attı: İsten kararmış şömine, sardunya saksılarının dizili durduğu geniş cumba, Blackpool kulesinin tahta oymalı çerçevedeki resmi, köşede asılı av tüfeği.. Her şey eskisi gibiydi. Hatta büyükannesi bile hiç değişmemişti. Karşısına oturup ellerini kenetlemiş, ona sevgiyle bakıyordu.

Fakat, Beefy sabırsızlanıyordu. Düşlerinin köynü bir an önce görmek istiyordu.

«Köyde biraz dolaşmak istiyorum, büyükanne. Öyle yemeğine dönerim.»

Biraz sonra korunun kıyısında uzanan dar patikaya çıkmış, kuru yaprakların arasında neşe içinde ilerliyordu. Az sonra köyü görebilecekti. Biraz yürüyünce bir açıklığa ulaştı, köyü doyasıya seyredebileceği gibi bir ağaç kütüğünün üstüne oturdu. Köy sessizdi. Bacalardan çıkan dumanlar gökyüzüne yükseliyordu. Her şey anılarındaki gibiydi.

«Güzel,» diye mırıldandı yavaşça; «Çok güzel.»

Ah, orada bir evi olsaydı! Yaşlı Mardachai Wainwright'inki her zaman çok hoşuna gitmişti. Acaba, Mardachai hâlâ yaşıyor muydu?

Birden, çayırların arasından sıçrayan bir tavşan Beefy'nin ayakları dibinden geçti. Beefy sevinçle haykırdı. Hayvanları seviyordu. İnsan okuma yazma bil-

mese de, kendini onların yanında rahat hissediyordu. Çünkü onlar da bilmiyorlardı.

Öylesine düşüncelerine dalmıştı ki, ona yaklaşan ayak seslerini bile duymadı. Birden arkasından iki el gözlerini kapadı.

İlk düşüncesi, bunun polis olabileceğiydi. Fakat, bir an sonra bunların güzel kokan, ince bir çift el olduğunu fark etti. O sırada eller gözlerinden çekildi ve Beefy sevinç içinde bağırdı:

«Sally!»

«Seni hemen tanıdım, Beefy. Biraz değişmişsin!»

Beefy, Sally'nin beyaz ellerini kendi nasırlı, kaba elleri arasında tutarken, karşı karşıya durmuş, birbirlerine gülümsüyorlardı. Sally Beefy'yi soru yağmuruna tuttu:

«Burada ne arıyorsun, Beefy? Ne yapmaya geldin? Annemi görmeye gelecek misin? Ne iş yapıyorsun?» Sonra ağaç kütüğünün yanında, Beefy'nin çayırıların üstünde duran silindir şapkasına bir göz atarak, ekledi: «Bu şapka senin mi? Nereden aldın?»

«Maliyedeyim,» dedi Beefy gururla. «Bu da finans şapkam.»

Sally şaşkınlık içinde alnını kırıştırdı.

«Fakat, bunu çizgili bir trikoyla takmamalısın.»

«Peki ama, niçin?»

«Silindir şapkayla birlikte takım elbise giymek gerekir,» diyen Sally kendi kendine, Beefy'nin takım elbisenin ne demek olduğunu bilip, bilmediğini sordu. «Gel, anneme gidelim.»

Kol kola girdiler. Beefy mutluluk içinde kızardı. Sonra özenle şapkasını parlatıp başına oturttu ve

Sally ile birlikte köye gitti. Krizantemlerin arasından taştan yapılma bir eve girdiler.

Sally içeri girer girmez:

«Anne, bak kim geldi?» diye bağırdı.

«Aaa, bu bizim küçük Beefy'miz! Şehirde çoktan arabaların altında kalmış olduğunu sanıyordum. O kadar araba arasında.»

Sally söze karıştı:

«Beefy maliyede çalışıyor.»

Nellie teyze sevinçle:

«Öyleyse orada Sally'ye de bir iş bulabilirsin,» dedi. «Rahip evinde kâhyalık gibi çok iyi bir işte çalışıyordu. Fakat, yaşlı rahip öldü, yeni gelenin karısı ve çocukları var. Sally'ye ihtiyaçları yok. Bir bardak likör istemez misin? Birçok bitkilerden kendi elimle yaptım.»

Beefy bunun da konyak ya da cin gibi kötü tatlı bir şey olacağından korkuyordu. Kibarca başını salladı:

«Hayır, teşekkürler teyzeciğim.»

«Eğer amcan Bert, sık sık bir bardak ot likörü içseydi, bugün hayatta olurdu. Gittikçe ona daha çok benziyorsun.» Beefy'yi uzun uzun süzdükten sonra içtenlikle ekledi: «Şişmanlıyorsun. Kalp için hiç iyi değil.»

Sally gülerek söze karıştı.

«Fakat Beefy'nin sağlığı yerinde, öyle değil mi, Beefy?»

Beefy doğruladı.

Bu küçük, nemli evde, çocukluğundan beri tanıdığı bu insanların yanında kendini mutlu hissediyordu. Ne ürkekti, ne de korkuyordu. Burada kelimeleri

birbirine karıştırmadan rahatlıkla konuşabiliyordu. Gülümseyerek teyzesine sordu:

«Yaşlı Bay Wainwright hâlâ sağ mı?»

«Yazık ki, evet. Onun için her şeyi yapmak gerekiyor. **Her şeyi.**»

Böylelikle Nellie teyze, köydeki hastalıklar, kazalar ve ölümlerle üzerine ayrıntılı bilgiler vermek için gerekli parolayı almış oluyordu. Beefy bütün bunları sonuna kadar kibarca dinledi. Ardından bir sessizlik oldu. Biraz daha sohbet etmek isteyen Beefy, hemen söze başladı.

«Bir süre önce çenem ağrıyordu.»

Nellie teyze büyük bir hazırcıvaplıkla.

«Joe Grummit çene ağrısından öldü,» dedi. «Buna neden dişleri değildi. **Çor korkunç** bir şeydi.»

Beefy korkuyla karşılık verdi.

«Fakat ben şimdi çok iyiyim.»

«O da bir süre çok iyiydi. Fakat sonra ağrılar yeniden başladı. İnsanlar çoğu zaman yalnızca karınlarının, çenelerinin şu ya da bu nedenle ağrıdığını düşünür, bunu pek önemsemezler. Gülünç! Oysa sonradan ne korkunç hastalıklara yol açıyor.»

Beefy'nin cesareti kırılmıştı. Kendini bitkin hissediyordu. Fakat o anda Sally elinde bir tepsiyle göründü. Tepsinin içinde kalın bir dilim soğuk tavşan yahnisi, evde pişirilmiş bir ekmek, yayıktan yeni çıkarılmış bir parça tereyağı ve büyük bir testi süt vardı. Hepsini onun önüne, masanın üstüne bıraktı.

«Gel Beefy, bir sandalye çek ve yemeklerimizin bir tadına bak.»

Beefy ona gülümseyerek masaya yaklaştı.

«Allahtan, karnımda hiç bir rahatsızlığım yok.»

Sally çiçekli bir önlük bağlamıştı. Kestane rengi dalgalı saçları, pırıl pırıl iri kahverengi gözleriyle çok kadımsı bir havası vardı. Birden Beefy'nin gözünün önünde bir sahne canlandı. Artık, domuzu Emilie'yle yalnız değildi. Sally de onunla birlikte, düşlerinin evindeydi. Çiçekli bir önlük takmış, onun çevresinde dolanıyor, ona sevgiyle hizmet ediyordu. Kızardı. Ya Sally düşüncelerini anlasaydı? Her halde kendisiyle alay ederdi. Başını önüne eğip oturdu. Sally yanında durmuş, bardağına süt dolduruyordu. Beefy yemek yerken, Sally hep bir şeyler anlattı durdu. Son tavşan yahnisi lokmasını yuttuktan sonra, Beefy'nin aklına onu öğle yemeğine bekleyen büyükannesi geldi.

«Artık gitmeliyim,» dedi.

«Seni bulduğum yere kadar geçireyim,» diyen Sally önlüğünü çıkardı.

Nellie teyze onu iki yanağından öptü:

«İyi günler, başarılar.»

Sıcak, aydınlık öğlen güneşine çıkıp, uzunca bir süre bir tek kelime bile söylemeden yan yana yürüdüler. Beefy, konuşmaktan çekiniyordu. Sally ise düşüncelere dalmıştı. Hiç konuşmadan ağaçların seyreltiği yere geldiler. Sally elini uzatıp, onu üzgün fakat aynı zamanda sevinçli bir bakışla süzdü.

«Allaha ısmarladık, Beefy! Yazık.. öylesine tatlı olmuştun ki.»

Beefy ona şaşkınlık içinde baktı.

«Tatlı mı?»

«Evet, sen şimdiye kadar rastladığım en akıllı ve en tatlı insansın,» dedi. Ellerini Beefy'nin omuzlarına koyup, dudaklarını yavaşça onunkilere değdirdi. Bir an sonra da ormanın içinde kayboldu.

Beefy'nin, birinin kendini tatlı ve akıllı bulduğu bu kutsal anın etkisinden kurtulması için epey zaman geçmesi gerekti. İnanılacak gibi değildi. İnsanların küçümseyip azarlamalarına, kendisine emirler yağdırmalarına alışmıştı. İşin mucize sayılacak yanı da, onu tatlı ve iyi bulanın Sally olmasıydı.

Beefy yeniden yola koyulduğunda, Sally görünürlerde yoktu. Sevinç içinde bayır aşağı koşarken Beefy, bildiği tek şarkıyı mırıldanıyordu:

«...fakat yılın en neşeli ayı mayıstır...»

Bayırın dibine indiğinde büyükannesinin evine varmıştı. Konuğu olduğunu ancak çok geç fark edebildi. İki polis onu bekliyordu.

Beefy polisleri görünce pek şaşırmadı. Oldu bitti, polisten pek çekinmezdi. Polisler, bütün nezaketleriyle ondan kendilerini istasyona kadar izlemesini istediklerinde, içine düşmüş olduğu tuzağı anlayabilirdi.

FAKAT küçük bir cezayla bu işten sıyrıldı. Bir defa bankaya girmekteki asıl amacının ne olduğu saptanamadı. Bir bankada suçlusu olmayan bir soygun, ötekinde ise suç sayılabilecek bir olay olmadan bir suçluyla karşı karşıya bulunan bu iki garip olayı aydınlatmakla görevli savcıların içinde bulundukları durum gerçekten çok güçlü. Sonunda mahkeme, Beefy'ye her ihtimale karşı altı aylık hapis cezası verdi.

Bu kararın hemen ardından yapılan toplantıda Ida sevinçle açıkladı:

«Baylar, aramızda boş bir sandalye var. Yerlerimizden kalkıp, durumu gereği toplantıya katılması engellenen bu sadık arkadaşımız için saygı duruşunda bulunmamızı rica ediyorum.»

Hepsi ayağa kalktı. Heck, siyah favorilerini oğuşturarak seslendi:

«Zavallı Beefy! Hepimizin yerine hapis yatıyor.»

İçlerinden birkaçı gözlerinde biriken yaşları sildi ve gündeme geçildi.

YEDİNCİ BÖLÜM

ST. JUDAS komün bölgesinde ilkbahar! Toprak-tan başını uzatan birkaç safran büyük bir çabukluk-la, serçeler tarafından yeryüzünden yok edildi. Gri damların üzerinde gri bulutlar dolaştı ve yağmur damlacıkları dans ederek lağım ağızlarına doğru aktılar. Süpürge ve toz bezleriyle silâhlı bir ordu ev kadını, eski günlerin alışkanlığıyla bahar temizliğine koyuldu.

Kış, kimse için iyi geçmemişti. Lizzie Tubb üzgün ve endişeliydi. Köpeği Blackie, ömrünün son günlerini yaşıyordu. Lizzie eve döndüğü zamanlar bazen ayağa kalkıyor, sahibinin gelişinden duyduğu sevinci kuyruğunu sallayıp belirtmeye çalışıyorduyse da, ardından hemen yere yığılıyor ve onu üzgün bakışlarla süzüyordu.

Heck ve arkadaşları ise hâlâ belediye yapısının tavan arasında oturuyorlardı. Ida'nın bütün umutlarına rağmen, kışın hayatlarını birkaç özel işle sağlamak zorunda kalmışlardı: Uzunparmak, birkaç cep hırsız-

lığında başarı kazanmış; Heck, üç aldatma numarasını başarıyla sonuçlandırmış; Ida ise, birkaç dükkân hırsızlığından yakalanmadan kurtulmuştu. En çok çukura batan ise Tahtabacak'tı. Posta müvezzii olarak namuslu bir işe girdi.

Rahip John Adams da, zor günlerle dopdolu bir kışı geride bırakmıştı. Hâlâ evine bakacak bir hizmetçi bulamamıştı. Akşamları soğuk, boş bir rahip evine dönmüş, sabahları kahvaltısını kendi hazırlamak zorunda kalmıştı. Bir rugby maçına katılma olanağı bile bulamamıştı. Danby'de yalnızca futbol oynanıyordu.

Ayrıca yeni belediye yapısının projesi de bir sıkıntı kaynağı olup çıkmıştı. Bu konuda birçok kişinin çeşitli fikirleri vardı. Ara sıra, güzel planının hiç gerçekleştiremeyeceğini düşünüyordu. Sanki bunlar yetmezmiş gibi bazı bilinmeyen güçler de bu plana karşı birleşmişe benziyorlardı. Bunun sonucu olarak, Bayan Titterton bir kış gecesi, kilise kurulunun toplantısından eve dönerken siyah favorili, iriyarı bir adamın saldırısına uğramış; fakat bu haydut onun ne canına, ne erdemine ne de çantasına dokunmuş, elinde tuttuğu protokol defterini alarak kayıplara karışmıştı. Bu soyguna hiç bir anlam verilemiyordu. Rahip evine gelen mektuplar da, açıklanamayan bir biçimde hep kayboluyordu. İmar ve İskân Bakanlığı'ndan gelen yazılar, başpiskoposluğun bildirileri, mimarlar odasından gelenler ya da mimarın mektupları kayboluyordu. Bunun sonucu olarak da rahip John Adams bazen saatlarca telefon başında oturup öfkeli göndericileri yatıştırmak ve telefonlara söz yetiştirmek zorunda kalıyordu. Bazen kendi kendine bu

gizemli kaybolma olaylarının, yeni postacının beceriksizliği ve bilgisizliğinden ileri gelip gelmediğini soruyor, fakat sonra, tahta bir bacağı olan bu zavallıyı suçlamaya kalktığı için kendi kendinden utanıyordu.

Güzel bir ilkbahar gününde postacı, onu hemen neşeye boğan bir mektup getirdi. Mektup, yirmi yıl süreyle taşradaki bir rahibin yanında hizmetçi olarak çalışmış Bayan Mary Phillips adında birinden geliyordu. Yanında çalıştığı rahibin ölümünden dolayı işsiz kalmış olan Bayan Philips, «**Daily Telegraph**» a, hizmetçi aradığını bildirir ilânı okumuş ve hemen ona yazmıştı. John Adams'ın yanında hizmetçi olarak çalışmak isteğindeydi.

Mektup son derece güzel yazıyla candan ve kibar bir dille yazılmıştı. Mektupla birlikte zarfa konulmuş olan bonservisler olağanüstüydü. John Adams neşe içinde ıslık çalarak hemen bir mektup kâğıdı alıp, Mary Phillips'e mümkün olduğu kadar çabuk gelmesini yazdı.

AYNI GÜN Beefy de hapishaneden çıktı. Kendisine kötü davranılmış olduğu için kızgındı; hatta maymuncuğunu bile geri vermemişlerdi. Bu haksızlıktı. Heck, «Hapisten çıktığın zaman, girerken aldıkları bütün eşyalarını geri vermek zorundalar,» derdi. Yoksa, onları hapishane müdürüne şikâyet edebileceğini söylemişti. Beefy kanunsuz işlerden bıkmıştı; bu gibi işler kötülükten başka bir şey getirmiyorlardı. Eski belediye yapısının, hapiste bulunduğu sı-

rada çoktan bir fabrikaya satılmış olacağını üzgün üzgün düşünüyordu. Bu durumda kalacak yeni bir yer bulması gerekecekti.

Fakat eski belediye yapısı görüldüğünde onda pek bir değişiklik olmadığını hemen anladı. Giriş kapısı açıldı. Hemen içeri daldı.

İçerisi karanlıktı. Yaşlı Lizzie Tubb, dağılmadan önce izcilerin son defa toplandıkları odayı temizliyordu. Işığı açmak zahmetine bile katlanmamıştı. Birden önünde iriyarı, çizgili kazaklı bir adam görerek korkuyla irkildi. Bir çığlık attı.

Beefy'nin ilk sözleri de onu yatıştıramadı.

«Karnınızın üstünde ne yazıyor?»

Lizzie korkarak birkaç adım geri çekildi.

«Bir şeyler yazılı,» diye tekrarladı Beefy. «Her zaman bunun ne olduğunu bilmek istemiştım.»

Lizzie ona korkuyla baktı ve ürkek ürkek sordu:

«Ne istiyorsunuz?»

Beefy sabırla tekrarladı:

«Karnınızın üstünde ne yazılı olduğunu öğrenmek istiyordum.»

Lizzie önlüğüne baktı, ve kekeleydi:

«Bil., bilmiyorum.»

Beefy büyük bir yardımseverlikle:

«Her halde ters baktığınız için okuyamıyorsunuz,» dedi.

Lizzie başını önüne eğdi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda utanarak açıkladı:

«Okuma yazmam yok.»

Beefy birden ona sarılmak istedi.

«Biliyor musunuz, benim de okuma yazmam yok.»

Lizzie boğuk bir sesle kekeledi:

«Benim dışımda herkesin okuyup yazabildiğini sanırdım.»

Beefy sevinç içinde güldü.

«Ben de **benim dışımda.**»

Şimdi artık Lizzie de gülüyordu.

«Benimle birlikte gelip bir fincan kahve içmez miydiniz?»

Beefy, Lizzie'nin konukseverliğinden çok duygulanmıştı.

«Seve seve. Fakat, lütfen burayı kilitlemeyin; burada oturuyorum, ben ve öbür gençler.»

Lizzie güldü.

«Şaka yapıyorsunuz, her halde.»

«Hayır, gerçekten burada oturuyorum. Anahtarlarımı yitirdim. Yukarıda tavan arasında oturuyoruz. Fakat, lütfen bunu kimseye söylemeyin.»

«Demek öyle. Tavan arasını nasıl olsa hiç temizlemem. Köpeklerden anlar mısınız?»

«Büyükannemle oturduğum sıralarda bir köpeğimiz vardı. Adı Blackie idi.»

Lizzie çok şaşırmıştı.

«Çok komik. Benimkinin de adı Blackie. Fakat çok yaşlı ve hasta.»

Bu arada Nottingham caddesine gelmişlerdi. Lizzie, Beefy'yi karanlık evine götürüp mutfağa girince ışığı yaktı.

«İşte burada!» diyerek şöminenin yanında yatan hareketsiz kürk yığınına işaret etti.

Beefy, Blackie'yi sevme isteğiyle eğildi, fakat bir an sonra üzüntüyle haykırdı:

«Fakat bu ölmüş!»

Lizzie bir çığlık attı. Sonra da yürek parçalayacak biçimde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Zavallı, sevgili Blackie!»

Ölü hayvanlara elini bile süremeyen Beefy, birden ağzından dökülen kelimelere kendi de çok şaşır-
dı:

«Eğer isterseniz onu gömebilirim.»

Lizzie, bunu yaparsa çok sevineceğini söylediğinde ise korkuyla irkildi; fakat, yine de arka avluya geçip, isle örtülü toprağa bir çukur açtı ve Blackie'yi içine yatırdı. O anda hafif bir yağmur başladı. Geri döndüğünde Lizzie ona bir fincan kahve uzattı. Hâlâ ağlıyordu.

«Acaba dışarıda yatmaktan hoşlanacak mı?»

«Kesinlikle!» dedi Beefy. Onu avutmak istiyordu. «Eğer sizce bir sakıncası yoksa bir süre için yanınızdan ayrılmam gerekiyor. Yarım saata kadar dönerim.»

On dakika geçmeden kapıda göründü. Kucağında canlı, genç bir köpek vardı.

«Kaybolmuş. Onu Leicester sokağında buldum.»

Köpek, önce Beefy'nin sonra da Lizzie'nin yüzünü yaladı.

«Sevimli bir yaratık!» dedi Beefy.

«Cici bir köpek.»

«Uslu bir köpek,» diye ekledi Beefy. «Gerçi Blackie kadar sevimli değil ama yine de sevimli.»

«Tasmasında bir şeyler yazılı.»

Beefy şaşkın şaşkın hayvanın tasmaına baktı. Lizzie ekledi:

«Belki de adresidir.»

«Fakat biz bunu okuyamıyoruz.»

«İşte bunda haklısınız.»

«Üstünde ne yazılı olduğunu bilemediğimize göre bu tasmanın hiç bir değeri yok.»

«Haklısınız.»

«Öyleyse bunu çıkarıp atabiliriz,» diyen Beefy, tasmayı çıkararak ateşe attı.

Lizzie hayvana sütle dolu bir kâse uzattı ve sonra ikisi birlikte hayvanın sütü yudumlamasını büyük bir sevinç içinde seyrettiler.

«Blackie'nin sepetini hemen hemen dolduracak.»

«İçine koyun da bakalım,» dedi Beefy; «Uykusu gelmiş olmalı.»

Hayvancık birkaç defa sepetin içinde döndükten sonra, mutlu bir uykuya daldı.

Köpeğin bu durumu, Beefy'ye kendi yatağını hatırlattı. Lizzie ile vedalaşarak belediyeye gitti ve tavandan arasına çıktı. Muşamba uyku tulumunun bırakmış olduğu yerde durduğunu sevinçle gördü. Hemen içine girdi. Evet, arkadaşları onu görünce çok şaşıracaklardı!

ARKADAŞLARI, «Şuraya bakın!» diye haykırdılar; «Beefy dönmüş.»

Tahtabacak sordu:

«İçerisi nasıldı Beefy?»

«Düşün bir defa, maymuncuğumu bile geri vermediler.»

Heck, kızgınlıktan parlayan gözlerle, sert bir sesle sordu:

«Hapishane müdürüne şikâyet etmedin mi?»

«Hayır. Allahtan, ona artık ihtiyacım yok. Şu andan başlayarak hiç bir hırsızlık ya da dolandırıcılık olayına katılmayacağım. Bu gibi kanunsuz işler insanın başına belâ açıyor.»

Heck, öfkeyle bağırdı:

«Olamaz!»

«Bu gibi işlerden yalnızca kötülük geliyor. Ayrıca bunlar - namuslu bir insanın yapacağı işler de değil.»

Tahtabacak yardımına yetişti.

«Tamam Beefy! Artık kanunsuz işler yapmayacaksın. Kişi düşüncelerinde özgürdür, öyle değil mi arkadaşlar? Bırakın, Beefy doğru yoldan hayatını kazansın. Buna rağmen bizimle oturabilir, öyle değil mi?»

Tekgöz Willie, cam gözünü temizleyip büyük bir ağır başlılıkla söze karıştı:

«Bir meslektaş yitirip bir arkadaş kazanıyoruz.»

Beefy gülümseyip, korkuyla sordu:

«Ida buna ne diyecek?»

Tahtabacak onu yatıştırırcasına:

«Ida senin düşündüğün gibi değildir. Kimsenin işine karışmaz. Birine, tuttuğu yolda çelme takmaya çalışmayacaktır.»

Beefy rahatlamıştı. Demek her şey yolundaydı. Önünde, güven dolu, pespembe bir gelecek görüyordu.

Hemen ertesi sabah İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun yolunu tuttu. Fakat bundan önce, kısa bir süre için Lizzie Tubb'a uğradı. Lizzie'nin yeni köpeği mutluluk içinde masanın ayağıyla oynuyordu.

Lizzie Beefy'yi görür görmez, sevinçle sordu:

«Ne tatlı değil mi?»

«Adı ne olacak?»

«Whitey.»

«Güzel.. Her halde beyaz olduğu için bu adı koydunuz.»

Lizzie nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu.

«Blackie'nin ölümüne öylesine üzülmüştüm ki! Çok uzun zamandır yanımdaydı. Bu yüzden onu yitirdiğim anda yeni bir köpeğin sahibi olabilmek beni çok mutlu etti.»

Beefy çok düşünceliydi.

«Güzel!» dedi yine. «Artık bir an önce İş ve İşçi Bulma Kurumu'na gitmeliyim.»

Fakat oraya bir türlü varamayacaktı. Yolda bir cenazeye rastladı. Acıyarak tabuta baktı. 'Zavallı adam,' diye düşündü; 'böylesine göçüp gitmek!..' Fakat o anda, bütün düşüncelerini unutturacak kadar kendisini etkileyen bir şey gördü. Cenaze konvoyu kilisenin önünde durmuştu. Arabalardan, başlarında silindir şapka olan adamlar iniyorlardı. **Silindir şapkalı** ve Beefy'nin o zamana dek hiç görmediği biçimde siyah elbiseler giymiş adamlar! Sally, silindir şapkayı çizgili kazağıyla giymemesini söylerken bunu demek istemiş olmalıydı. Ona hak vermek zorundaydı. Böylece uzun, siyah bir ceketle, silindir şapka gerçekten çok daha güzel duruyordu.

İşte şimdi de tabutu havaya kaldırıyorlardı. Bir sandığı kaldırmak için altı adam biraz çok değil miydi? 'Gereğinde, bu işi tek başıma bile yapabilirim,' diye düşündü Beefy.

İKİ saat sonra, cenaze işleri yapan William Smith, «Evet, Bay Jones, bu gerçekten ilgi çekici bir rastlantı!» diyordu. «Şu rastlantıya bakın ki, gerçekten de size verebilecek boş bir işimiz var. Zavallı Robinson. Onu hava kararmadan biraz önce nehirden çıkardılar.»

Beefy çevresine bakındı. Masanın üstünde bir frak ceket, ceketin üzerinde bir çift siyah eldiven ve bir silindir şapka duruyordu. Zavallı Robinson'un bu eşyaları bir daha kullanamayacak olması ne acıydı.

Her ne kadar Robinson'un ölümü üzücüydüysede, bu, Beefy için büyük bir şans sayılabilirdi.

Bir süre sonra cenaze alayının son arabasında şoförün yanında oturuyordu. Başında yine bir silindir şapka parlıyordu. Fakat bu defa siyah bir frak ceket giymiş, nasırlı ellerini rahmetli Bay Robinson'un siyah eldivenleri içinde gizlemişti.

Cenaze alayı, St. Judas kilisesinin önünde durdu. Beefy dikkatle öbür silindir şapkalı adamları inceledi. Sonra onlarla birlikte tabutu kilisenin içine taşıyıp geri döndü ve yine yerine oturdu.

Beefy, tepeden tırnağa değişmiş olan Beefy, büyük bir efendilikle siyah bir Rolls-Royce'un ön bölümüne kurulmuştu. Bu, hayatının en mutlu anıydı. Gurur duyuyordu bu durumundan. Hafifçe öksürdü, eldivenli eliyle ötekilerin yaptığı gibi, kibarca ağzını kapadı.

Fakat, kötü talihi korku verici bir çabuklukla yeniden karşısına çıktı. Caddede neşe içinde konuşarak yürüyen bir grup insan doğruca ona doğru ilerliyorlardı: Kızıl saçlı şişman bir kadın, siyah favori-

li iriyarı bir delikanlı, tahta bacaklı bir postacı ve camdan sol gözü, boşluğa takılıp kalmış bir adam.

Beefy, silindir şapkasını iyice yüzüne indirdi. Fakat olaylar - bir Yunan tragedyasındaki gibi - kaçınılamayacak bir çabuklukla geliyordu. Neşe içinde yürüyen grup, Beefy ile aynı doğrultuya gelinceye kadar ilerledi.

«Şuraya bakın! Bu bizim Beefy! Cenaze işleri yapan bir Beefy!» diye haykırdı çığ bir ses.

Beefy yerinde büzüldü.

«Şu kılığa bakın!»

Her kafadan bir ses çıkıyordu. Bunu kısa süren bir sessizlik izledi. Bir süre sonra Ida üzgün bir sesle konuşmaya başladı:

«Eski arkadaşlarıyla konuşmayacak kadar burunu büyümüş.»

«Pıssst!» diye yalvardı Beefy. «Sessiz olmalıyız. Ne olur beni anlayın, bir cenazede bulunuyoruz.»

O anda Tahtabacak bağırdı:

«Şu eldivenlere, şu damat ceketine bakın.»

Beefy şaşkına dönmüştü.

«Ne olur gidin,» diye yalvardı. «Yoksa beni işten atacaklar.»

«Emredersiniz, beyefendi!» diyen Heck, alaylı bir reverans yaptı. Ida ve ötekiler kahkahadan kırılıyorlardı. O anda Bay Smith, tabut taşıyıcıları çağırmak üzere kiliseden çıktı. Gözlerine inanamıyordu. Enerjik adımlarla kahkahalarla gülen topluluğa yaklaşarak seslendi:

«Rica ederim, biraz daha saygılı olun.»

Bay Smith, Beefy'ye de öfke fışkıran gözlerle baktı.

«Seninle de daha sonra görüşürüz.»

Ve o an geldi.. Bay Samith öfkeden köpürmüş bir halde yazı masasının başında oturuyor, kötü kötü Beefy'ye bakıyordu.

Yumruğunu masanın üstüne indirip, bağırdı:

«Gerek babam, gerek ben, tam elli yıldır bu işi onurumuzla yürütüyoruz. Bugün sizin yüzünüzden cenaze alayı bir sirk numarasına döndü. Şapkayı çıkarın!»

«Fakat...» diye söze başladı Beefy.

«Çıkarın dedim!»

Beefy bu buyruğa boyun eğdi.

«Ceketi de!»

Beefy yine söyleneni yaptı.

«Şimdi de doğruca dışarı!» diye bağırdı Bay Smith, öfkeyle.

«Fakat...»

«Dışarı!»

Beefy kapıya gitti ve üzüntüyle mırıldandı.

«Çok özür dilerim, gerçekten çok üzgünüm.»

William Smith, eline aldığı tabut biçimindeki demir bir mektup tutacağı Beefy'ye doğru savurdu. Fakat, tutturamadı. Beefy tabut biçimindeki mektup ağırlığını kibarca kaldırıp yazı masasının üstüne koydu. Sonra başını üzüntü içinde öne eğerek odadan çıktı.

Şu anda arkadaşlarını görebilecek durumda değildi. İşinden kovulmuş olması, tabii ki onların suçu sayılmazdı. Bu gibi durumlarda nasıl davranmaları gerektiğini bilmiyorlardı. Hepsi bu kadardı. Fakat, avunma ihtiyacı içinde adımlarını Lizzie Tubb'un evine doğru yöneltti. Ona her şeyi anlatmalıydı.

Yaşlı kadın kapıyı açtığında yüzünden neşe fışkırıyordu.

«İçeri gelin,» dedi. «Çaydanlık ocağın üstünde?»

İçeri girdi. Whitey üstüne atılıp pantolonunun paçalarıyla oynadı. Lizzie ise Beefy'ye bir bardak çay getirdi. Beefy çayı yavaş yavaş içti. Daha sonra da üzgün bir ifadeyle anlatmaya başladı:

«Yine işsiz kaldım. Bildiğiniz bir iş var mıydı?»

«Tek bildiğim, rahibin bir hizmetçi aradığı. Fakat sanmam ki...»

«Shepherd's Delight'taki kuzinim hayatını hizmetçilikle kazanır!» diye, Beefy heyecanla haykırdı. «Eski rahip ölmüş olduğu için şu anda işsiz. Yenisi ise, dört çocuklu bir başka kadın tutmuş.»

«Öyleyse buraya gelip, bizim rahip'e hizmet et-sin.»

Beefy sevinçten çıldıracak gibiydi. Sally, onunla aynı şehirde olacaktı. Sally burada, Danby'de! Bu bulunmaz bir şeydi. Umut içinde sordu:

«Gerçekten birine ihtiyacı var mı?»

«İhtiyacı mı? Hizmetçisizlikten ne yapacağını bilemez bir durumda. Buraya getirirseniz onu hemen işe alacaktır.»

Beefy'nin yine cesareti kırıldı.

«Fakat ona mektup yazamam ki. Yazı yazmayı bilmiyorum. Param olmadığı için oraya da gidemem.»

Lizzie ayağa kalkarak, şömine çerçevesine doğru ilerledi. Hiç bir şey söylemeden bir vazo aldı, elini içine sokup iki paund çıkararak Beefy'ye uzattı.

«Bu kadar yeter mi?»

Beefy, bir an paraları almak istemedi.

«Bunları alamam.»

Lizzie büyük bir hazırcevaplılıkla:

«Bana bir köpek buldunuz,» diye karşılık verdi;
«Hiç değilse onun karşılığı olarak bu parayı almalısınız.»

Beefy bir karara varamıyordu; fakat Lizzie, paraları beceriksizce Beefy'nin pantolon cebine soktu.

«Haydi, hemen yola çıkıp durumu kuzininize anlatın.»

«Diyelim ki, o geldi ama rahip ona iş vermek istemedi.»

«İsteyecektir. İlk önüne çıkan işe alacak kadar ev işlerinden bezmiş durumda. Ayrıca bu iş olmazsa, kuzininize Danby'de başka bir sürü iş bulabiliriz.»

«Eğer para sizin olmasaydı Shephard's Delight'a seve seve giderdim. İleride param olup da çalışmam gerekmeyince oraya yerleşeceğim.»

Lizzie dudaklarını sarkıtarak uzun uzun düşündü. Sonra neşeyle seslendi:

«İnşallah bu dileğin gerçekleşir, Beefy! Taşrada yaşamaktan hep çok hoşlanmışımdır, fakat, sanırım ömrümün sonuna kadar burada, Nottingham sokağında kalmak zorundayım. Fakat yine de şanslı sayılabilirim: Bu ev benim.»

Beefy birden karar verdi:

«Benimle birlikte Shephard's Delight'a gelip, benim ev işlerime bakabilirsiniz. Oraya gitmeden önce kesinlikle okumasını da öğreneceğim. Akşamları size Vahşi-Batı romanları okurum.»

Lizzie'nin gözlerinde dostça bir parıltı belirdi.

«Bunu düşüneceğim, Beefy!»

HEMEN ertesi gün Beefy, Shephard's Delight yoluna koyuldu. Lizzie'nin parasından, gerekli olan-
dan çoğunu harcamak istemiyordu. Bu yüzden Shep-
hard's Delight'a kadar oto-stopla gitti. Köye ancak
akşam karanlığı bastırıp küçük pencerelerin gerisin-
de ışıklar yanarken ulaştı.

Doğruca Nellie teyzesinin evine giderek, kapı-
yı çaldı.

Kapıyı aralayan Sally, onu bir süre korkuyla
süzdükten sonra birden kapıyı sonuna kadar açarak
bağırdı:

«Bir an seni tanıyamadım, Beefy! Nereden çık-
tın böyle?» Gülümseyerek ekledi; «İçeri gelsene.»

Beefy, Nellie teyzesinin lambanın ışığında örgü
ördüğü oturma odasına girdi. Onu bir şakayla selâm-
lamak isteyip, gülerek seslendi:

«İyi akşamlar, Nellie teyze! Bak, hâlâ çene ağrı-
sından ölmedim.»

Nellie teyze pek neşeliye benzemiyordu.

«Eğer burada kalmak niyetindeysen, divanda
yatmayı kabul etmen gerekecek.»

«Seve seve!» diyen Beefy, getirdiği haberi söy-
lemenin heyecanı içinde birden patladı: «Danby'de
bir rahip, evini yönetebilecek bir kadın arıyor.»

«Sahi mi, Beefy?» diye sevinçle haykırdı Sally.
«Biraz önce annemle, kendime yeni bir iş aramak is-
tediğim için kavga ettik. Bu yüzden keyfi pek yerin-
de değil!»

Nellie teyze kızgınlık içinde söze karıştı:

«Beni yalnız bırakıp şehre gitmek istiyor.»

Sally yardım isteyen bakışlarla Beefy'ye döne-

rek: «Benim yaşımda bir kız için Shephard's Delight'ta hayat yok, öyle değil mi Beefy?» dedi.

Nellie teyze öfke içinde örgü millerini tıkırdatarak, sordu:

«Sözünü ettiğin rahip kaç yaşında?»

Beefy bu gibi bir soruyla karşılaşabileceğini hiç aklına getirmemişti.

«Bilmem. Onu yalnızca bir defa, anahtar deliğinden gördüm.»

Sally sözünü kesti.

«Peki Beefy, bir defa Danby'ye gelir, bu işle kendim ilgilenirim. Rahip nerede oturuyor?»

«Benim oturduğum yerin çok yakınında.»

Nellie teyze gözlerindeki yaşları sildi ve titrek bir sesle ekledi:

«Her halde sen yeniden buraya döndüğün zaman ben çoktan ölmüş olurum. Senden ayrı olmaya uzun süre dayanmam. Aslında ömrümün sonuna geldiğimi de hissediyorum.»

«Ah, anne, yalvarırım saçmalamayı bırak, sudaki bir balıktan çok daha sağlıklısın. Kim bilir, bu iş için belki de yazılı olarak baş vursam çok daha iyi olur.»

Beefy'nin sabrı taşıyordu. Rahibin bir hizmetçiye, Sally'ninse bu tür bir işe ihtiyacı vardı. Bütün bu gevezelikler gereksizdi.

Nellie teyze içini çekti, esnedi ve seslendi:

«Yatmaya gidiyorum. İyi geceler, çocuklar. Ha, Beefy, divanın üstüne yatmadan ayakkabılarını çıkarmayı sakın unutma.»

Bitişik odaya giderek gözden kayboldu. Sally, Beefy'ye bir yastıkla battaniye getirdi. Şöminede son

bir alev parladı, sonra sönerek küllere katıldı. Sally, Beefy'ye gülümsedi.

«Gerçekten, bu yolculuğa, yalnızca bana iş bulduğunu söylemek için mi katlandın?»

Beefy ayakkabılarına bakıp düşünceli düşünceli karşılık verdi:

«Evet, Sally.»

«Çok iyisin! İyi uykular, Beefy!»

Sonra parmak uçlarına basarak gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıktı.

Beefy'nin de uykusu gelmişti. Ayakkabılarını çıkarıp divana uzandı. Biraz sonra derin bir uykuya dalmıştı. Düşünde, tepesi mavi bulutlarla kaplı bir dağa tırmanıyordu. Neredeyse, olağanüstü bir şeyin kollarını açmış, kendisini uzun süredir özlemle beklediği tepeye ulaşacaktı.

Birkaç adım daha, sonra zirvedeydi...

Bu sırada biri onu şiddetle sarstı.

İsteksizce gözlerini açtı. Çiçekli bir sabahlık giymiş olan Sally başucunda duruyordu. Gözlerinde korku okunuyordu.

«Uyan, Beefy!» diye bağırdı. «Annem çok hasta.»

Beefy zorlukla kendini düşündenden koparıp gerçeğe döndü.

«Saat kaç?»

«Bilmem, fakat bunun şimdi hiç önemi yok. Annem çok hasta. Hemen doktoru çağırmalısın. Onun nerede oturduğunu hatırlıyor musun?»

Birden Beefy'nin düşünceleri karıştı. Teyzesi hasta olduğuna göre Sally onu yalnız bırakamayacak,

dolayısıyla de kendisi Danby'ye yalnız geri dönmek zorunda kalacaktı.

«Tabii hatırlıyorum. Hemen gidiyorum.»

«Teşekkürler, Beefy..»

Mutfağa koştu.

Beefy ise yerinden fırlayıp ayakkabılarını giydi, doktoru çağırmak üzere dışarı, yıldızlı geceye çıktı...

Sonra, doktor gittikten çok sonra, günün ilk ışıkları odaya girerken Sally ile oturup bir bardak çay içti.

«Korkarım bulduğün işe gelemeyeceğim, Beefy,» diyen Sally, başını önüne eğdi. «Doktor annemin uzun süre bakıma ihtiyacı olduğunu söyledi.»

Beefy ona acıyarak baktı. Üzgün Sally'yi avutacak bir şeyler söylemek isterdi.

«Üzülme Sally, belki annen kısa sürede iyileşir, sen de Danby'ye gelebilirsin.»

Sally ağlamaya başlamıştı. Beefy ne yapacağını bilemiyordu. Pantolonunun cebinden pek temiz olmayan bir mendil çıkardı. Hiç bir şey söylemeden mendili Sally'e uzattı ve yalvardı:

«Ne olur ağlama, Sally.»

Kuzini yaşlı gözlerle önce mendile sonra da Beefy'nin yüzüne baktı. Bir an öylesine kalakaldı. Dudakları titriyordu. Sonra birden gülümsedi.

«Ah, Beefy!» diye mırıldandı ince bir sesle. «Sen bir hazinesin. Benim için hiç üzülme, her şey yoluna girecek.»

«Fakat ben seni yanımda Danby'ye götürmek istiyordum.»

Sally ona büyük bir ciddilikle baktı. Yüzleri birbirlerinin soluklarını duyacak kadar yakındı.

«Annem iyileşir iyileşmez sana yazar, söylediğin işin boş olup olmadığını öğrenirim, Beefy. Eğer boşsa hemen gelirim. Sana yazacağıma söz veriyorum.» Ayağa kalktı. «Anlaştık mı?»

Beefy ondan, Lizzie Tubb'un adresine yazmasını rica etti. Sonra da umutları kırılmış bir durumda Danby'ye döndü.

Danby'ye vardığında saat gecenin on biriydi. Belediye yapısının kapısı açıktı. İçeri girip merdivenlerden yukarı, arkadaşlarının yatmakta oldukları tavan arasına çıktı.

Arkadaşları onu gördüklerine sevindiler.

«Ooo, sevgili Beefy geri dönmüş!» diye bağırdılar. «Ne o, işinden ne haber?»

O sırada saçını fırçalayan Heck, alaylı alaylı sordu:

«Cenazelerin kaldırılmasına yardımdan vaz mı geçtin?»

Beefy gülümsedi. Arkadaşlarının kendine takılmalarından hoşlanıyordu. Fakat, Heck'in sözlerine kızmıştı.

«Beni dışarı attılar,» dedi öfkeyle.

Arkadaşları ona acıyarak baktılar. Tahtabacak, şaşkınlık içinde bağırdı:

«Attılar mı? Bu kadar çabuk mu? Peki ama niçin, Beefy?»

Beefy yüzünü astı. Onlara bunun nedeninin kendileri ve Ida olduğunu söylemek istemiyordu. Bundan dolayı kırılabilir ya da vicdan azabı çekebilirlerdi.

«Ben ben...» diye kekeleydi.

«Denebilecek bir şey var mı? Bir işi gününde kaybetmek! Namuslu olmaya karar verdiğine göre artık bu durum değişmeli.»

Birden Tekgöz'ün aklına kötü bir düşünce geldi.

«İşten atılmanın bizimle biraz çene çalmış olmanla bir ilgisi yok, değil mi?»

«Hımm... Hayır, aslında yok. Yani, demek istiyorum ki...» Beefy başını çevirip, birbiri ardından arkadaşlarının yüzlerine baktı.

«Neyse, Allaha şükür!» dedi Tekgöz; «Eğer bunun suçlusu biz olsaydık çok üzülürdük.»

Beefy yutkundu, konuşmaya çalıştı.

«Doğrusunu isterseniz...»

«Her şeye rağmen istediğin kadar burada, aramızda kalabilirsin, Beefy,» diyen Tahtabacak, böylelikle sözünü yarıda kesmiş oldu. «Yanımızda daima yerin var; öyle değil mi, arkadaşlar?»

Öbür arkadaşları bunu candan doğruladılar.

«Pek tabî.»

«Teşekkürler, Tahtabacak!» Beefy çok duygulanmıştı. Bu denli bir dostluğu karşılıksız bırakmak istemezdi. «Sizin için yapabileceğim bir şey olursa, her ne kadar kanunsuz işler yapmamaya karar vermişsem de, bana söylemelisiniz. Elimden gelen yardımı yapacağıma güvenebilirsiniz.»

Muşamba uyku tulumunun içine daldı.

Ertesi gün Beefy, Lizzie'yi görmeye gitti. Ona iki paundu geri vererek:

«Oto-stopla gidip geldim,» dedi.

Lizzie, eline aldığı paralara bir süre şaşkın şaşkın baktı. Sonra hafifçe mırıldandı:

«Aslında bu paranın sizde kalmasını istiyordum.» Masanın kıyısına oturup masa örtüsünün ucuy-le oynamaya başladı; «Kuzininiz ne oldu?»

«Annesi hastalandığı için benimle birlikte gelemedi.»

«Böylesi çok daha iyi. Rahip bir tane bulmuş.»

Beefy'nin yüzü kızgınlıktan kızardı.

«Fakat, Sally mümkün olduğu kadar çabuk buraya gelmek istiyordu. En kısa zamanda mektup yazacak.»

Lizzie masa örtüsünü çekti.

«Bir tane bulmuş. Hem de ne hizmetçi! Onu bulmamış olmasını dilerdim.»

Beefy merakla sordu:

«Çok mu kötü?»

«Kötü demek onun için çok az. Bütün ev ona ait denebilir. Yersiz olarak her işe karışıyor, hepsi bu kadar. Yaşlı olduğumu biliyorum. Belki toz ve pislikleri de eskisi kadar iyi göremiyorum, fakat bu, beni kötüleyip her fırsatta bir yana atmak için yeterli neden değil.»

«Hayır, gerçekten değil.»

«O burada kalırsa, sanırım, burada ben pek uzun süre kalamayacağım.»

Beefy kararlı bir sesle açıkladı.

«Giden o olacak!»

Fakat, Lizzie korkularında haklı çıktı.

RAHİP evinde, kusursuz hazırlanmış sofradan başını kaldıran John Adams, yeni hizmetçisinin kuru dudaklarına ve ciddi ifadesine bakıp, belki yüzüncü defa, böylesine soğuk bir kadının nasıl olup da o canlı mektupları yazdığını, böylesine iyi yemek pişirebildiğini düşündü.

Bayan Phillips düşünceli bir ifadeyle sordu:

«Lizzie Tubb da demirbaşlar arasında mı?»

Rahip soğuk bir ifadeyle:

«Evet,» diye karşılık verdi.

«Artık görevlerini yapamadığının farkındasınız her halde?»

«Belki. Fakat, Lizzie iyi yürekli, sevimli bir yaşlı kadın.»

«Yalnızca iyi insan oldukları için işe yaramayan personeli işte tutmayı hiç doğru bulmamışımdır.»

«Onu çalıştıran, ona iş veren de siz değilsiniz, benim!» diye hatırlattı John Adams.

Bayan Phillips, kızgınlık içinde dudaklarını sarıktırıp odadan çıktı. Koridorun taşlarında yankılayan topuk sesleri, uzaklaşan bir fırtınayı andırıyordu. Bayan Phillips gerçekten biraz ileri gidiyordu. Daha gelişinin ikinci gününde yıllardır çalışan personeli işinden etmeye kalkmıştı. Aslına bakılırsa, Lizzie Tubb'un da pek bir işe yaradığı söylenemezdi. Birden rahibin aklına, işçisiz, zorluklarla dopdolu kış ayları geldi ve biraz önce yemiş olduğu olağanüstü akşam yemeğini düşündü. Hayır, Lizzie Tubb'un ekmek parasıyla oynamayacaktı. Yine, bulunmaz bir kâhya olan Bayan Phillips'i de kaybetmek istemiyordu. Diplomata davranmaya karar verdi.

BİRKAÇ gece sonra bir akşam Heck, ceketini çıkarırken arkadaşlarına seslendi:

«Yarın sabah toplantı var, çocuklar.»

Çoktan muşamba uyku tulumunun içine girmiş olan Beefy korkuyla sordu:

«Ben de gelebilir miyim, Heck?»

«Niçin? Artık kanunsuz işlere karışmayacağını söylememiş miydin?»

Birden kendi kendine bırakılmış, bir yana itilmiş gibi geldi Beefy'ye. Durumunun böyle olacağını hiç aklından geçirmemişti.

«Toplantıyı dinlememe izin vereceğinizi sanmıştım,» diye mırıldandı.

Tahtabacak söze karıştı:

«Belki toplantıya dışarıdan **dinleyici** olarak katılabilir.»

Heck de bunu düşünüyormuş gibi yaptı. Sonunda omuzlarını silkerek, aldırımıymuşçasına açıkladı.

«Eğer gerçekten çok istiyorsan, gelebilirsin, Beefy.»

Ertesi sabah daha Beefy ve arkadaşları kahvaltılarını bitirmeden, Lizzie Tubb belediyeye geldi. Ötekileri hiç önemsemeden doğruca Beefy'nin yanına gitti.

«Al, bu mektup senin olmalı. Bana kimse mektup yazmaz.»

Beefy zarfı her yanından uzun uzun inceledi. Sonra Heck'e dönerek, seslendi:

«Mektup aldım, Heck! Bana onu okuyabilir misin?»

«Toplantıdan önce çocuk eylemekten başka yapacak bir sürü önemli işim var.»

«Bağışla, Heck işin olduğunu düşünemedim. Tahatabacak, şu mektubu okuyabilir misin?»

Tahatabacak zarfı alarak yırttı ve mektubu çıkarıp, okumaya başladı:

«Sevgili Beefy,

Annem gittikçe iyileşiyor. Her şey yolunda giderse, senin rahiple konuşmak üzere üç haftaya kadar orada olacağın. Eğer senden herhangi bir haber almazsam, işin hâlâ boş olduğu kanısıyla oraya geleceğim. Sevgiler!

Sally!»

«Teşekkürler Tahatabacak!» diyen Beefy, mektubu alarak cebine koydu. «Sally kuzinim olur. Fakat Lizzie rahibin bir tane bulmuş olduğunu söylüyor.»

«Ne? Kuzin mi?»

«Hayır, evinde işlere bakacak birini! Aslında Sally bu işe girmek istiyordu fakat rahip bir hizmetçi bulmuş olduğuna göre bu iş yatmış sayılır.»

«Demek, şimdiki hizmetçinin toz olması gerekiyor.»

Beefy başını salladı.

Tahatabacak Beefy'e dostça göz kırptı.

«Bir şeyler yaparız. Bunu bize bırak.»

«Teşekkürler, Tahatabacak.» Beefy sevinç içindeydi. İnsanın yardımsever arkadaşları olması güzel bir şeydi. «Ondan nasıl kurtulmayı düşünüyorsunuz?»

«O zamana kadar bir çaresini buluruz,» diyen Tahatabacak gülümsedi. «Haydi artık gel, toplantı başlıyor.»

Büyük salona geçtiler, Ida, masanın başına oturmuştu bile. Beefy'ye gülümsedi.

«O. Beefy, demek sen de geldin? Artık kanunsuz işlere katılmak istemediğini duymuştum.»

«Doğru! Fakat, Heck toplantıya katılmama izin verdi.»

Heck söze karıştı.

«Onun her şeye rağmen işimize yarayabileceğini düşündük.»

«Benim için fark etmez,» diyen Ida, önündeki kâğıtları karıştırdı. «Artık gündemin okunmasına geçebiliriz sanıyorum.»

Gündem ve bir önceki toplantının zabıtları okunduktan sonra Ida imzaladı. O günkü gündemde iki önemli nokta vardı:

1.) Northern Countries Bank'a çarşamba günü bir kamyonla gelecek 100.000 paundun çalınmasıyla ilgili planın hazırlanması.

2.) Beefy'nin aralarından ayrılmasının konuşulması.

Gündemin birinci maddesi pek uzun zaman almadı. Paralar bankanın arka kapısına getirilecek ve hepsi de bozukluk olacaktı. Bu arada Tahtabacak, hepsi yırtılmış olan mektupları ön kapıya götürecekti, bankadakilerin dikkatini oraya çekecekti. Heck, Uzunparmak, Tekgöz Willie ve Votka-Joe ise bir başka kamyonu bankanın arka avlusunun kapısında park edecek, klaksonu bozup bütün kapılarını kilitleyecek ve zaman yeterse bir ya da iki lastiğin havasını boşaltacaklardı. Bu, girişi kapamak için düşünülmüş bir çareydi. Daha sonra, paraları bankaya taşıyan insanların üstüne atılarak para çuvallarına el koymaları

gerekiyordu. Bu arada Beefy'nin yerine alınacak adam da bir başka kamyonla bankanın yanındaki yola yaklaşıp arkadaşlarını aldıktan sonra arabayı hızla buluşma yerlerine sürecekti.

Beefy yerine bir başkasının alınmasını bir türlü kabul edemiyordu. Bu yüzden, arkadaşlarının iyi bir şoför bulmakta güçlük çektiklerini görünce atıldı:

«Ben bu işi seve seve yaparım.»

Ida kararlı bir sesle:

«Yoo hayır, Beefy,» dedi. «Kimseyi erdem yolundan döndürmek istemem.»

«Fakat ben size katılmak istiyorum.»

Toplantılar sırasında genellikle pek az konuşan Uzunparmak Lofty söze karıştı:

«Acaba, Beefy'den yapmasını istediğimiz gerçekten kanunsuz bir iş mi? O yalnızca kamyonu sürececek. Gerçek anlamda soyguna katılmış ya da bir şeyler çalmış sayılamayacağını söylemek istiyordum.»

Ida ona düşünceli düşünceli baktı.

«Ahlâkî durumlar söz konusu oldu mu, Lofty'nin düşüncelerine sonsuz saygım var.» Ağır başlı bir tavırla masanın üstüne eğildi. «Ne dersiniz, Beefy bu işe katılmakla kanunsuz bir şey yapmış sayılmaz mı?» Sonra kararını açıkladı: «Peki Beefy, kamyonu sen kullanabilirsin.»

Beefy'nin gözlerinde sevinç parıltıları belirdi.

«Göreceksiniz, kamyonu hiç kimsenin süremeyeceği kadar hızlı süreceğim.»

Böylece, gündemin ikinci maddesi de karara bağlanıyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÜZEL, rüzgârlı bir gün: 22 nisan, çarşamba. Danby'de gün her zamanki gibi başlıyor. Güvercinler yuvalarından çıkıp gittikçe daha yukarlara, mavi gökyüzüne doğru havalanıyorlar. Danby'de hayat, çalar saatların haykırılarıyla başlar, uykulu gözler açılır, eller battaniyeleri yana atar, ayaklar terlik avına çıkarlar. Sonra bir hazırlanma telâşıdır gider; çaydanlıklar, elli kilometre uzaktan getirilen sularla doldurulur, demliklerin içine dünyanın bir başka ucundan getirilen kuru topraklar konur; bardaklar, bir zamanlar İngiliz çayırlarında ot, güneş ışığı ve tatlı bir yağmurdan başka bir şey olmayan sütle doldurulur..

Evet, Danby'de bu çarşamba da her zamanki gibi başladı. Rahip John Adams, sabah duasından eve döndüğünde onu nefis bir kahve ve kızarmış ekmek kokusu karşıladı. Kendine bu rahatlığı verdiği için, o anda yere diz çöküp Tanrı'ya şükredebilirdi. Bu şükran duygusu, kahvaltı masasında bulduğu, mi-

mardan gelen bir mektupla daha da arttı. Artık terslikler bir son bulmuş, işler yürümeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra kâğıda çizili planlar harca ve betona dönüşecek, güzel düşü gerçek olacaktı.

Kahvaltı süresinde, ihalenin kimin üstünde kalacağını, en düşük fiyatı kimin teklif edebileceğini düşündü durdu. İçinden bir ses, bu kişinin Amos Coldbarrow olacağını söylüyor, fakat John Adams, onun olmamasını diliyordu. Amos pek sevilen biri değildi. Gerçi iyi bir müteahhitti ama, ayyaşın tekiydi. İşlerini bütünüyle fallara bağlıyor, astrolojiye karşı büyük bir ilgi duyuyordu. ‘Tam bir on sekizinci yüzyıl insanı,’ diye düşündü John Adams; ‘şeytandan korkan fakat Tanrı’yı tanımayan bir kişi.’

Mutluluk içinde son marmelatlı sandviçini de yiyip kahvesini yudumladı, peçetesini masanın üstüne bıraktı. O anda içeri Bayan Phillips girdi.

«Kahvaltı istediğiniz gibi miydi, Sir?»

«Çok güzeldi. Teşekkürler, Bayan Phillips!»

Bulaşıkları toplamaya girişen Bayan Phillips, bu arada söyleniyordu:

«Eğer bu böyle sürüp giderse, yakında, üstünde yemek yiyebileceğiniz tabak çanak kalmayacak.»

Bayan Phillips’in sözü nereye getirmek istediğini çok iyi bilmesine rağmen, rahip John Adams, şaşkın bir tavırla sordu:

«Niçin?»

«Lizzie Tubb, dün de iki tabak kırmış.»

«Öyle mi?»

Bayan Phillips, ellerini beline koyup John Adams’ı kızgın bakışlarla süzdü.

«Eğer burada kalmamı istiyorsanız, birlikte çalışacağım kişileri benim seçmeme izin vermelisiniz.»

«Lizzie Tubb'u işten atmanız için mi?»

«Böyle bir şeyi hemen yapacağım da hiç kuşkusuz olmasın.»

John Adams ayağa kalkarak odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaştı. Bu arada piposunun içine tütün dolduruyordu.

«Bakın, Bayan Phillips,» dedi sonunda. «Bulunmaz bir kâhyasınız. Sizi kaybetmek istemem. Fakat, Lizzie Tubb da zavallı, yaşlı bir kadın. Yıllardır yanımda çalışıyor. Benden önceki rahip Kanonikus Tumble'ye, hatta ondan önceki rahip'e bile hizmet etmiş. Onu bu yaşında işinden çıkarmak haksızlık olur. Böyle şeyleri bir daha söz konusu etmemenizi rica edeceğim.»

Piposunu yakarak dişlerinin arasına sıkıştırdı ve Bayan Phillips'e sert ve kararlı bir ifadeyle baktı.

«Öyleyse, ben de ay başında işten ayrılırım.»

«Lizzie Tubb'la ne alıp veremediğiniz olduğunu anlayamıyorum, Bayan Phillips.»

«Beceriksizliği. Onun beceriksizliğine dayanamıyorum.»

«Öfkeniz geçtikten sonra bir başka defa sizinle bu konuda konuşmamız daha iyi olacak, Bayan Phillips.»

Bayan Phillips, buz gibi bir tavırla kahvaltı tepsisini alarak dışarı çıktı.

Birkaç saat sonra, sabahın geç saatlarında Bayan Phillips'in, yüzünde yumuşak bir ifadeyle çalışma odasına girdiğini gören John Adams, hiç şaşırmadı. Kadının yüzünde, tam ayrılacağını söylediği an-

da bir pişmanlık ifadesi görmüştü. Bayan Phillips içeri girer girmez konuşmaya başladı:

«Sanırım, biraz önce çok sert davrandım.»

John Adams başını bile kaldırmadan sordu:

«Bunu istifanızı geri aldığınız anlamında yorumlayabilir miyim?»

«Eğer mümkünse!»

«Tabî, Bayan Phillips.» Rahip yeniden işine eğildi. Kadının kapıya kadar gitmesini bekleyip, daha o kapının eşiğine adımını atar atmaz başını kaldırarak kalemini masanın üstüne bıraktı ve sert bir sesle konuştu: «Bayan Phillips, umarım Lizzie Tubb'a, istifa etmeyi düşündürecek kadar kötü davranmayı düşünmüyorsunuzdur.»

Rahip ve kâhyası birbirlerini uzun uzun süzdüler.

«En sonunda ben de bir insanım,» dedi Bayan Phillips.

«Fakat, inanılmayacak kadar inatçı ve tutkulu bir kadın.»

Bayan Phillips başını önüne eğdi ve hiç bir şey söylemeden odadan çıktı. Rahip ise, derin bir iç çektikten sonra işe koyuldu.

YENİ GÜNÜ neşe içinde karşılayan Beefy, o günün uğursuzluklarla sonuçlanacağını nereden bilebilirdi. Yataktan kalkar kalkmaz giyindi ve kamyon'a atladığı gibi bankanın yan sokağına girdi. Fakat ne o? Paraları getirecek olan kamyon bankanın arka kapısına yaklaşmıştı bile. Sandıklar birbiri ardından

kapının önüne diziliyorlardı. Ida paraların geleceği saati yanlış öğrenmiş olmalıydı. O anda hamalların ön kapıda çıkan bir olay üzerine yapının öbür yanına geçtiklerini gören Beefy, kamyonun atladığı gibi sandıklardan birini kapıp kendi kamyonuna yükleyerek hızla oradan ayrıldı. Daha arkadaşlarının gelmesine yarım saat vardı. Ida, bu başarısından dolayı onu övecekti.

Fakat, arkadaşlarıyla birlikte buluşma yerine geldiklerinde, onları çok kötü bir sürpriz bekliyordu. Beefy'nin çaldığı sandığın üstündeki etikette şunlar yazılıydı:

«Altı sandık. İçlerinde: 180 yardım toplama kutusu ve 50.000 rozet.»

Ida telâşla sandığı açtı. Gerçekten, de sandığın içinde yardım toplama kutuları vardı. Bu arada vakit geçmiş, 100.000 paund çoktan bankanın kasasına yerleşmişti.

Bu sırada, buluşma yerleri olan kulübenin dışında nöbet tutan Tahtabacak içeri girdi, bir jandarmanın kulübeye yaklaşmakta olduğunu bildirdi.

Herkes kaçıştı. Kulübede yalnızca Beefy, Ida ve Heck kalmıştı. O anda kapıda bir jandarmanın başı görüldü:

«Burada ne oluyor?»

Beefy, belki de hayatında ilk defa polis görünce seviniyordu. Eğer bu jandarma gelmeseydi arkadaşlarının azarlarıyla karşılaşacaktı. Kim bilir belki yaptığı bu yanlışlıktan dolayı onu döverlerdi bile.

Jandarmanın sorusu üzerine Ida ileri atıldı.

«Oh, burada küçük bir piknik yapıyoruz, sayın bekçi.»

Jandarma, sakallarını oğuşturdu:

«Peki ama, yiyecekleriniz nerede?»

Ida sandığın kapağına vurdu.

«Burada!»

«Fakat, burada piknik yapamazsınız. Bu yapı özel mülkiyettir.»

«Oh, özür dileriz, bunu düşünemedik. Gelin çocuklar, kendimize başka bir piknik yeri arayalım.»

Jandarmanın sert bakışları altında kulübeden çıkarak sandığı kamyonlarına taşdılar ve kanunun koruyucusuna dostça el sallayarak oradan uzaklaştılar.

BEEFY, öbürlerinin kendisini kınayıp azarlamalarına pek aldırmamıştı. Hemen ertesi gün, uğraşacak başka sorunlar buldu. Sabahın erken saatında Lizzie'nin getirdiği mektubu Tahtabacak okudu. Sally, 10 mayıs pazar akşamı Danby'de olacağını yazıyordu. Ondan bir haber almadığı için rahibin evindeki işin hâlâ boş olduğu sonucuna varmıştı. Treni 16.20'de Danby'ye varacaktı. Eğer bir işi yoksa, Beefy'den, karşılamaya gelmesini rica ediyordu.

Beefy heyecan içindeydi. Sally, sonunda geliyor-du. Fakat, çalışmak istediği iş doluydu. Birden Tahtabacanın vermiş olduğu sözü hatırladı. Ve arkadaşı onu yatıştırdı:

«Hiç korkma, elbet bir yolunu buluruz.»

DOKUZUNCU BÖLÜM

BİRKAÇ aydır İngiltere'nin bütün dikkati Danby üzerinde toplanmıştı. Futbol federasyonunun düzenlediği kupa maçlarını «Danby Rovers» takımı, birbiri ardından kazanmış, böylelikle 26 nisanda Wembley'de, «Bolton Kickers»le final maçını oynama hakkını elde etmişti. Bu arada heyecan son sınırındaydı. Final maçının biletleri haftalarca önceden satılıp, bitti. 26 nisan pazar sabahı, ek sefer yapan birçok tren, borazan ve düdük sesleri arasında Danby'den ayrılıp Wembley'in yolunu tuttu. Maç, akşama yapılacaktı. Danby halkı toptan maça gidiyordu.

Futbolla hiç ilgilenmeyen John Adams, kahvaltıdan sonra çalışma odasına girerek yeni belediye yapısının projelerini incelemeye koyuldu. Fakat, piposunu doldurup ağzına koymasıyla, kapıyı vurarak Bayan Phillips'in içeri girmesi bir oldu. Lizzie Tubb yine ne yapmıştı acaba?

Oysa, söz konusu Lizzie Tubb değildi.

«Sizi tedirgin ettiğim için çok özür dilerim,» di-

ye söze başladı Bayan Phillips; «Biraz önce bir mektup aldım. Gelinimin bir oğlu olmuş. Acaba bugün tatil yapmam mümkün mü? Eğer bir sakıncası yoksa, size yemek için soğuk bir şeyler hazırlarım.»

Bayan Phillips, rahibin tam önünde, dimdik duruyordu. Başını önüne eğmişti. Düşünceli görünüyordu. Her halde bir ricada bulunmak ona zor gelmekteydi. Onun bu durumunu fark etmesine rağmen, John Adams, bir şaka yapmaktan kendini alıkoyamadı:

«Her halde gelininiz Wembley’de oturmuyor, Bayan Phillips?»

Bayan Phillips, rahibi bir an şaşkınlık içinde süzdü. Fakat sonra üstüne basa basa açıkladı:

«Futbolla ömrüm boyunca hiç ilgilenmedim.»

«İşte bunda haklısınız,» dedi John Adams neşeyle; «Eğer rugby olsaydı! Oh, pardon! Tabii size bugün izin verebilirim. İnşallah iyi bir gün geçirirsiniz.»

Bayan Phillips zorlukla teşekkür edebildi.

John Adams yeniden işe koyuldu; fakat, bir süre sonra kapı yine açıldı, Bayan Phillips, lâcivert bir tayyör ve boynuna kadar sımsıkı kapalı beyaz bir bluzla göründü.

«Benden bir istediğiniz yoksa artık gidebilir miyim?»

«Güle güle Bayan Phillips! İyi eğlenceler!»

Bir dakika sonra, sokak kapısının açılıp kapanışını duydu.

Bayan Phillips gittikten hemen sonra gelen Lizzie Tubb, rahip’e, artık iş yapamadığını, bu yüzden ayrılmak istediğini söyledi. Fakat her nedense, rahip

bu kararın nedenini sorduğunda hiç bir şey söylemeyip, yalnızca, artık çalışamayacağını bildirdi.

'Lizzie gibi insanlar, kendilerine kötülük bile yapsalar öbür insanlardan yakınmayacak kadar soylu ruhludur,' diye düşünen John Adams, onun sırtını okşadı:

«Bunu bir daha düşünün, Lizzie! Neyse şimdi birlikte bir bardak çay içelim. Daha sonra dünyaya bambaşka gözlerle bakacaksınız. Bir dakika Lizzie,» diyerek doğruca mutfağa koştu. Geri döndüğünde elinde iki fincan çay vardı. Birini kadına uzattı.

«Her zaman öylesine iyisiniz ki, sayın rahip,» diye kekeledi Lizzie.

John Adams elini yaşlı kadının omzuna koydu.

«Size karşı nasıl iyi olmayayım? Kâhyam olmadıği sürece bana siz baktınız.»

Lizzie üzüntülü üzüntülü gülümsedi.

«Artık gideyim; gitmeden önce fincanları yıkayım.»

Elinde şangırdayan fincanlarla koridorda uzaklaştığı duyuluyordu. Rahip işine daldı. Gün sürüp gidiyordu...

O SABAH Ida da, artık kanunsuz işler yapmaya kesinlikle karar vermiş olan Beefy ile bir görüşme yapmak isteyerek onu belediyenin küçük toplantı salonuna, konuşmaya çağırdı. Karşı karşıya gelince bir süre birbirlerini süzdüler. Sonra sessizliği bozan Ida oldu. Sesinde, Beefy'yi suçlarmışçasına bir ton vardı.

«Bak Beefy, böyle bir karar almadan çok iyi düşünmeliydin.»

«Düşündüm ve artık kanunsuz işlere hiç katılmamaya karar verdim. Nasıl olsa bunların sonunda insanın başına belâdan başka bir şey gelmiyor.»

«Oh, hayır, Beefy! Böyle bir karar almamalısın,» diyen Ida, sonunda ağzından baklayı çıkardı; «Özellikle beni iyice dinlemelisin önce. Bak Beefy, namuslu bir hayat sana göre bir şey değil. Birçokları için doğru yol bu olabilir, fakat sen bunun için çok, çok iyisin.»

«Bir süredir bunu denedim ve başardım da.»

Ida öfkeyle omuzlarını silktilti. Bu defa yenik düşmüştü. Fakat, elinde son bir koz daha vardı. «Peki Beefy, ama unutma ki, ciddi olarak bu karara varırsan her pazar kiliseye gitmen gerekecek.»

Bu sözler üzerine Beefy'nin beti benzi soldu.

«Her pazar mı, Ida?»

Ida, üstüne basa basa:

«Her pazar,» diye tekrarladı.

Beefy başını önüne eğip sakın bir sesle karşılık verdi:

«Demek bunu yapmam gerekiyor, ben de giderim.»

«Saçma!» Ida çok öfkelenmişti. Kol saatına baktı. Otobüsünün kalkmasına daha beş dakika vardı. Yanında getirmiş olduğu valizi aldı ve: «Artık gitmeliyim,» dedi. «Arkadaşlarına sinirlerimin bozuk olduğunu, biraz dinlenmek istediğimi söyle. Eğer bu yolculuğa çıkmazsam, sinir bozukluğundan yıkılabirim.»

Belediyeden ayrıldı. Beefy, onu üzgün üzgün izledi. Gelecek, kendisi için pespembe günler vaat etmiyordu. Üstelik, şimdi bir de her pazar kiliseye gitmesi gerekecekti.

Birden, on beş gün sonra pazar günü Sally'nin geleceğini hatırladı. Belki ona kilisede eşlik ederdi.

DANBY'DE kalanlar, o öğleden sonrayı televizyonun başında oturup maçı izlemekle geçirdiler. Boş otobüsler ıssız yollarda dolaşp duruyordu. Trafik lambaları yanıp sönüyor, fakat düzene konulacak bir şey bulamıyorlardı.

Sonra bir zafer çılgılığı, sessiz şehrin öğleden sonrasını kapladı. Oyunun bitmesine bir dakika kala, «Danby Rovers,» kendilerini zafere götüren, maçı kazanmalarına neden olan golü atmış, kupa kazanılmıştı.

Genellikle sessiz, durgun bir şehir olan Danby, o gece tanınacak gibi değildi. İnsanlar sokaklarda dans ediyorlardı. Kavşaktaki Nelson Anıtı'nın başına birkaç delikanlı bir silindir şapka oturtmuşlardı. Wembley'den ek trenler birbiri ardına Danby'ye geliyor, sevinç çılgınlıkları atan bir dolu insan, Danby sokaklarına salınıyordu. Kupa gürültülü bir zaferıyla sokaklardan geçirilmekte, her yerde bu zafer kutlanmaktaydı.

Öte yandan, rahip evine büyük bir sessizlik egemendi. John Adams, yeni belediye yapısının projeleri başında uyuyakalmıştı. O sırada sokak kapısı hızla çalındı. Rahip korkuyla yerinden fırlayıp kapıyı açtı.

Karşısında iriyarı bir polis görünce korkusu daha da arttı.

«İyi geceler, sayın rahip,» diye söze başladı polis memuru. «Bu bayanı tanıyor musunuz?»

Rahibin gözleri karanlığa takılıp kalmıştı. Gözlerine inanamıyordu. Derin bir soluk almaya çalıştıktan sonra zorlukla karşılık verdi:

«Evet, pek tabîî. Bayan Phillips evimde kâhya olarak çalışır.»

Bayan Phillips'e ne olmuştu böyle? Kendini bilmez bir durumdaydı.

Yaşlı kadını birlikte oturma odasındaki divanın üstüne taşıdılar. Bu arada polis memuru anlatıyordu:

«Onu pazaryerinde buldum, sayın rahip. Aslına bakarsanız bu konuda bir ihbar yapıldı. Fakat, neyse, bugün özel bir gün; birçok şeyler hoş karşılanabilir.»

«Yapılan bir ihbarı değerlendirmekten kaçınmanız, gerçekten, gerek bana gerekse bayan Phillips'e büyük iyilik,» dedi rahip. «Can sıkıcı bir şeyler mi yapmış?»

«Öyle denebilir. En azından yüz kişi onun çevresinde dans ediyorlardı.»

«Aman Allahım!» diye haykıran rahip, polisi kapağı kadar geçirdi. «Bu konuyla daha çok uğraşmayacağınız üzerine bana söz vermelisiniz.»

«Pek tabîî, sayın rahip. İyi geceler.»

«İyi geceler! Onu buraya getirdiğiniz için candan teşekkürler.»

John Adams, oturma odasına giderek, kâhyasını uzun uzun inceledi.

Kadın, divanın üstüne yığılmış, bacaklarını ileri doğru uzatmıştı. Başında, «Danby Rovers» in renkleriyle boyalı bir kâğıt şapka vardı. Bir elinde boş bir viski şişesi, öbüründeysen bir kaynana zırlıtısı tutuyordu.

Bayan Phillips, çok içmekten kendini bilmez bir durumdaydı.

«Büyük Allahım, sen bana yardım et,» diyen John Adams, ne yapacağını bilemiyordu. Çaresizlik içinde kalmıştı. Gece karanlığında dışarı çıkıp Lizzie Tubb'u rahip evine getirdi. 'Bunu yapmasam, kim onu soyup, yatağına yatıracak?' diye düşünüyordu.

ERTESİ GÜN rahibi, kusursuz hazırlanmış bir sofraya bekliyordu: Katı pişirilmiş bir yumurta, tereyağı sürülmüş iki kalın dilim ekmek, bir çaydanlık dolusu demli çay, portakal reçeli, çiçek marmelatı ve bal.

Kahvaltı tabağının yanına ise bir mektup konulmuştu:

«Saygıdeğer rahibimiz,

Size bu mektupla hemen istifa ettiğimi bildirmek isterim. Daha önce aramızda istifa süresi olarak kararlaştırılan bir aydan vazgeçmek, sanırım ikimizin de yararına olacaktır. Saygılarımla.

Mary Phillips»

John Adams, mektubu okudu. Sonra kıvanç içinde yumurtasının başını kırdı. Beklenmedik bir rastlantı, onu, Mary Phillips'i işten çıkarmak zorunlulu-

ğundan kurtarmıştı. Kahvaltısını bitirdikten sonra, keyifle ikinci bardak çayı doldurdu. O anda kapı açıldı, içeri bayan Phillips girdi. Yüzü biraz solgunsa da, şaşılacak derecede bakımlı ve şıktı. Ayrıca, hiç bir sıkıntı ya da utanç ifadesi sezilmiyordu.

«İyi günler, efendim!» dedi. «Biraz daha çay istemez miydiniz?»

«Hayır, teşekkürler, Bayan Phillips.» Kadının bu rahat görünüşü onu kızdırıyordu. «Mektubunuzu okudum. İstifanızı kabul ediyorum. Aramızda kararlaştırmış olduğumuz bir aylık istifa süresinin bu şartlar altında ikimiz için de çok sıkıcı olacağına sizinle aynı görüşteyim.»

Bayan Phillips başını önüne eğdi:

«Dün akşamdan dolayı özür dilerim.»

«Lütfen artık bundan söz etmeyelim. Durumu daha da zorlaştırmayın. Bu olayı yarattığınız için pişman olduğunuzdan kuşku yok.»

«Tersine! Davranışlarımdan dolayı hiç pişman değilim.»

John Adams, ona şaşkınlık içinde baktı. Böylesine bir küstahlıkla ömrü boyunca karşılaşmamıştı.

Bayan Phillips konuşmasını şöyle sürdürdü:

«Size şimdi, gelinimin evinden buraya döndüğüm sırada birden çevremi bir grup haylazla kuşatıldığını anlatırsam bana inanmayacağınızı biliyorum. Biri, arkadan üstüme saldırarak, elimi kolumu tuttu, bir başkası burnumu kapağı ve üçüncüsü de ağzıma bir şişe alkolü boşalttı. Sanırım, bu viskiydi. Ondan sonra, beni kulübün amigosu kılığına sokup pazaryerine götürdüler. Bir bölük insanın pazaryerinde, çev-

remde bağıra bağıra dans ettiklerini hayal meyal hatırlıyorum.»

«Aman Allahım! Çevrenizi saran bu haydutların arasında tanıdığınız biri var mıydı?»

«Nasıl olabilir? Yalnız birinin tahta bir bacağı, bir diğerinin ise dikkati çekecek kadar uzun ve siyah favorileri olduğunu hatırlıyorum. Favorili olan iriyarı, bir gençti. Şimdi görsem, onlardan hiç birini tanıyamam. Tabii bana inanmak zorunda değilsiniz.»

John Adams ayağa kalkarak şömineye doğru gitti, şömine çerçevesinin üstünden piposunu alarak kül tablasına vura vura temizledi. Bir süre sonra:

«Size inanıyorum, Bayan Phillips,» diye açıkladı. «Fakat komün halkından birçokları bu hikâyeye inanmayacaklardır. Korkarım geceki bu olay sizin kâhya olarak benim yanında çalışmanızı engelliyor.»

«Bunu ben de çok iyi biliyorum. Aslında bu yüzden önce istifamı verdikten sonra bu garip olayı anlattım.»

«Beni anladığınız için sonsuz teşekkürler, Bayan Phillips.» John Adams bir süre sustu, sonra alçak bir sesle ekledi; «Sanırım size bir konuyu açıklamam iyi olacak. Eğer bu olay olmasaydı bile sizden gitmenizi rica edecektir. İçimde, sizinle Lizzie Tubb arasında bir seçim yapmam gerektiği duygusu vardı. Gerçi, bulunmaz bir ev hanımısınız ama, Lizzie Tubb'u iştten çıkarmayı düşünmem bile.»

Bayan Phillips düşünceli bir tavırla dudaklarını büzüp, burun kıvrırdı:

«Kesinlikle, size gelip benden yakınmıştır.»

Beklediğinin tam tersine, John Adams ona sert bir ifadeyle karşılık verdi:

«Yakınmadı, yalnızca artık çalışamayacağını söyledi. Bunun için, yaşlılığından başka neden de göstermedi. Fakat, sanırım ben gerçek nedeni biliyorum.»
Sessizlik...

Bir süre sonra John Adams, Bayan Phillips'in yanına giderek elini uzattı ve:

«Size bundan sonraki işlerinizde başarılar dilerim. Bana hizmet ettiğiniz günler için candan teşekkürler. Olayların bu biçimde gelişmesine gerçekten üzüldüm. Güle güle, Bayan Phillips!» dedi.

Bayan Phillips, gözlerini rahipten ayırmadan, derin bir soluk alarak sordu:

«Size bir şey daha sormama izin vermenizi rica edecektim. Beni dün gece kim yatırdı?»

John Adams gülümseyerek karşılık verdi:

«Lizzie Tubb.»

Bayan Phillips artık kendini tutamıyordu. Gülümseyişinde nefret okunuyordu.

«Bana bunu yapmamalıydınız,» diyerek öfkeyle kapının tokmağını bastırıp odadan çıktı. Yarım saat kadar sonra, kilisenin çanları sabah duası için çalarken John Adams rahip evinin giriş kapısının öfkeyle çarpıldığını duydu.

ST. JUDAS komününde rahibin kâhyasının hikâyesi günün konusu halini almıştı. Söylentiler çığ gibi büyüyordu.

«... viski şişesini bir polisin başında parçalamış. Yarayı kapatabilmek için tam altı kanca gerekmiş.»

«... anıtın tepesine çıkıp, şişeyi Nelson'un ağzına sokmaya çalıştı. Nelson içki içmek istemediği için, bu arada en ağza alınmaz küfürleri birbiri ardından sıralıyordu.»

«... onu aşağı indirmek için altı polisin uğraşması gerekti.»

«... **Fröhlichen Anker** meyhanesinden dışarı atıldı.»

Fakat Lizzie, Beefy'ye söyledikleriyle iyi yürekliliğini burada da belirtti.

«Bayan Phillips pazar gecesi acınacak durumdaydı. Ona çok acıdım.»

«İnsanlar içki içince işte böyle acınacak duruma geliyorlar. Bu yüzden ağzıma bir damla alkol bile sürmem.»

Pazartesi sabahı Lizzie'ye rahip evinin antresinde rastlayan John Adams:

«Lizzie, yeni bir kâhya buluncaya kadar yine benim işlerimle ilgilenmeniz gerekecek,» dedi. «Yanımda çalışırsınız değil mi?»

Minnettarlık dolu bir çift göz rahip'e dikildi.

«Bu.. demek istiyorum ki, o gitti mi?»

«Evet,» diyen John Adams içini çekerek Bayan Phillips'in yemek pişirmekteki ustalığını düşündü. «Yanımdan ayrılmıyorsunuz, değil mi?»

«Tabii kalırım, sayın rahip.» Lizzie düşünceli bir ifade takındı, sonra birden doğrularak açıkladı: «Bir rahibin yanında kâhya olarak çalışmak isteyen tanıdığım biri var. Yanında çalıştığı rahip öldüğü için işsiz kaldı.»

«Sahi mi?» diye John Adams heyecanla sordu. «Kim? Nerede bu sözünü ettiğiniz kadın?»

«Sözünü ettiğim çok iyi tanıdığım bir dostumun kuzini. Burada oturmuyor, fakat, on beş gün sonra pazar günü Danby'de olacak.»

«Lizzie, siz bir meleksiniz. Arkadaşınızla bir defa konuşabilir miyim? Nerede oturuyor?»

«Arkadaşım genç bir delikanlı. Nerede oturduğunu ben de pek bilmiyorum; fakat, seve seve sizinle konuşmaya geleceğinden eminim.»

İki saat sonra elini yüzünü iyice yıkamış olan Beefy, kendisini dikkatle süzen rahibin karşısında çizgili kazağıyla duruyordu.

«Lizzie Tubb, bir akrabanızın kâhya olarak iş aradığından söz etti,» diye söze başladı John Adams.

«Evet.»

«Lizzie, önümüzdeki hafta bu akrabanızın Danby'de olacağını söyledi.»

«Evet.»

«Ne dersiniz, acaba benim yanımda çalışır mı?»

«Aslında bunun için geliyor.»

Rahip çok şaşırılmıştı.

«Peki ama, benim yanımda adamım olmadığını yeni bir adam aradığımı nereden biliyor? Yanımda çalışan hanım daha dün ayrıldı.»

«Ona bu işten çok daha önce söz etmiştim.»

«Neden önce?»

«Öteki hanım gelmeden önce.»

Rahip bu sözlere ne anlam verebileceğini bilemiyordu.

«Sanırım, ilkin söz ettiğiniz akrabanızla konuşmam çok daha doğru olacak. Buraya gelir gelmez, bana getirebilir misiniz? Gerekliği zaman sizi nerede bulabilirim, nerede oturuyorsunuz?»

«Hımm...» diye ekledi, Beefy; «Yani.. demek istiyorum ki bana ihtiyacınız olduğunda bunu Lizzie'-ye söyleyebilirsiniz.»

Sonra, aceleyle odadan çıktı. Rahip, arkasından uzun uzun baktı. Eğer bu iş olursa, John Adams kendini dünyanın en mutlu insanı sayabilirdi. Peki ama, adresi sorulduğu zaman bu adam niçin öyle esrarlı bir tavır takınmıştı? Akrabasının ondan biraz daha akıllı ve her şeyden önce iyi bir kâhya olmasını ummaktan başka elden ne gelirdi. Tabîî, John Adams buna pek güvenemiyordu.

ONUNCU BÖLÜM

4 MAYIS PAZAR akşamı, her bölgeden dindarlar, akşam duası için kiliseye koştular.

Bunlardan biri de ürkek ve şaşkın Beefy'di. Son sıralardan birine oturdu.

Akşam duasının sonunda, rahip mihraba geçerek konuşmasını yaptı ve dua, bir koronun okuduğu ilâhiyle son buldu. Beefy çok mutluydu. Fakat, o an korkunç bir şey oldu. Şarkı söyleyen topluluk içinde bir hışırtı, bir kıpırdanmadır başladı. Erkekler ellerini ceplerine attılar, kadınlar el çantalarını karıştırdılar. Elllerinde tabak tutan birkaç adam, aralık boyunca yürüyor, herkesten para topluyordu.

Demek, kilisede para ödemek gerekiyordu!

Adamlar yaklaştı. İşte şimdi, Beefy'nin iki sıra önündeydiler. İlkın Beefy'nin aklına kaçmak geldi. Fakat bunu yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu, özellikle kilisede!

İşte, tabak onun sırası boyunca dolaşmaya başlamıştı bile. Ona doğru geliyordu, kendisine uzatıldı.

Beefy ürkmüş bir at gibi geri çekildi ve yanında duran adama dönerek kekeledi:

«Pa.. pa... param pok. Burada para ödemek gerektiğini bilmiyordum.»

«Tabağı ileri uzatın,» diye fısıldadı adam.

Fakat Beefy, akıllıca bir şey yapamayacak kadar heyecanlanmıştı.

O anda biri eğilerek kilise babasına yüksek sesle:

«Lütfen tabağı uzatın,» dedi.

Beefy başını çevirip bunu diyene baktı. O sırada tabağın elinde olmaması büyük bir şanstı; yoksa, o anda yere bırakabilirdi. Çünkü, bu kilise babası Bay Macmillan'dan başka biri değildi.

Sonunda, tabağın Beefy'nin önünden daha ileri uzatılması başarıldı ve akşam duası sona erdi. Bu, Beefy için büyük bir rahatlıktı. Artık tek düşüncesi, oradan mümkün olduğu kadar çabuk ayrılıp bir daha da hiç ayak basmamaktı. Fakat, kalabalık yüzünden çok yavaş ilerleyebiliyordu. Daha kapıya ulaşmadan, Bay Macmillan'ın kendisine doğru ilerlediğini korkuyla gördü.

Kaçmak, düşünilemeyecek bir şeydi. Beefy korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle iriyarı adama baktı. Bay Macmillan fısıldayarak sordu:

«Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?»

Beefy hiç bir şey söyleyemeyip baş sallamakla yetindi.

«Benimle birlikte gelin!» diyen adam, onu kilisenin arka bölümündeki küçük, odaya götürdü. Beefy oradan kaçma çarelerini düşündüyse de, odanın ne kapısı ne de penceresi vardı. Onu buraya kapatıp polisi çağırırlarsa yine tutuklanmış olacaktı.

Bay Macmillan'ın konuşmaya başlaması epeyce sürdü.

«Size yalnızca, sizi bugün kilisede görmenin beni çok sevindirdiğini söylemek istemiştım. Bundan, artık namuslu bir hayat sürmeye karar verdiğiniz sonucuna varabilir miyiz?»

Beefy bu sözleri hiç beklemediği için çok şaşırmıştı. Bir tek kelime bile söyleyemeden uzunca bir süre Bay Macmillan'ın yüzüne baktıktan sonra kekeledi:

«Pek tabii, artık doğru yoldan ayrılmamaya kararlıyım.»

«Güzel,» diyen Bay Macmillan, bu konuyu çok kurcalamamaya karar verdi. «Bana bir dahaki pazara da kiliseye geleceğinize söz verin. Aramızda geçenleri karşılıklı olarak unutalım.» Beefy'ye elini uzatarak ekledi: «Güle güle. Yine görüşelim!»

Beefy, Bay Macmillan'ın elini kuvvetle sıktı. Adam, bir an acıyla irkildi. Beefy gülümseyerek:

«Allaha ısmarladık!» diye ekledi. «Bir dahaki pazara yine geleceğim. O zaman yanımda para da olacak, her iki sefer içinde ödeyeceğim.»

RAHİP ve kilise kurulu başkanı birlikte evlerine dönüyorlardı. Rahip çok neşeliydi, anlatıyor da anlatıyordu:

«Bu gece kilisede birçok yeni yüze rastladım.»

«Evet,» diye doğruladı bunu Bay Macmillan. «Bankada yakaladığım delikanlıyla ilgili o garip hikâyeyi hâlâ hatırlıyor musunuz? O da gelmişti.»

John Adams şaşkın şaşkın baktı:

«Aman Allahım! Sizi gördü mü?»

«Evet.»

«Öyleyse, sanmam ki bir daha gelsin.»

«Benim de ilk düşüncem öyle oldu. Bu yüzden delikanlıyla konuşup, o konunun benim için bütünüyle kapanmış olduğunu söyledim.»

Rahip, Bay Macmillan'a hayranlık dolu bakışlarla baktı.

«Övünülecek bir davranış!»

Bay Macmillan hafifçe kızardı.

«Kilise kurulu başkanı olarak üstüme düşeni yaptım.»

John Adams'ın kapısı önüne vardıklarında rahip gülümseyerek sordu:

«Benimle birlikte bir aperatif almaz mıydınız?»

«Seve seve!»

İçeri girdiler. Rahip dolaptan iki bardakla bir şişe şampanya çıkardı. Birer yudum aldıktan sonra, John Adams ilgiyle sordu:

«Namuslu yaşantıya dönen günahkârımız nasıl bir tip?»

«İlgi çekici, biraz garip bir delikanlı. Düşünün bir defa, kiliseye mavi-beyaz çizgili bir kazakla gelmiş. Ayrıca iriyarı ve oldukça da şişman. Yüzü, kırmızı bir bifteği andırıyor.»

«Aman Allahım.» Rahip soluk almaya çalıştı; «Demek oydu.»

«Ne oldu? Onu tanıyor musunuz?»

«Evet, bir akrabasını - teyzesi, kuzini ya da onun gibi bir şey - kâhya olarak tutabileceğimi umuyordum.»

«Sizin yerinizde olsam, bu konuda çok dikkatli davranırdım.»

Rahip John Adams, gözlerini içki bardağına dikti.

«Şaşılmayacak gibi değil! Bütün kış boyunca kâhyam yoktu. Sonra bir tane buldum, ama o da ancak bir hafta kalabildi. Şimdi ikinci bir tane daha bulma şansım var. Şuna bakın ki o da bir hırsızın teyzesi çıktı.»

Bay Macmillan, söylediklerine kendi de güvenmediğinden, düzeltti:

«Eski bir hırsızın. Ayrıca, kadın her şeye rağmen namuslu biri de olabilir.»

«Olabilir. Fakat yine de bu pek iyi bir şey değil!»

İki adam bir süre konuşmadan durdular. Sonunda rahip sordu:

«İhaleyi kim alacak?»

«Belediyeninkini mi? Bilmiyorum. Fakat, içimden bir ses, bana bunun Coldbarrow olacağını söylüyor.»

«Korkarım, bu duygunuzda yanılmıyorsunuz.»

Bay Macmillan kaşlarını kaldırdı:

«Yetenekli bir mimar. Ayrıca iyi bir tüccar da.»

«Eski bir günahkâr.»

«Bu yüzden de, yeni belediye yapısı tam zamanında yıkılacaktır.»

John Adams içini çekti.

«Her halde haklısınız. Yalnızca bu düşünceye alınamıyorum; hepsi bu kadar.»

Odadaki gölgeler uzarken, iki adam yeniden sessizleşti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

10 MAYIS cumartesi akşamı Sally trende oturmuş, Midland'ın gururlu tepeleri, vahşî vadileri arasından isli ovaya iniyordu. Şık, renkli bir elbise, yeni bir şapka, giyimine yakışacak eldivenler ve beyaz bir çanta almıştı. Çok kıvançlıydı. Annesi iyileşmişti. Ayrıca onu yolcu ederken ondan başarı dileklerini de eksik etmemişti. Artık Sally için yeni, heyecanlı günler başlıyordu. Şehirlerin hareketli, renkli dünyasına karışabileceği için kendinde mutluluk duyuyor, Danby'de çok iyi günler geçireceğini umuyordu.

Beefy onu istasyonda bekleyecekti. Onu seviyordu. Tabii, bazen saflığıyla kendisini güldürüyordu ama, bu, sevmesine engel değildi. Rahibin hoşuna gideceğini, onun yanındaki işe girebileceğini düşünmekteydi. Bir endüstri şehrinde, bir rahip evinde çalışmak ilgi çekici bir şey olmalıydı. Birçok insan tanıyacak, arada sırada dans etmeye gidebilecekti. Önünde güzel günler vardı.

Tren yavaşladı. Sally, kolundaki saata baktı. Ne-

redeyse Danby'de olacaklardı. Öbür yolcular valizlerini indirmeye ve hazırlanmaya başlamışlardı bile. Tren sarsıla sarsıla istasyona girdi. Hamallar bağrıştılar: «**Danby!**» Ve hoparlörde cırlak bir kadın sesi bildirdi:

«**16.20'de gelmesi gereken Euston treni dört numaralı yola girmiş bulunmaktadır.**»

Tren durunca, lokomotif havaya keskin bir ısıklıkla birlikte buhar saldı. Kapılar açıldı, yolcular peronlara doluştular. Sally de trenden inip, Danby'nin bereketli toprağına ayak bastı.

Beefy istasyondaydı; Sally'ye doğru koştuğı sırada sevinçle gülümsüyordu. Onun sevincini görmek duygulandırıcı bir şeydi. Sally de gülümseyerek elini uzatıp sevinçle haykırdı:

«Merhaba, Beefy! Gelmene çok sevindim.»

«Her şeyi en ince ayrıntılarına kadar planladım,» dedi gururla. «Önce seni Lizzie Tubb'a götüreceğim, daha sonra da rahip'e.»

Sally güldü:

«Bu gece benimle uğraşacak zamanı olmayacaktır sanırım. Kesinlikle vaazını hazırlamaktadır. Ona pazartesi günü giderim.»

Beefy, Sally'yi şaşkın şaşkın süzdü.

«Peki, pazartesiye kadar nerede kalmayı düşünüyorsun?»

«Pazar caddesindeki yoksullar yurdunda kendime bir oda ayırttım. Bunun nerede olduğunu biliyor musun?»

«Evet,» diyen Beefy, Sally'nin eşyalarını aldı ve birlikte yola koyuldular. Yoksullar yurdunu kolaylıkla buldular. Beefy giriş kapısında bekledi.

Sally eşyalarını odasına taşıdığı sırada, kafasında, Sally ile birlikte onu görmeye gidince Lizzie'nin ne kadar şaşıracağını planlamaya çalıştı. Lizzie'ye, kuzininin o gün geleceğinden söz etmemiştir.

Biraz sonra Sally geri döndü. Beefy, onu gururla yanında doluşturuyordu. Sally ise, hafif açık ağızla hayranlık ve şaşkınlık içinde her gördüğüne bakıyor, her şeyle ilgileniyordu. Uzunca bir süre Nelson Anıtı'nın başında oyalandığında, Beefy sabırsızlıktan yerinde sıçramaktaydı Sally en sonunda:

«Nelson'un Danby ile ne ilgisi var?» diye sordu.

«Bilmiyorum,» diyen Beefy, bu soruyu bir defa olsun aklından geçirmemiş, düşünmemiştir. Ardından düşünceli düşünceli ekledi: «Belki de burada duruşunun tek nedeni ölmüş olmasıdır.» O sırada aklına bir şey gelmişti. «Nellie teyzem nasıl?»

«O teşekkürler, şimdi eskisine göre çok daha iyi.»

Beefy pis pis sırttı.

«Ona mektup yazarsan, hâlâ çene ağrısından ölmediğimi yazmayı unutmamalısın.»

Bu arada Nottingham sokağına ulaşmışlardı. Beefy, kuzinini büyük bir kapı ve çürük bir tahta koridordan pis, karanlık bir arka avluya geçirdi. Boyaları dökülen bir kapıyı çaldı. Evin içinden bir köpek homurdanması duyuldu. Beefy gururla:

«Whitey olacak,» dedi.

O sırada kapı açıldı ve Lizzie'nin yuvarlak, şaşkın yüzü görüldü. Beefy hemen atıldı:

«Merhaba Lizzie! İşte bak, kuzinim Lizzie.»

Lizzie ikisini şaşkın bakışlarla süzdü:

«İçeri gelsenize.»

Küçük, karanlık bir mutfağa girdiler. Whitey, Beefy'nin gelişinden duyduğu sevinici yeterince belirttikten sonra sepetine girerek yattı. Lizzie, Sally'yi şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle süzüyordu. Birden:

«Rahibin yanında çalışmak isteyen kuzin siz misiniz?» diye sordu.

Sally gülümseyerek:

«Eğer olursa,» karşılığını verdi.

Lizzie ona tuhaf tuhaf baktı. Söylemesi gereken kelimeleri bulmakta güçlük çekiyor gibiydi. Sonunda üzgün bir sesle:

«Size çay yapayım,» dedi.

Her şeye rağmen çay sofrası, Beefy'nin umduğu kadar neşeli geçmedi. Lizzie, çaydanlığı ocağın üstüne koyup üç basit çay fincanını masaya dizerken, Beefy üzüntü içinde Whitey'in kulağıyla oynuyordu.

«Eğer kuzininizi getireceğinizi bana söylemiş olsaydınız, hiç değilse üstüme başıma biraz çekidüzen verirdim. Bu eski elbiseler içinde kim bilir ne kadar kötü görünüyorumdur!»

Utanmışa benziyordu.

«Her zaman bunları giydiğinizizi sanmıştım. Sizi hiç başka bir giyim içinde görmedim ki.»

«Ah Beefy, sen insanı deli edersin.» Sally'ye dönerek ekledi. «Mavi beyaz, çiçekli, öyle şık bir elbisem var ki.»

Sally gülümseyerek:

«Sizi böyle tedirgin ettiğimiz için gerçekten çok özür dileriz,» dedi; «Fakat kuzenimin beni getireceğini size söylemediğinden haberim yoktu. Ah, bu erkekler...»

«Önemli değil. Beefy'ye de arkadaşlarına da kapım her zaman açıktır. Her zaman başımın üstünde yeri olduğunu kendisi de çok iyi bilir sanırım.»

Bu andan sonra hava biraz olsun yumuşadı, konuşmalara bir neşe katıldı. Bir süre daha sohbet ettiler, sonra Beefy ayağa kalktı:

«Artık gitmemiz gerekiyor.»

Sally de ayağa kalkıp Lizzie'ye elini uzattı.

«Allaha ısmarladık. Yine görüşeceğimizi umarım. Çay için de sonsuz teşekkürler!»

Lizzie zorlukla yerinden doğrulup, Sally'nin elini sıktı.

«Sizin için hazırlanamamış olmama üzüldüm. Pek konuğum gelmez de. Eğer Beefy haber vermiş olsaydı, sizin için benim çiçekliyi giyerdim.»

Sally gülümsedi.

«Zararı yok, Lizzie! Gerçekten çok iyi bir gün geçirdim. Beefy'nin iyi bir arkadaşını tanımak da beni çok sevindirdi.»

Beefy sevinçle haykırdı:

«Allaha ısmarladık, Lizzie!»

Yine yoksullar yurduna döndüler.

«İyi bir yaşlı kadın,» diyen Sally, sordu: «Daha bana nerede oturduğunu göstermedin. Nerede oturuyorsun?»

Beefy yutkundu.

«Buraya pek uzak değil! Yani, uzak demek istiyorum. İleride vaktimiz olunca gösteririm.»

«Neyse. Aslında benim hemen yoksullar yurduna gitmem gerekiyor. Eşyalarımı yerleştireceğim.

Sonra anneme de mektup yazıp buraya sağ esen var-
dığımı bildirmeliyim.»

Beefy'nin keyfi yerine geldi.

«Sakın ona yazmayı unutma.»

«Neyi?»

«Hâlâ çene ağrısından ölmemiş olduğumu.»

«Tabii yazarım.»

Bu arada yoksullar yurdunun kapısına varmış-
lardı. Beefy yutkunuyor, bir şeyler söylemeye çalı-
şıyordu. Sonra birden dilinin altındaki baklayı çı-
kardı:

«Her halde sık sık benimle birlikte görünmek is-
temezsin. O kadar güzel ve şıksın ki, üstelik kültürlü
insan gibi konuşup onlar gibi davranmayı da biliyor-
sun. Benim ise daha okuma yazmam bile yok. Benim
gibi biriyle görünmek istememekte haklı sayılırsın.
Fakat, yarın akşam kiliseye gideceğim. Orası çok gü-
zel. Şarkılar söyleyip kilisede dolaşıyorlar. Bir sürü
mum da yanıyor. Her halde oraya benimle birlikte
gitmek istemezsin ama, yine de istersen buna gerçek-
ten çok sevinirim.»

Sally elini sıktı.

«Tabii gelirim, Beefy, hem de seve seve.»

Beefy'nin yüzünden neşe fışkırıyordu.

«Eğer istemiyorsan gerçekten gelmen gerekmi-
yor. Hiç zararı yok.»

«Ama, ben gerçekten seninle gelmek istiyorum.
Beni buradan mı alacaksın? Altıya doğru mu? Çey-
rek geçe mi?»

«Çeyrek geçe,» diyen Beefy, mutluluk içinde ıslık
çala çala barınağına doğru yola koyuldu.

PAZAR DUASI sona ermişti. Rahip John Adams yanındakilere iyi geceler dilemek üzere güneydeki kapının önüne dikildi ve o anda, «Amin» diyen toplulukta Sally'yi gördü. Birden bütün duyguları ayaklandı. O zamana kadar birçok güzel kadın görmüş, fakat hiç birinden bu kadar etkilenmemişti. Kilisedekiler yavaş yavaş, başlarıyla selâm verip, gülümseyerek önünden geçiyorlardı. Bu güzel genç kız kim olabilirdi? Çizgili kazaklı delikanlının yanında oturuyordu. Fakat ikisinin kiliseye birlikte geldiklerini bile düşünmek imkânsızdı. İçerisi neredeyse boşalmış, kilise kurulu üyeleri de kitaplarını toplamışlardı. İşte şimdi de şapkalarını almışlar, birbiri ardından çıkıyorlardı.

Sonunda onu gördü. Çizgili kazaklı delikanlının yanında duruyordu. Heyecanlı heyecanlı bir şeyler tartışmaktaydılar. Bir konuda anlaşıyor olmalıydılar. Yürüyerek güney kapısına doğru geldiler.

Akşam duası sona erdiğinde Sally, Beefy'nin kulağına eğilerek, fısıldamıştı:

«Ne iyi, genç bir rahip. Çok sevimli bir adam. Nereden geliyor?»

Beefy onu şaşkın şaşkın süzdü.

«Hiç bir yerden gelmiyor, buranın rahibi o.»

«Yani, benim yanında kâhya olarak çalışacağımı düşündüğün rahip bu mu?»

«Evet. Çok iyi bir insan o. Lizzie, bizim bildiğimizden, görüldüğünden de daha efendi, daha iyi bir insan olduğunu söylüyor.»

Sally ayağını yere vurarak, kızgınlıkla söyledi:

«Fakat Beefy, bu rahibin yanında kâhya olarak çalışmam imkânsız. Bunu anlamalısın. Senin sözünü ettiğin rahibin yaşlı biri olduğunu sanmıştım.»

«Genç olması daha iyi,» dedi Beefy, şaşkınlık içinde. «Sıkıcı olmaz demek istiyorum.»

«Ama, Beefy, düşün bir defa; onun yanında çalışırsam buradakiler ne der.»

Artık bu kadarı çoktu. Kadınların garip yaratıklar olduğunu, bir defa akıllarına bir şey taktılar mı eşekten daha inatçı kesilebildiklerini Beefy çok iyi biliyordu. Fakat, böylesine bir inadı akıllı almıyordu.

Bu arada güney kapısına ulaşmışlardı.

«İyi geceler!» diyen John Adams, Sally'ye bakıp gülümsedi ve ikisine dostça selâm verdi:

«Sizi yine burada görebileceğimizi umuyoruz.»

Sally karşılık vermedi, yalnızca başını sallayıp gülümsemekle yetinerek yürüdü. John Adams, çok şaşırılmıştı. Onun garip gençle birlikte uzaklaşmasına bakarken, aklına, tüylerini diken diken eden bir düşünce geldi ve başını kilise kapısından dışarı çıkarak seslendi:

«Bir dakika, genç bay!»

Beefy korkuyla irkildi. Korka korka arkasını döndü. Rahip, onu yanına çağırıyordu.

«Özür dilerim!» diyerek Sally'nin yanından ayrılıp rahip'e doğru ilerledi.

«Lütfen içeri girin,» dedi John Adams. O da Beefy'yi, daha önce Bay Macmillan'ın götürmüş olduğu küçük, karanlık odaya götürdü. Sonra sordu:

«O genç bayan kim?»

«Kuzinim.»

John Adams çok şaşırmıştı. Kekeleydi:

«Ama.. her halde o, yanımda kâhya olarak çalışması için bana teklif ettiğiniz kuzininiz değil.»

«Yoo, o!»

«Fakat çok genç.»

«Ama tecrübeli,» dedi Beefy.

«Bundan söz etmiyorum. Böylesine genç bir kızı eve alırsam buradakilerin neler diyeceklerini düşünün.»

Beefy başını kaşıdı, sonra omuzlarını silkerek karşılık verdi:

«Fakat, bunda bir kötülük yok ki.»

«Yazık ki herkes sizin gibi iyi yürekli değil. Böyle bir şey yaptığımda, bunu piskoposa bile bildirirler.»

Beefy yavaş yavaş bütün bu sözcüklere bir anlam verebiliyor ve söylenenleri anladıkça da yüzü kızarıyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda bir şeyler söylemiş olmak için konuştu.

«Fakat, Sally iyi bir kızdır. O başka kızlara benzemez. Her şey yolunda gidecek. Ayrıca siz de rahipsiniz.»

«Önemli olan, bir şey olup olmaması değil; yasalara da uymak gerekiyor. Kuzininiz beni.. beni görünce bir şey söyledi mi?»

Beefy alt dudaklarını sarkıttı.

«O da çok genç olduğunuzu ileri sürdü.»

John Adams elini Beefy'nin omzuna koydu.

«Çok üzgünüm. Yeni bir kâhya bulabileceğimi ummuştum. İyi niyetiniz için size sonsuz teşekkürler. Fakat siz de bu işin yürümeyeceğini görüyorsunuz.»

Beefy mırıldandı:

«Ben bunu çok saçma buluyorum.»

Umudu, hayalleri kırılmıştı. Bütün güzel planları böylelikle boşa çıkıyordu; hem de, yalnızca öteki insanların konuşmalarından korkulduğu için. Neden herkes yalnızca kendi işiyle uğraşmıyordu?

Birlikte, Sally'nin beklediği kilise bahçesine çıktılar. Sally, yanına yaklaştıklarında onlara gülümsedi. John Adams hemen konuşmaya başladı:

«Sanırım ikimiz de birbirimizin yaşı konusunda yanıldık.»

Sally doğruladı:

«Ben sizin en az yetmiş yaşında olduğunuzu düşünüyordum.»

«Ben de sizin en az altmış beş.»

İkisi de kahkahalarla gülüp uzunca bir süre birbirlerinin gözlerinin ta içine baktılar. Beefy, kendini birden yalnızlık ve terk edilmişlik duygusuna kapıldı.

«Siz de bu işin yürümeyeceği düşüncesindesiniz, öyle değil mi?» diye sordu John Adams Sally'ye.

«Pek tabii.»

«Üstelik, bu yüzden uzun bir yoldan da geldiniz. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz? Yine geri dönmemiz gibi bir düşünce gerçekten hiç hoşuma gitmiyor.»

Sally'nin verdiği karşılık John Adams'ın kulağına bir müzik sesi kadar hoş geldi.

«Daha birkaç gün burada kalıp, Danby'de başka bir iş bulmaya çalışacağım.»

«Belki size bu konuda yardım edebilirim,» dedi John Adams aceleyle.

«Teşekkürler. Eğer yaşlı, efendi bir bayın kendine bir bakıcı aradığını duyarsanız...»

«Hemen size haber ileteceğimden kuşkunuz olmasın.»

Sally elini uzattı.

«İlginiz için teşekkürler. Allaha ısmarladık.»

John Adams genç kızın elini bir süre elinin içinde tuttu.

«Güle güle. Gerçekten üzıldüm, şartların...»

Güldüler. Sonra Sally, yanında Beefy'le yoksullar yurduna geri döndü.

«İnsanların her zaman her şeye karışmamalarını dilerdim,» dedi Beefy karamsarlıkla. Sonra birden yüz ifadesi yumuşadı. «Gerçekten Danby'de iş bulmaya çalışmayı düşünüyor musun?»

Şimdi böyle gerisin geriye dönmesi çok acı olurdu. Geri dönmeyi planladığında tabii onu görecekti, ne zaman döneceğini söyleyecekti. Oh, fakat onun nerede oturduğunu bile bilmiyordu. Ama, Lizzie'ye haber verebilirdi. Sally, Beefy'ye merakla baktı.

«Böyle davranınca senin bir manastırda oturduğunu düşünüyorum.»

Beefy gülerek karşılık verdi:

«Öyle denebilir.»

Sally'nin yanından ayrıldı. Garip bir üzüntü duygusu benliğini kaplamıştı. Sally ve rahip iyi anlaşmışa benziyorlardı. Dertli dertli, 'Onun, benden daha çok hoşuna gittiğine bahse girebilirim,' diye düşündü. Fakat, bu pek tabiydi. O bir rahipti, ayrıca okuma yazma da biliyordu.

Birden kendini Lizzie Tubb'un kapısında buldu.

Anlamsız, tonsuz bir ses:

«İçeri!» dedi.

Beefy içeri girdi.

Lizzie, pek sevinmiş görünmüyordu:

«Oh demek sizsiniz..»

Beefy, Lizzie'yi hayranlıkla süzdü.

«Oo, çiçeklinizi giymişsiniz.»

«Eğer konuk getireceğinizi önceden söyleseydiniz dün de giymiş olurum.»

Bu sözleri bir sessizlik dönemi izledi. Neden sonra sessizliği bozan yine Beefy oldu.

«Rahibin yanında çalışmıyor.»

Lizzie birden parladı.

«Ben de bunu bekliyordum. Onun yaşında, rahibin yanında çalışmak imkânsız bir şey.» Sonra daha dostça bir sesle ekledi: «Sizin için kötü haberlerim var, Beefy.»

Beefy merakla başını doğrulttu.

«Yeni belediye yapısı için gerekli evraklar yoldaymış. Bayan Fosdyke anlattı.»

Beefy'nin birden cesareti kırıldı.

Demek bu duruma gelinebilmişti. Heck'in geciktirme taktiğine rağmen yeni belediyenin yapımına başlayacaklar, eskisini de kıştan önce kesinlikle bir fabrikaya satacaklardı. Beefy, daha çok orada kalamayacak kadar bitkin hissediyordu kendini.

«Gitmem iyi olacak sanırım,» dedi; «İyi geceler, Lizzie.»

Belediyenin tavan arasına varır varmaz muşamba uyku tulumunun içine daldı. Fakat uykusu bir tür-

l  gelmek bilmiyor, kulaklarında h l  Sally ve John Adams'ın ne e dolu kahkahaları yankılıyordu.  ok sonra, uyuyabilince, d   nde bir ok i  inin **kazma** k reklerle yeri kazdıklarını g rd . Onların arasında da homurdana homurdana d   lerinin domuzu Emilie dola ıyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ŞEHRİN dışındaki sarayın bahçesinde Lord Wapentake, karısının lâlelerine, yabanî otları yok etmeye yarayan bir ilâç döküyordu. Aslında, Lord iyi niyetli bir kişiydi; bu işi de bile bile yapmıyordu. Yalnızca paketleri karıştırmıştı.

Lady Wapentake heyecanla eşine yaklaştı. Kocasının ne yaptığını görünce bir an şaşırdı. Karamsarlıkla sordu:

«Lâlelerimin üstüne ne döküyorsun, sevgilim?»

«Sunî gübre, hayatım. Bu onlara çok iyi gelecek.»

Lady Wapentake bundan kuşkulandı mışa benziyordu:

«Bu işi Walters'e bıraksan çok daha iyi olur, Mortimer. Bizden, bunun için para alıyor..» Sonra birden, oraya niçin geldiğini hatırladı. «Buraya, seninle lâleler üzerine konuşmaya gelmedim. Korkunç bir şey oldu, Mortimer. Carson istifa etti.»

«Carson da kim?»

Lady Wapentake içini çekti.

«Yalvarırım Mortimer, kendini biraz olsun konuya vermeye çalış. Carson yıllardır yanımızda çalışan kâhyamız.. Bir pırlanta yitiriyorum.»

Lord, yavaş yavaş doğrulup gözlerini karısına dikti, bir süre sonra soğukkanlı bir ifadeyle ağır ağır karşılık verdi:

«Aptal değilim. Tabî ki kâhyamızın adını biliyorum. Yıllardır bizim yanımızda çalıştığını unutuyorsun her halde hayatım, annesi bile yanımızda çalışırdı.»

«İstifa etti, Mortimer!» Lady Wapentake'in sesinden, ağlamak üzere olduğu anlaşılıyordu.

«Tıpkı annesi gibi. O da istifa edip bir adamla evlenmişti. Şimdi adını hatırlayamıyorum. Adı neydi? Tahta parçalarından satranç piyonları yapardı. İğrenç denecek derecede kötü piyonlar.»

«Mortimer, bu satranç piyonları beni gerçekten ilgilendirmiyor. Carson istifa etti.»

«Niçin böyle hikâyelere kalkışıyor? Onu kırmadım değil mi?»

«Evlenmek istiyor!»

Mortimer, elinde bir kova dolusu zehirli ilâçla çiçekler arasında dolaşmasını sürdürürken:

«Ona, bunu yapmasına izin vermediğimi söyle,» karşılığını verdi.

Böylece, bu sorun onun için çözülmüş oluyordu.

Lady Wapentake soylu dişlerini gıcırdattı.

«Dinle beni, Mortimer! Hemen yeni bir kâhya bulmaya çalışmalıyız. Bunun son günlerde ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Hemen, işçi bulma kurumuna durumu bildireceğim; ama, bu konuyla sen de il-

gilenmelisin. Belki rahip, yanımızda çalışabilecek birini tanıyordur.»

«Olur, sevgilim.»

Lord Wapentake iyi niyetle kullanılan yok etme aracını bir yana bıraktı. Lady Wapentake bir süre daha endişeyle eşini süzdükten sonra içeri girdi. Mortimer'in, hiç değilse sevgili lâlelerine ne yaptığını bildiğini umuyordu. Kâhyalarının işten ayrılmasının ne denli bir yıkım olduğunu anlamış olmalıydı. Carson'un yeri doldurulamazdı. Lady Wapentake, düşünceli düşünceli telefonun başına geçerek işçi bulma kurumu'nu aradı. Hayır, şu anda ellerinde salık verebilecekleri biri yoktu. Evet, biri gelir gelmez elbette haber ileteceklerdi. Kâhya bulmak için ellerinden geleni yapacaklardı..

Lady Wapentake ahizeyi yerine koyup iç çekti.

O anda kapıda bir kafa göründü.

«O çocuğun adı aklıma geldi. Hani, şu kâhyamızın annesinin evlendiği çocuğun,» diye seslendi Lord Wapentake. «Adı Carson'du.»

□

BİRKAÇ GÜN sonra St. Judas rahibi John Adams odasında otururken, kapı çalındı. Tam ayağa kalkmak üzereyken, girişte ayak sesleri duyarak Lizzie'nin evde olduğunu hatırladı.

O sırada Lizzie kapıyı açarak içeri girdi.

«Beefy'nin kuzini geldi,» dedi.

John Adams heyecan içinde karşılık verdi:

«Oh, hemen içeri alın.»

Lizzie, konuğu buyur etti. John Adams elini uzatarak candan bir ifadeyle konuştu:

«Sizi yeniden gördüğüme sevindim.»

«Sizi tedirgin etmek istemezdim,» diyen Sally, merakla sordu. «Sizden benim çalışabileceğim gibi bir boş iş bulup bulamadığınızı öğrenmek istemiştim.»

John Adams Sally'ye oturması için bir sandalye uzattıktan sonra, kendisi de yazı masasının başına geçerek purosunu yaktı ve ağır başlı bir tavırla karşılık verdi:

«Üzgünüm. Gerçi bir iş bulmaya çalıştım ama, daha böyle bir şey duymadım. Bakalım, belki önümüzdeki günlerde başarı kazanırız.»

«Çok çok teşekkür ederim. Times'da bir ilân okudum. Shephard's Delight'ın çok yakınında bir yerde tam bana göre bir iş varmış. Geçen pazartesi konuşmak üzere oraya gittim. Beni işe alacaklar.»

Rahip telâşla sordu:

«Onlara söz vermediniz değil mi?»

«Hayır. Düşünüp, birkaç gün içinde haber vereceğimi söyledim. Bana karşı gerçekten çok iyi davrandılar. Fakat, Danby de çok hoşuma gidiyor. Bayağı alıştım buraya. Eğer bir iş bulabilirsem, tabî ki burada kalmayı tercih edeceğim.»

«Burada kalmanız çok güzel bir şey olurdu,» dedi John Adams birdenbire.

Sonra kaşlarını kaldırıp hafifçe kızardı. Aralarında büyük bir sessizlik oldu. Söze ilkin Sally başladı. Üzgün bir ifadeyle:

«Hayatımı kazanabileceğim bir yere gitmek zorundayım.»

«Karar vermeyi ne kadar ileri atabilirsiniz?»

«Bilmem. Fakat, o adamları da çok bekletmeye hakkım yok.»

«İki gün sonra yeniden uğrayın. Size, kesinlikle bir iş bulmaya çalışacağım.»

Rahibi deli etmek istermişçesine o anda kapı yine çalındı. Lizzie Tubb'un, yeni konuğu içeri aldığı duyuluyordu. Bir süre sonra da oda kapısı kibarca vuruldu.

«Buyrun.»

Kapı aralandı. Lizzie'nin başı göründü.

«Lord hazretleri geldiler.»

Sally yerinden kalktı. Rahip ona eliyle oturmasını işaret ederek Lizzie'ye karşılık verdi:

«Şu anda çok işim var, Lizzie. Lord hazretlerine lütfen biraz...»

Fakat, bunu söylemekte çok geç kalmıştı. Lord Wapentake odaya girmişti bile.

«Günaydın, sayın rahip. Size şöyle bir uğramıştım da.» O anda Sally'yi gördü. «Oh, özür dilerim, konduğunuz olduğumu bilmiyordum.»

«Tanıştırabilir miyim? Bayan...»

«Bryan,» dedi Sally. «Sally Bryan.»

«Bayan Bryan, sizi Lord Wapentake ile tanıştırebilir miyim?»

«Memnun oldum,» dedi Lord Wapentake.

Rahibin aklına birden dâhice bir fikir gelmişti.

«Bayan Bryan kâhya olarak iş arıyor. Acaba tanıdıklarınız arasında kâhya arayan biri var mıydı?»

Lord Wapentake uzunca bir süre düşündükten sonra karşılık verdi:

«Bilemeyeceğim. Fakat, bir bahçıvana ihtiyacımız var. Şu Walters denilen adamın yaptığını düşünün bir defa, eşimin sevgili lâlelerini mahvetmiş.»

«Peki ama, bu nasıl olmuş?»

«Allah bilir. Bu sabah hepsi solmuşlardı.»

«Sanırım artık gitsem iyi olacak,» diye söze karıştı Sally.

John Adams kapıyı açarak, ekledi:

«Lütfen iki gün sonra yeniden uğramayı ihmal etmeyin.»

Ondan sonraki iki gün boyunca rahip John Adams heyecan içindeydi. Sally'nin şehirden ayrılmasını istemiyordu. Fakat bütün baş vurduğu yerlerden olumsuz karşılık aldı. Kimsenin Sally'ye ihtiyacı yoktu.

Sally iki gün sonra rahip'e uğradığında elinde bir mektup vardı.

«Her halde siz de bir iş bulamadınız,» diye söze başladı.

Rahip John Adams çok üzgündü.

«Çok üzgünüm, elimden geleni yaptım.»

«Sonsuz teşekkürler. Bu mektubu, size daha önce de sözünü ettiğim aileye yollayacağım.» Elini uzattı. «Allaha ısmarladık. Bana karşı gerçekten çok iyi davrandınız.»

«İzin verin de bir deneme daha yapayım. Bir fikrim var. Belki Lady Wapentake bize yardım edebilir. Ona hemen telefon edeceğim. Gerçi sayın Lord çok iyi bir insan ama, bence bir defa da eşiyile konuşmak çok yararlı olacak.»

Sarayın telefon numarasını çevirdi. Biraz sonra

öbür yanda telefon açılarak Lord Wapentake'in öfkeli sesi duyuldu:

«Buyrun?»

«İyi günler sayın Lord! Ben rahip.. Acaba eşinizle görüşebilir miyim?»

«Benim ihtiyarım mı istiyorsunuz? Bir dakika, ayrılmayın, hemen çağırayım.»

Rahip telefonun başında bekledi. 'Belki bunda bir başarı kazanırız,' diye düşünüyordu. Lady Wapentake'ye çok daha önce telefon etmeliydi. Eliyle ahizeyi kapatıp Sally'ye gülümsedi. «İnşallah bundan bir sonuç alırız.»

Beş dakika bekledikten sonra Sally merakla sordu:

«Çok büyük bir malikâne olmalı.»

Rahip içini çekip ahizeyi yerine koydu.

«Korkarım, sayın Lord karısını çağırmaya gittiği sırada benim telefon ettiğimi unuttu.»

Beş dakika sonra yeniden telefon etti, «meşgul» sesi duyuldu. «En iyisi, hemen bisikletle oraya gidip Lady ile konuşmam olacak.»

«Oh, hayır lütfen bunu yapmayın,» diyen Sally çantasını aldı. «Ne yapalım şansımız yokmuş.»

«Bana bir gün daha zaman veremez miydiniz?» diye yalvardı rahip.

«Ah, lütfen benden bunu istemeyin. Değerli zamanınızı benim özel işlerimle uğraşarak geçirmenize gerçekten daha çok göz yumamam.»

«Peki size mektup kutusuna kadar eşlik edebilir miyim?»

«Pek tabii.»

«Bana adresinizi verip, mektup yazacak mısınız?»

«Eğer istiyorsanız, tabii,» diye, neşeyle, karşılık verdi Sally.

Mektup kutusunun başında duruyorlardı. Sally bir defa daha adrese bakıp zarfın iyi yapışmış olup olmadığını yokladı. Kırmızı mektup kutusunun koca ağzı beslenmeyi bekliyordu.

□

BEEFY de, Sally'ye iş bulmak için elinden geleni yaptı.

Bir gece ışıklar söndürüldükten sonra Tahtabacak sordu:

«Kuzinin rahip evindeki işe girebildi mi?»

Beefy üzüntüyle:

«Hayır,» dedi.

Arkadaşlarının kendine kötü kötü baktıklarını görüp iyice uyku tulumuna gömüldü.

«Yani, yarım şişe viskiyi boşuna mı harcadık?»

Beefy isyan ederek haykırdı:

«Ne yapabilirim yani?»

Tavan arasına o gece, alışılmışın dışında bir sessizlik egemendi.

□

SALLY ve John Adams, mektup kutusunun başında beklemek zorunda kaldılar. Biri mektup atıyordu. Bu, Bayan Carson'du.

Rahip, konuşacak durumda değildi. Şu anları Sally ile baş başa geçirmek isterdi ama, komünden birini de görmezlikten gelemezdi. Şapkasını hafifçe kaldırarak selâm verdi:

«Günaydın Bayan Carson.» O anda, aklına bir şey geldi. «Bayan Bryan, Bayan Carson'la tanışmak sizi ilgilendirir sanırım. Kendileri Lord Wapentake'nin sarayında kâhya olarak çalışıyorlar.»

«Günaydın,» diyen Bayan Carson, üstüne basa basa ekledi: «Ayrıca sayın rahip, orada daha çok çalışabileceğimi sanmıyorum.»

Rahip ona şaşkın şaşkın baktı.

Bayan Carson güldü.

«Bunu bilmiyor muydunuz? Evleniyorum.»

Üçü de, o sırada, bir an için görüntüleri durdurulmuş bir filmde oynarlarmışçasına kaskatı duruyorlardı. Hayat sanki felce uğramıştı. Sonra yeniden başladı. Sally mektubu atamadan onu kolundan yakalayan John Adams, Bayan Carson'a mutluluklar diledikten sonra neler olduğunu anlamayan Sally'yi rahip evine götürdü.

Telâşla eve giren rahip, doğruca telefona koşarak sarayın numarasını çevirdi.

Yine «meşgul» sesi duyuldu.

John Adams telefon ahizesini yerine koyarak Sally'ye döndü.

«Benimle gelin. Otobüsle gideriz.»

«Böylesine büyük bir malikânede rahat edip edemeyeceğimi bilemiyorum. Bir aşçı, bir hizmetçi, vb.. Bundan korkuyorum.»

«Wapentakelerin aşçıları yok. Yalnızca bir kâhya, bir hizmetçi ve bir bahçıvan. Pek öyle zengin de-

ğiller. Lord hazretleri buradaki sarayını satıp Nor-dengland'daki küçük eve yerleşeceğini hep söyler durur.»

Bu arada otobüs durağına varmışlardı. John Adams, Sally'nin otobüse binmesine yardım etti. On dakika sonra, yabanî otlarla kaplı bahçesinde saraya doğru ilerliyorlardı.

Toprağı çapalayan Lord, işine ara verip gelenleri selâmladı:

«Günaydın Adams!» Sally'yi ilgiyle süzdükten sonra, genç kıza dönerek sordu: «Bu genç bayanı bir yerden tanıyorum.»

Sally hemen atıldı.

«Evet, tabii sizle...»

«Biliyorum. Bir şey söylemenizin gereği yok.» Onu uzun uzun süzdükten sonra ekledi. «Siz Birching-ton-Smythes'in büyük kızısiniz.»

«Hayır ben Sally Bryan'ım.»

Yaşlı adam başını salladı.

«Bu olamaz, yavrum.»

Rahip sabırla:

«Bayan Bryan kâhya olarak iş arıyor,» dedi. «Düşündüm ki..»

«Yalnızca bir bahçıvana ihtiyacımız olduğunu söylemiştim. Bahçıvan demenizi dilerdim! Şu Walters haylazının yaptığına bakın! Eşimin sevgili lâlelerini mahvetti. Onu kovmak zorunda kaldım.»

Rahip merakla sordu:

«Lady Wapentake ile konuşmak mümkün mü?»

Önce gelip lâlelere bakın da..»

Onları çirkin bir taş yapı olan sarayın arkasında-

ki çiçek tarhlarına götürdü. Büyük, vahşî bir bahçeydi burası.

«Şunlara bakın, nasıl boyunlarını bükmüşler.»
Sonra birden Sally'ye döndü: «Babanız nasıl?»

Sally, şaşkınlık içinde karşılık verdi:

«Benim mi?.. Babam öleli çok oluyor.»

Lord Wapentake ona üzülen baktı.

«Aman Allahım! Bunu duymamıştım. Hayır, bu olamaz.» Bu habere çok üzülmüşe benziyordu. Ne yaptığı'nın farkına bile varamadan, bir gül fidanını elindeki kazmayla kesiverdi. «Sanırım, artık benim ihtiyarı arasak iyi olacak.»

O anda Lady Wapentake, saç başı darmadağın bir durumda göründü ve rahibi büyük bir dostlukla selâmladı.

«Lady Wapentake,» diye söze başlayan John Adams Sally'yi göstererek ekledi: «Size Bayan Bryan'ı tanıştırebilir miyim? Kendisi kâhya olarak iş arıyor. Düşündüm de, belki...»

Lady Wapentake sevinçle haykırdı:

«Ah, sayın rahip! Sizi bana Allah yolladı..» Fakat, kocası onun sözünü kesti:

«Düşün Alice, zavallı Birchington-Smythe ölmüş.»

Kadın, önemsiz bir şeymişçesine bu üzücü habere aldırmayarak Sally'ye döndü:

«Gelin yavrum, eve gidelim. Orada her ikimizi de memnun edecek bir anlaşmaya varmaya çalışırız. Mortimer, lütfen sayın rahipten ot biçiciyi onarmada sana yardım etmesini rica et.»

İki kadın eve doğru ilerlediler. Rahip, Sally'nin

arkasından özlemle bakmaktaydı. Lord Wapentake, onu yine yaşadıkları ana döndürdü:

«Biliyor musunuz, zavallı Birchington-Smythe'e hep yeterince meyve yemediğini söyledim durmadan.» Sustu, omuzlarını silkti. «Tabii, benim sözlerime önem vermedi. İşte görüyorsunuz olanı.»

'Bu iş daha da zorlaşacak,' diye düşünen rahip, derin bir soluk aldıktan sonra yüksek bir sesle ve her kelimenin üstüne basa basa karşılık verdi:

«Yanıyorsunuz, Lord Wapentake. Albay Birchington-Smythe ölmedi.»

Uzun süren sessizlik boyunca, bir çift öfkeli göz rahibi kötü kötü süzdü. Daha sonra Lord soğuk bir ses tonuyla sordu:

«Kime inanayım? Size mi yoksa kızına mı?»

«Bayan Bryan, albayın öldüğünü söylemedi. Kendi babasının ölmüş olduğunu belirtti.»

«Peki ama bu Bayan Bryan kim?»

«Biraz önce eşinizle birlikte eve giden genç bayan.»

«Ha, demek bayan Bryan o,» diyen Lord Wapentake, yüzünde, satrançta karşısındakine şah diyen birinin ifadesiyle rahip'e baktı. «Peki ama o zaman kendini niçin Birchington-Smythe'nin kızı olarak tanıtıyor.»

John Adams bağırmmamak için kendini zor tutuyordu.

Fakat o anda Lady Wapentake ve Sally evden çıktılar. İkisinin de dudaklarında mutlu bir gülümseme vardı. Sally, bulutların üstünde uçuyormuş gibiydi.

«Sayın rahip!» diye bağırdı Lady Wapentake. «Bayan Bryan bonservislerini getirir getirmez - tabii, bu yalnızca bir formalite, - yanımda çalışmaya başlayacak. Carson birkaç hafta sonra gidiyor ama, zararı yok; bu süre içinde Bayan Bryan'ı yetiştirir.» Sesini iyice alçalttı. «Gerçekten çok tatlı bir kız. Onu buraya getirdiğiniz için size minnettarım.»

Sally rahip'e dönerek gülümsedi.

«Ben de size nasıl teşekkür edebileceğimi bilemiyorum.»

Lord Wapentake bu genel sevinçe pek katılamamıştı. Sally'yi yeniden dikkatle süzdü. Sonra birden kahkahalarla gülerek haykırdı.

«Aman Allahım, kızları olan Birchington-Smythe'ler değil, Fordingham-Jones'lardı.» Sally'nin elini tutarak, dostça sıktı. «Şimdi hatırladım, Birchington-Smythe, spaniel köpekleri yetiştirendi. Neyse, bana uzun uzun yaşlı Fordingham-Jones'tan söz etmelisiniz. Onu yıllardır görmedim.»

Sally ve John Adams bir süre sonra çıkışa doğru ilerlerken, Sally sevinçle anlatıyordu:

«Lady Wapentake gerçekten çok sevimli bir kadındır. Burada çok mutlu olacağımı sanıyorum. Yarın odamı boşaltıp eşyalarımı saraya taşıyacağım.»

«Sizi bir daha ne zaman görebileceğim?»

Sally ona düşünceli düşünceli baktı:

«Belki, pazar günü akşam duasına gelirim.»

«Bunu demek istemiyorum.» Rahibin yanık, yakışıklı yüzü hafifçe kızardı; «Ben.. benimle bir akşam tiyatroya gidebileceğinizi sanmıştım.»

Sally, ağır başlı bir tavırla rahip'e baktı:

«Sizinle tiyatroya gitmek beni gerçekten çok sevindirirdi. Fakat, bunu yapabilir misiniz? Yani, demek istiyorum ki buradakiler bunu kötü karşılayıp dedikodu etmezler mi?»

«Görürüz,» diyen John Adams gülümsedi; «İzimli olduğunuz akşam hangisi?»

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

«KUZİNİNİZ buradaydı,» dedi Lizzie.

«Sally mi? Burada mı?» Beefy'nin yüzü gülüyordu. «Onun evine dönmüş olduğunu sanıyordum.»

«Şehrin dışındaki sarayda çalışıyor. Kendisine uğramanız gerektiğini söyledi. Perşembe akşamları izinliymiş.»

«Ne sarayı?»

«Lord Wapentake'in sarayında. Tıpkı istasyon gibi büyük, güzel bir yer orası.»

Beefy, Sally'yi görmeyi çok istiyordu. Bu yüzden hemen ilk perşembe sabahı, temiz bir triko giyinip sarayın yolunu tuttu. Yarım saat kadar sonra, sarayın yabanî otlarla kaplı bahçe yolunda cesaretle ilerlemekteydi. Yüreği heyecanla çarpıyor, kendini, Buckingham Sarayı'na giden bir kişi gibi görüyordu. Bu büyük pencerelerden birinin gerisinde - eğer kovulmadıysa, - Sally çalışıyordu.

Bu sırada evin, üstünde saat asılı olan arka kapısına varmıştı. Büyük bir gözü peklikle kapıyı çal-

masına rağmen bu atılganlığı kendini bile şaşırttı.

Kapıyı, yürümekte güçlük çektiği belli olan yaşlı bir adam açarak:

«Siz de kimsiniz?» diye sordu; «Çamaşırcı mı?»

Beefy yutkundu:

«Ben Sally'nin kuzeniyim.»

«Hiç sizden söz edildiğini duymadım. Bahçe işlerinden anlar mısınız?»

Beefy ürkek, çekingen bir ifadeyle:

«Hayır,» dedi.

«Benimle gelin.»

Yaşlı adam Beefy'yi avludan geçirip dar bir bahçe yolundan çiçek bahçesine götürdü ve orada bir tarh kurumuş çiçeği göstererek açıkladı:

«Şunlara bakın. Karımın sevgili lâleleri. Ne dersiniz, bunlara ne olmuş?»

Beefy çok şaşırmıştı. Kekeleydi:

«Sanırım solmuşlar,»

«Solmuşlar mı? Tabii soldular. Bu ortada. Ama niçin? Önemli olan bu!»

Beefy birden, Shephards Delight'ta çocukların şaka olsun diye rahip evinin bahçesindeki çiçek tarhına yabancı otları kurutmaya yarayan bir ilâç döküklerini hatırladı. Ve aklına bu şakanın sonucu geldi.

«Zehirlenmişler,» dedi büyük bir bilgiçlikle.

Lord Wapentake, onu hayran hayran süzüp alkışladı.

«Bravo! Ben de aynı şeyi söyledim! Karıma aynı şeyi söyledim.» Beefy'ye kalın kaşlarının altından muzipçe bakarak ekledi: «Bahçeyle ilgili bilgileriniz nereden?»

Beefy gururla karşılık verdi:

«Büyükanmemden öğrendim.»

Lord Wapentake, Beefy'yi paslı bir bahçe ban-
kına götürdü. İki erkek yan yana oturup, çevrelerini
saran yabancı bitkilere baktılar.

Lord Wapentake bir süre sonra:

«Adınız ne?» diye sordu.

«Beefy Jones.»

«Buraya nereden geldiniz?»

«Shephard's Delight'tan.»

Lord Wapentake, şaşkın şaşkın baktı:

«Şu rastlantıya bakın! Benim de orada küçük
bir köşküm var.» Beefy'ye biraz sokuldu. «Aramızda
kalsın, bir süre sonra bu evi satıp, ömrümün son gün-
lerini karımla baş başa orada geçireceğim.»

Beefy, özlem içinde konuştu:

«Ne güzel.»

«Neyse, şimdi bunu bir yana bırakalım,» diyen
Lord birden neşeyle sordu. «Söyleyin bakalım, burada
çalışıp bahçeyle ilgilenmek istemez miydiniz? Hafta-
da üç paund, öğle yemekleri de var.»

Beefy şaşkınlık içinde gözlerini Lord'a dikti. Bu
sevimli yaşlı adam, ona haftada üç paund mu ver-
mek istiyordu? Hayır, olamazdı.

«Ne kadar?» diye heyecanla sordu.

Lord Wapentake aceleyle:

«Üç paund, on şilin,» dedi.

«Fakat.. fakat ben gerçek bir bahçıvan deęi-
lim.»

«Sizin, Walters'ten çok daha bilgili olduğunuza
bahse girebilirim. Gelin yavrum, size bahçeyi gezdire-
yim.»

Beefy şaşkınlık içinde yeni arkadaşıyla sarayın büyük bahçesini gezdi. Yabanî otlarla kaplı çayırılar, devrilmiş ağaçların kapadığı yollar, kurbağaların kaynaştığı, yosun tutmuş bir havuz ve bakımsız bir süs bahçesi. Sonunda, yine çiçek bahçesine döndüler.

«Karım burada bir renk denizi istiyor,» diye söze başladı Lord Wapentake. «Bunu gerçekleştirmek üzere ne zaman işe başlayabilirsiniz?»

«Eğer isterseniz, hemen yarın.»

«Çok güzel. Hemen işe sarılan insanlardan çok hoşlanırım. Evet, yarın sabah tam sekizde burada olabilir misiniz?» Ayağa kalkıp, Beefy'nin elini sıktı: «Tam vaktinde gelmelisiniz. Size neler yapmak gerektiğini göstereceğim. Güle güle.»

«Allaha ısmarladık.»

Beefy çok duyulanmıştı. Gerçek bir Lord'la, hem de yüz yüze konuşmuştu. Bir Lord ona iş vermişti. Üstelik hepsi bu kadar da değildi. Sally ile aynı evde çalışacaktı. Sevinçle sıçradı. Arkadaşlarına bu olanları anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Akşama doğru belediyeye döndüğünde daha arkadaşları gelmemişti. Kendine hafif bir akşam yemeği hazırlayıp yanına alarak yukarı çıktı, bir yandan batan güneşi seyrederken hayallere daldı.

O sırada aşağıda kapı açıldı. Biraz sonra arkadaşlarının ayak seslerini duydu.

«Merhaba Beefy! Bugün erken gelmişsin. Anlat bakalım neler yaptın?»

«Bir Lord'la sohbet ettim.»

Arkadaşları hemen kulak kesildiler.

«Anlat Beefy. Bir Lord'la konuşmuş olmak az şey değil. Nasıl, ondan yararlanabilir miyiz?»

«Hayır, fakat bana iş verdi.»

«Ne işi?»

«Bahçıvanlık. Yarın sabah tam sekizde yeni işime başlamak üzere sarayda olacağım.»

Yağlı saçlarını tarayan Heck atıldı:

«Sevgili arkadaşımızın uyuyakalmaması için çaba göstermeliyiz.»

«Demek, Beefy namuslu bir işte çalışacak. Ona bu yolda hepimiz yardımcı olmalıyız,» dedi Uzunparmak.

Tekgöz Willie:

«Alın teriyle hayatını kazanan Beefy!» diye bağırdı. Hepsi birden güldüler.

Beefy, mutluluk içindeydi:

«Beni utandırıyorsunuz,» dedi.

Bu sırada Heck, tavan arasına açılan kapıya gitmiş, merdivenlerden aşağı iniyordu. Bu garip bir şeydi. Heck, genellikle aşağıdan alması gereken bir şey oldu mu kendisi inmez, Beefy'yi yollardı.

On dakika kadar sonra, elinde Anneler Birliği'nin bir fincanıyla yukarı çıktı.

«Al Beefy, senin için kakao pişirdim. Bu gece güzel güzel uyur, yarın işine dinç olarak başlarsın.»

Beefy çok duygulanmıştı. Kakao nefisti, gerçi tadında bir gariplik vardı ama, onu Heck'in kendi eliyle hazırlamış olması bu sakıncayı da ortadan kaldırıyordu.

Beefy bardağı sonuna kadar boşalttıktan sonra elinin tersiyle ağzını temizledi.

«Çok iyisin, Heck. Gerçekten çok teşekkür ederim.»

«İyi bir bardak kakao sana güç verecektir,» diyen Tahtabacak, ekledi: «Bu gece ışığı senin yerine ben kaparın, Beefy. Sen uyumana bak.»

Beefy esnedi.

«Yarın sabah erken uyanmalıyım. Saat tam sekizde orada olmam gerekiyor.» Yeniden esnedi. Muşamba uyku tulumunun bu kadar rahat olduğunu o zamana dek fark etmemişti. Gözlerini açık tutmakta büyük güçlük çekiyordu. «İyi geceler!» diye mırıldandı.

«İyi geceler, Beefy!» dediler hepsi birden, dostlukla.

BEEFY, kapalı gözkapakları arasında birden bir aydınlık hissetti.

Muşamba uyku tulumundan, tıpkı bir merminin namludan fırladığı gibi fırladı. Bütün vücudu titriyordu.

«Aman Allahım, uyuyakalmış olmalıyım,» diye mırıldandı. «Saat sekizde orada olmalıydım.» Sendeleyle sendeleyle merdivenlerden aşağı inip, mutfakta yüzüne bir parça su çarptıktan sonra evden dışarı çıktı. Saatin kaç olduğunu çok bilmek isterdi. Fakat belediyenin önüne geldiğinde, saata bakmak için başını kaldırmayı göze alamadı. Sonra gözleri ister istemez oraya kaydı. Dokuzu çeyrek geçiyordu. İki saata yakın gecikmişti. Böylece, yeni işinden de olacaktı! Bunun nedenini anlayamıyordu. Başı çatlayacakmışçasına ağrıyor, gözkapaklarını kıpırdatmakta güçlük çekiyordu. Soluk soluğa sarayın kapısına ulaş-

tı. Sersem gibiydi. Sonra birden cesaretini toplayıp, içeri girdi. Bahçede hiç bir hareket yoktu. Fakat, her an Lord karşısına çıkabilirdi. Kim bilir yaşlı adam ne kadar kızmıştı?

Avluya girdi. Lord oradaydı. Başını iyice eski, tozlu Rolls-Royce'unun motoruna sokmuş uğraşıyordu.

Beefy hafifçe öksürdü. Lord hazretleri öfkeyle başını doğrulttu. Sonra birden karşısındakini tanıyıp gülümsedi. Evin arka kapısında 1920 yılından kalma saata bir göz attıktan sonra, başını sallayarak seslendi:

«Tam zamanında geldiniz. Saat çeyrek var. Arabalardan anlar mısınız? Bu nesneyi bir türlü çalıştıramadım.»

Fakat, Lord'un baktığı 1920'den kalma saat bozuktu. Saat alındığı sırada, Lord hazretleri bir gün sesine sinirlenerek silâhını kaptığı gibi dışarı çıkmış ve iki yerinde atışla onu susturmuştu.

Beefy, Lord'a, erken değil geç geldiğini söylemesi gerektiği düşüncesindeydi. Fakat bunu açıklamak pek kolay değildi. Bir türlü karara varamıyordu. Sonra, açıklamada bulunmaktansa arabayı kurcalamayı uygun gördü ve iki dakika sonra seslendi:

«Benzin deposu boş.»

Lord, ona hayran hayran baktı.

«En iyisi, sizin arabayla da ilgilenmeniz olacak. Bunun için size haftada bir paund daha veririm.»

Beefy'nin heyecandan dizleri tutmuyordu.

«Bir paund daha mı?»

«Evet. İlk olarak arabayı yıkayın. Bahçe biraz daha bekleyebilir.»

Beefy, olağanüstü bir gün geçirdi. Rolls-Royce'un gerek içini gerek dışını pırıl pırıl parlayıncaya kadar temizledi. Gerçek bir Rolls-Royce! Çok mutluymdu.

Akşam üstü yorgun, fakat mutlu bir yüz ifade-siyle belediyeye döndüğünde arkadaşları onu şaşkın-lıkla süzdüler.

Söze başlayan yine Tahtabacak oldu.

«Namusuyle para kazanan arkadaşımız geliyor!»

«Namuslu çalışan terlemeli,» dedi Heck.

Beefy: «Tabii terledim,» diye atıldı. «Bir araba temizledim, gerçek bir Rolls-Royce.»

«Kimin Rolls'unu?»

«Lord'unkini.»

«Çok güzel,» diyen Tahtabacak, içini çekti. «İlk günden uyuyakaldığın için işini kaybedeceğinden korkmuştuk, Beefy. Fakat seni uyandırmaya da kıyamadık. Öyle güzel uyuyordun ki!»

Beefy çok duygulanmıştı. Gözlerinin önünde, arkadaşlarının birer birer merdivenlerden yukarı çıkıp sevgiyle ona bakışları canlandı.

Sonra birden, Heck'in söyledikleriyle bu sevinci yarıda kaldı.

«Size yeni haberlerim var,» diye söze başladı Heck. «Yeni belediyenin yapımına başlıyorlar. Cold-barrow adında biri ihaleyi kazanmış.»

Uzun süren sessizliği Tahtabacak bozdu:

«Buna engel olmalıyız. Buradan iyi bir konut bulamayız.» Düşündü.. «Peki ama ne yapabiliriz?»

«Geciktirme taktiği,» diye atıldı Beefy.

Votka-Joe neden söz edildiğini tam olarak anlamasına rağmen kötü bir haber olduğunu sezmiş, aklına gelen bütün Rusça küfürleri sıralıyordu.

«Joe'nun ince ruhlu bir insan olduğunu daima söyledim,» dedi Tahtabacak. Sesinde hafif bir alay vardı.

Tekgöz Willie, de kendi görüşünü ileri sürdü:

«Yeni belediye yapısını yaksak nasıl olur?»

Uzunparmak, kuru bir sesle söylendi:

«Bu kolay iş değil, ama, yine de bir çare.»

«Çok tehlikeli,» diyen Heck, derin düşüncelere daldı.

Beefy, arkadaşlarının bir çözüm yolu bulmaları için dua ediyordu. Geceleri kalacağı yerden olma düşüncesi içini korkuyla dolduruyordu.

Uzun, çok uzun süren öldürücü bir sessizlik başladı. Herkes derin düşüncelere dalmıştı. Ida'sız işler yürümüyordu. O, takımın beyniydi. Hatta Heck bile, Ida olmadan bir hiçti.

Bunu ilkin Tahtabacak fark etti. Elindeki kâğıda bir şeyler çizmeye ara verip, başını kaldırarak söylendi:

«Bunu Ida'ya sormalyız.»

«Belki dinlenmek onu biraz yumuşatmıştır,» diyen Heck'in sesi, bundan pek umutlu olmadığını haber verir gibiydi. «Geri döner dönmez onunla bu konuyu görüşeceğim.»

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LORD WAPENTAKE ve Beefy'nin özenli bakımları sonucunda, sarayın bahçesi gittikçe daha çok çö-lü andırır bir duruma dönüştü.

İkisi, bir an için birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Günün birinde Lord Wapentake, yanına Beefy'yi alıp bahçedeki bir bankın üstüne oturdu ve cebinden çıkardığı eski bir portföyden bir tomar para çıkarak saymaya başladı. Sonunda, bunlardan birazını Beefy'ye uzatarak açıkladı:

«Al, dört paund on şilin! Hepsi sizin! Umarım, şu aptal işi sosyal sigorta durumu sizi ilgilendirmiyordur.»

Beefy'nin karşılık vermesini beklemeden ekledi:

«Biliyordum aslında. Ben de bundan hiç hoşlanmıyorum.» Elini onun dizine koyarak yavaş yavaş konuşmasını sürdürdü. «Düşünün bir defa, Walters denilen, sizden önceki bahçıvan benden sigorta primlerini ödememi istedi. Eğer bana sorarsanız, bu büyük bir cüretti.»

Sorunun ne olduğunu tam olarak kavrayamayan Beefy omzunu silkerek karşılık verdi:

«Benim için bir şey fark etmez.»

«Tabii fark etmez. Siz akıllı, olgun bir delikanlısınız.» Lord başını salladı. «Bu saçmalığın tek suçlusu, ‘Wales Büyücüsü’ diye adlandırılan Lloyd George.»

Beefy birden, bir büyücüden söz edildiğini duyunca çok şaşırmıştı. Buna hiç bir anlam veremiyordu. Düşünceli düşünceli söylendi:

«Ben de bir defasında bir büyücü görmüştüm. Tiyatroda. Bir kadını ikiye doğramıştı.» Titredi.. «Böyle bir şeye izin verilmesi korkunç bir durum. Yasa olmalı bu.»

«Bugün artık her şey serbest,» diye karşılık verdi Lord Wapentake. «İnsanlar gelenek, görenek diye bir şey bilmiyorlar.»

Başı öne düştü; güneşin sıcaklığında uyuyakalmıştı.

Beefy sevinçten şaşkına dönmüş bir halde onun yanında oturup, on şilinleri avucunda kırıştırdı. Ömrü boyunca hiç böylesine bir servete sahip olmamıştı. Bu parayı ne yapacağını bilemiyordu. Ne yapmalıydı?

O anda aklına olağanüstü bir fikir geldi. Eğer isterse, Sally’yi bu parayla sinemaya götürebilirdi. Yine de ona bir defa soracaktı. Sally, kendisine her zaman çok iyi davranmıştı. Eğer gelemezse bile, böyle bir teklifte bulunduğu için alay etmeyeceğini biliyordu. Günlerden neydi? Perşembe. Sally’nin boş günü; belki de hemen o gece onu sinemaya götürmeyi başarabilirdi.

AYNI ANDA rahip John Adams, rahip evinin çalışma odasında oturmuş, heyecan içinde sarayın telefon numarasını çeviriyordu.

Telefonu, Sally'nin duru, tatlı sesi açtı. Evet, karşısındaki Bayan Bryan'ın kendisiydi. Oh evet, saraydan çok hoşlanmıştı, rahatı yerindeydi. Her şey için ona minnettardı. Tiyatroya mı? Seve seve gelirdi. Hemen o gece mi? Olabilirdi, ayarlamaya çalışacaktı. Bu çağrı onu gerçekten çok sevindirmişti. Evet, yedide, kesinlikle Nelson Anıtı'nın önünde olacaktı. Akşama görüşeceklerdi.

Rahip, telefon ahizesini yerine koyup alnında biriken terleri sildi. Sonra da yazı masasının başına geçerek komün gazetesine bir yazı hazırlamak için boşuna çalıştı. Ne yaparsa yapsın, düşüncelerini toparlayamıyordu.

BEEFY heyecan içinde, Sally'nin bahçeye çıkmasını bekliyordu. Onu, gece sinemaya götürmek istediğini söyleyecekti. Gerçekten de bir süre sonra Sally çiçek toplamak üzere bahçeye çıktı. Beefy hemen kuzininin yanına giderek bin bir güçlkle derdini anlattı. Ama, Sally işi olduğunu, bir başka geceye ertelemeleri gerektiğini söyledi. Beefy'nin umudu kırılmıştı.

Sonra birden, kendini her üzüntülü anında olduğu gibi Nottingham sokağında, Lizzie'nin evinde buldu. Belki de Lizzie onunla birlikte sinemaya gelirdi. Evet, Lizzie'nin o gece işi yoktu. Fakat, sinemadan hoşlanmıyordu. Beefy'ye tiyatroya gitmeleri öneri-

sinde bulundu. Delikanlı, bunu sevinerek kabul etti. Onun için tiyatro olmuş, sinema olmuş, pek bir şey değişmiyordu. Önemli olan birini bir yere götürme-siydi.

Kapıdan çıkmadan önce Lizzie'ye dönerek, ses-lendi:

«Fakat ne olur, sizin çiçekliyi giyin.»

DANBY'DEKİ «Royal Theater,» bir zamanlar daha iyi günler de yaşamıştı. Ama, şimdi yalnızca turnedeki küçük tiyatro gruplarının eserleri sahne-leniyordu. O gece, Anton Çehov'un **Vişne Bahçesi** ad-lı oyunu vardı. Beefy, yanında çiçekli elbisesini giy-miş Lizzie'yle arka sıralardan birinde oturuyordu. Oyun sırasında oldukça sıkılmıştı. Bunda, kendilerin-den birkaç sıra önde, Sally'yi rahiple birlikte görmüş olmasının da rolü vardı. Onları görür görmez yüreği acıyla burkulmuştu. Oyundan çıktıktan sonra Lizzie'-ye yemeğe gitmeyi teklif etti. Lizzie Beefy'nin bütün kazancını kendisi için harcamasını istemiyordu. Fa-kat, buna rağmen birlikte Taze-balık lokantasına git-mek zorunda kaldı. Beefy'yi kırmak istemiyordu. Bir-likte güzel bir gece geçirdiler.

OYUN, Sally ile rahibin hoşuna gitmişti. Yerle-rine oturduktan sonra tiyatro üzerine genel bir soh-bete dalmışlar, John Adams bu arada Sally'nin, san-dığından çok daha kültürlü ve olgun bir kız olduğunu

anlamıştı. Ona hayrandı. Aslında, oyun sırasında da oyundan çok Sally'yi seyretti. Sally ise koltuğuna yaslanmış, kendini bütünüyle oyuna kaptırmıştı. Gözleri parlıyordu; dudakları hafifçe aralıktı. Birden rahip John Adams, farkında bile olmadan elini Sally'ninkinin üstüne koydu.

Sally, elini ancak birinci perde bittikten sonra geri çekti.

«Oyun gerçekten hoşunuza gitti mi?» diye, John Adams endişeyle sordu.

«Evet, hem de çok; peki, ya sizin?»

MUTLU gece sonuna yaklaşıyordu. Sally ve John Adams, akşamın temiz havasında kol kola yürümekteydiler. Sarayın kapısı önünde durdular.

Sally gülümseyerek:

«Allaha ısmarladık,» dedi; «Her şey için teşekkürler.»

John Adams, kollarını açarak genç kızın omuzlarından tuttu, Sally'nin gülümseyen ağzına baktı; fakat, onun bir an sonra yok olduğunu gördü. Kollarından kurtulup gitmişti.

John Adams daha bir süre aynı yerde kalakaldı. Her şeye rağmen genç kızın hoşuna gittiğini sanıyordu. Kendi ise bu güzel, temiz genç kıızı seviyordu. Neşe içinde koşa koşa, ay ışığında hayal meyal görünen yoldan şehre döndü. Daha şehrin ilk evlerinin ve sokak fenerlerinin görünmesiyle, mesleğine yakışacak biçimde yavaş ve onurlu bir yürüyüşe geçti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

«PEKİ, bu Coldbarrow üzerine ne biliyorsunuz?» diye soran Ida, bir süre bekledikten sonra, kızgınlıkla ekledi: «Hiç bir şey bilmediğinizi anlamıştım aslında.» Gözleri öfkeyle parlıyordu. «İnsanın düşmanını çok iyi tanınması gerektiğini size kaç defa öğreteceğim, çocuklar? Bunu yapmanız şart. Özellikle, Coldbarrow'un yeni belediyenin yapımı sırasında ayağına çelme takmayı düşündüğümüze göre, onu çok iyi tanımamız gerekli.»

Müdürler sustu. Ida, müdürleri üzerine yine düş kırıklığına uğramıştı. Kızgınlıkla ekledi:

«Güzel bir şeyler yapmaya çalışacağım. Aslında bu konunun beni neden ilgilendirdiğini anlamış değilim. Fakat, insan bir defa iyi yürekli olmasın. Çaresiz.. Size yardım etmeye çalışacağım. Haydi artık gidin, valizden eşyalarımı çıkaracağım.»

Müdürler rahat bir soluk aldı ve kaz adımlarıyla odadan ayrıldılar.

«Teşekkürler, Ida!»

Başkan da rahat bir soluk aldı. Daha yolculuktan döner dönmez, Heck, Uzunparmak ve Beefy, oteldeki odasına, hem de bu çeşit bir sorunla gelmişlerdi. İlk onları kovmayı düşünmüştü. Fakat, bu da olmazdı. Belediye, onları bir arada tutması bakımından yararlı sayılabilirdi. Her biri bir yana dağılırsa, neler olacağını bir Allah bilirdi. Ida, gerekli yönetim ve disiplin eksikliği yüzünden doğru yola kaymış birçok delikanlılar tanımıştı.

Beefy, bunun tipik bir örneğiydi: Kararsız. Onun durumunu açıklayabilecek tek kelime buydu. Telefona giderek kapıcıyı aradı.

«Biraz önce konuklarım vardı,» dedi.

«Evet, baylar şu anda önümden geçmekte.»

«İriyari, esmer olanına, yine yukarıya, yanıma gelmesini söyleyin.»

Heck'in odaya girmesiyle Ida'nın konuşmaya başlaması bir oldu.

«Beefy'nin durumu beni çok endişelendiriyor, Heck. Hâlâ doğru yoldan ayrılmama kararından dömedi mi?»

«Dönmek mi? Ne gezer! Tersine, çalışıyor. Sizin yolculuğa çıkmanızın hemen ardından o da sarayda bahçıvan olarak çalışmaya başladı.»

Ida'nın öfkeden çeneleri birbirine vuruyordu.

«Peki siz buna engel olmaya kalkışmadınız mı?»

«Kakaosuna uyku ilâcı attım,» dedi Heck. «Bu yüzden ertesi gün tam iki saat geç kaldı. Fakat her halde bunun pek bir yararı olmadı.»

İkisi de başlarını salladılar. Ida, bir süre sonra:

«Bu dünyada iyiliğin karşılığı kötülüktür,» diye acı acı söylendi. «Her neyse, ne pahasına olursa olsun

onun aklını başına getirmelisin, hatta güç kullanmak gerekse bile.»

BİRKAÇ GÜN sonra Lord Wapentake ve Beefy, bahçedeki bir bankın üstüne oturmuş dinleniyorlardı. Lord Wapentake'yi sıkan bir şey olmalıydı. Birkaç defa konuşmak istemişçesine Beefy'ye dönmüş, fakat tek kelime bile edememişti. Birden kararlı bir tavırla bir elini Beefy'nin dizine koyarak, sordu:

«Hiç hapse girdiniz mi?»

Birden, güneş parlaklığını yitirmiş, kuşlar şarkılarına son vermişlerdi. Beefy yutkunarak konuştu:

«Bir defa.»

«Peki, niçin?»

«Bunu ben de pek anlamadım.»

«Mücevher ya da onun gibi bir şey mi çaldınız?»

Beefy suçsuz bir ifadeyle karşılık verdi:

«Ben mi? Çalmak mı? Hayır..»

Lord başını salladı.

«İyi öyleyse. Bu sorumdan dolayı bana kırılmadığınızı umarım. Fakat bu sabah sivil giyinmiş iki polis buraya geldiler.»

Beefy ona korkuyla baktı.

«Ne istiyorlardı?»

«Beni, tehlikeli bir haydut karşısında uyarım. Bu hırsızın huyu, zengin evlerine bahçıvan olarak girip yerini sağlamlaştırdıktan sonra aile mücevherlerini alarak kaybolmaktı.»

Beefy tedirginlik içinde sordu:

«O iki polis gittiler mi?»

«Evet. Onlara yalnızca bir tek erkek işçim olduğunu, onun da elli yıldır bahçıvan olarak yanımda çalıştığını söyledim.»

Uzun bir sessizlikten sonra Lord Wapentake sordu:

«Beefy, hiç tahtabacaklı bir polis gördünüz mü?»

«Hayır,» dedi Beefy. «Tahtabacaklı birini tanıyorum, ama, o da polis değil.»

□

BEEFY, bütün gün boyunca heyecanlı ve endişeliydi. Heck'in bütün bunlara ne diyeceğini bilmeyi istiyordu. Polisin saraya gelmiş olması hiç hoşuna gitmemişti.

Erkenden yatağına girip, arkadaşlarının dönmesini bekledi. Fakat, Heck yoktu. Beefy içini çekerek, Tahtabacağı o gün başına geleni anlattı:

«Heck'e bir şey sormam gerekiyordu. İki aynasız saraya gelerek Lord'a, çevrede zengin evlerine bahçıvan olarak giren bir azılı hırsızın dolastığını söylemişler. Bu hırsız yerini sağlamlaştırdıktan sonra yanına girdiği ailenin mücevherlerini alarak kaçıyormuş. Lord da bana hiç hırsızlık yapıp yapmadığımı sordu.»

Tahtabacak, ona dehşet dolu bir ifadeyle baktı.

«Ne diyorsun. Bu çok çirkin bir şey. Sen hiç mücevher çalmadın, değil mi?»

«Tabii çalmadım.»

Tahtabacak, ötekilere döndü:

«Şu işe bakın. Zavallı Beefy! Bütün gücüyle namuslu kalmaya çalışmasına rağmen kendisi için neler söyleniyor.»

Beefy, mutsuzluk içinde sordu:

«Bu durumda ne yapmalıyım?»

Tahtabacak bir süre düşündükten sonra karşılık verdi:

«Belki sana iftira edildiği için onları şikâyet edebilirsin. Fakat, bu meseleyi bu kadar büyötmeye de gerek yok. Çalışmanı sürdür, Beefy. Sen namuslu kal; sana böyle bir iftirada bulunanlar, bu çirkin kuşku­larından dolayı utanacaklardır.»

«Teşekkürler, Tahtabacak!» diyen Beefy rahat bir soluk aldı. İnsanın bütün engellere rağmen kendine inanan ve doğru yolda kalmasına yardım eden arkadaşları olması çok güzel bir şeydi. İnsan, böylelikle bütün üzüntülerinden kurtulabiliyordu.

Tahtabacak:

«Hiç endişelenme,» diye ekledi. «Yarın hiç bir şey olmamış gibi yine işine git.» Yattı.. «İyi geceler, Beefy.»

Beefy rahatlamıştı:

«İyi geceler, Tahtabacak!»

ON ALTINCI BÖLÜM

•

BAY MACMILLAN'IN bahçesinde kilise hayırına yapılan kermes, gerçekten başarılı geçmekteydi.

Renk renk elbiseleri içindeki genç bayanlar çimenlerin üstünde durmuş, dudaklarının arasında bir saman çöpüyle limonata içiyorlardı. Delikanlılar kız arkadaşlarıyla güneş ufukta kayboluncaya kadar dans ettiler. Bahçe, kahkaha ve müzik sesleriyle cınlıyordu. Büyük tahta masalarda çeşitli kanepeler, içecekler ve pastalar sunuluyor, bazı masalardaysa bağış olan mallar satılıyordu.

Masalardan birinde Lizzie Tubb, çiçekli elbiseleri içinde durmuş, aaları doyurmaya çalışıyordu.

Beefy ise, başında bir silindir şapka, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle küçük bir sahnenin üstüne çıkmıştı. Birçok genç, ellerindeki tenis toplarıyla onun şapkasını düşürmeye çalışıyorlardı. Yeni arkadaş Bay Macmillan, ondan bu rolü almasını istemiş, Beefy de bunu seve seve kabul etmişti. Şimdi birçok gencin çevresini sarıp, başındaki şapkayı düşürmeye

çalıştıkları şu anda mutlu, çok mutluydu. Âdeta bulutların üstünde uçuyordu.

John Adams da çok mutluydu. Lady Wapenta-ke'ye sebze satışında yardım eden Sally ona gülümsemişti.

Sally de çok mutluydu. John Adams bir şeyler satın almış, onunla tam yirmi dakika sohbet etmişti.

Aslında orada bulunanların hepsi sevinç içindeydiler. Kendini bütünüyle yeni bir belediye yaptırmaya adanmış olan rahipleri, sonunda daha ince, daha zarif işlerle uğraşmaya da başlamıştı.. Kısacası, sarayda çalışan, genç güzel kızla ilgileniyordu. Herkes bunu konuşmakta, buna sevinmekteydi.

Burada mutlu olmayan tek kişi, Amos Coldbarrow'du. Böyle toplantılardan hiç hoşlanmazdı. İnsan dikkat etmezse, durmadan elini cebine atması gerekebilirdi.

İşte yine bir izci kız yanına yaklaşmış, ona bonbon satmaya çalışıyordu.

«Teşekkürler bonbon yemem,» diyen Amos ilerledi.

Onu, yeni belediye yapısının ihalesini aldığı için buraya çağırmışlardı. Fakat, gömleğine kadar soyulmadan en kısa zamanda kaçmanın yolunu bulacaktı.

O anda birinin, adını seslendiğini duyup, başını çevirdi. Açık renk keten bir ceket giymiş olan rahip ona doğru geliyordu.

«Merhaba Amos, inşaat ne durumda?»

«Her zamanki zorluklar.. Fakat, önemli değil.»

Rahip biraz endişeli sordu:

«Temel atma törenini zamanında yapabilecek miyiz?»

Piskoposu bu törene çağırmış ve ondan, geleceği üzerine söz almıştı.

«Hiç endişelenmeyin,» dedi Amos. «Şimdiye kadar hiç sözümünden dönmedim.»

«Tabii.»

Rahip biraz rahatlamıştı. Yakından tanıyınca, Amos pek o kadar kötü bir insan değildi. Kilise kuru-lunun ihaleyi Amos'a vermekte direktmiş olması onu sevindiriyordu. Kazı işleri gözle görülür bir hızla ilerlemektedir.

Birden kendini, tuhaf bir rastlantı sonucu Sally'nin masasının önünde buldu.

«İşler nasıl?» diye sordu.

«Teşekkürler sayın rahip, çok iyi.»

«Şu anda bir vals çalıyor. İşinizi on dakika için bırakıp, benimle dans edebilir miydiniz?»

«Niçin olmasın?» diyen Sally, Lady Wapentake'-in yanına giderek ona bir şeyler fısıldadı. İki kadın gülüştüler. Sonra genç çift, birlikte kalabalığı yarıp çayırıların üstüne gittiler.

Kavakların gölgesinde dönüyor, dönüyorlardı.

«Çok güzel dans ediyorsunuz.»

«Teşekkürler!» diyen Sally, gülümseyerek kavayesine baktı.

«Kuzeniniz hayatından memnuna benziyor.»

«Beefy mi? Çok eğleniyor.»

«Evet.»

Rahip hiç de Beefy'yi düşünecek durumda değildi. Aşırı denecek kadar mutluydu. Sally'nin sıcacık eli elindeydi; genç kızın ince beline de sarılmıştı. 'Onunla böyle, güneş batıp ay kavakların arkasından

görünene kadar dans edebilirdim,' diye düşündü, John Adams.

O sırada müzik bitti.

«Sanırım, artık yerime dönsem iyi olacak,» dedi Sally.

«Bir dans daha...»

Fakat, Amos Coldbarrow yanlarına yaklaşmıştı:

«Sizinle bir dakika konuşabilir miyim, sayın ra-hip?»

Yüzü bembeyazdı; çok heyecanlı görünüyordu.

AMOS, bonbon satan saldırgan izci kızı ve rahibi yatıştırdıktan sonra eve gitmek üzere bahçeden çıktı. Fakat, o anda kendisini tıpkı mum ışığının pervaneyi çektiği gibi çeken bir şey gördü. Gördüğü, renk renk çizgili bir çadırdı. Çadırın üstünde bir levha asılıydı:

«Bayan Ida-falcı.»

Amos Coldbarrow, girişteki keten perdeyi kaldırıp çadıra girdi.

İçeri karanlıktı. Bayan Ida, üstünde cam bir kürenin durduğu bir masanın başında oturuyordu. Başını ve yüzünün yarısını parlak renkli bir eşarpla örtmüştü. Amos içeri girince, elini uzatarak seslendi:

«Çingenenin elini doldurun!»

Amos içini çekerek cebinden para çantasını çıkardı ve Bayan Ida'ya bir miktar para uzattı. Para, hemen Ida'nın elbisesinin cebine girip yok oldu.

«Oturun.»

Amos, Ida'nın karşısına masaya oturdu.

«Geleceğinizi örten duvağı kaldırıp, size gelecekten bir kesim göstermemi istiyorsunuz.»

Amos başını salladı.

Bayan Ida, sandalyesini geri çekti, gözünü iki eli arasına aldığı kristal küreye dikti.

«Yetmiş yaşındasınız. Müteahhitsiniz, inşaat müteahhiti.»

«Danby'de kime sorsam, bunları bana söylerdi. Paramın karşılığında daha çok bilgi isterim.»

'Allah için, alacaksın da,' diye düşündü Bayan Ida. Yeniden, gözlerini kristal küreye dikti ve konuşmaya başladı:

«Bir yapı görüyorum; planları çizilmiş, temeli kazılmaya başlanmış bu yapının. Oldukça da büyük fabrika ya da okul olmalı. Hayır, hayır, şimdi bir de piskopos görüyorum, temel taşıyı yerine koyuyor. Bu bir kilise olmalı.»

«Belediye binası olmasın?» diye sordu Amos heyecanla.

«Ya da belediye. Şimdi de destekler konuluyor, duvarlar örülüyor. Ağır, demir destekler. Bunlardan birini yerine yerleştirmekte güçlük çekiliyor.»

«Peki ya sonra?»

«İlgi çekici, çok ilgi çekici. Bir adam, bir işçi bu, iskeleden düşüyor; bu iskele sağlam değil. Evet, şimdi de bir manşet görüyorum, eski bir gazete kupüründe bu manşet...»

«Yeter! Artık susun! Belediyenin yapımında neler olacağını bilmek istiyorum. Geçmiş, beni hiç, ama hiç ilgilendirmiyor.»

«Evet, daha önce de söylediğim gibi demir desteklerden birinde bir terslik çıkacak. Şimdi de, sorum-

lulardan birinin gelip işçilere talimat verdiğini görüyorum.» Çadırın karanlığında gözlerini bir an için Amos'a diktikten sonra yeniden kristal küreye baktı. «Evet, işte siz de buradasınız. Tam desteğin altında. Elinizdeki sopayla 'yukarıyı' gösteriyorsunuz. Siz.. Oh, hayır!» Birden bağırıp, kristal küreyi bir bezle örttü.

«Ne oldu?» diye sordu Amos heyecanla. «Ne oldu?»

Bayan Ida, soluk soluğa arkasına yaslandı.

«Hiç,» dedi aceleyle. «Hiç, küre bir an için karrardı da. Birden hiç bir şey göremedim.»

Amos birden ayağa kalktı, Ida'yı iki omzundan yakalayarak sarstı.

«Ne gördünüz?»

«Size hiç bir şey söylemek istemiyorum. Bırakın beni! Gidin artık.»

«Ne gördünüz?» diyen Amos, kadını hızla sarstı.

Ida ayağa kalkarak masaya tutundu.

«Lütfen gidin artık. Çok kötüyüm.» Eliyle gözlerini kapadı. «Korkunçtu, çok korkunç. Haydi gidin artık, lütfen gidin.»

«Korkunç olan ne?»

«Destek. Hızla aşağı düşüyordu.» Ida, Amos'u fal taşı gibi açılmış gözlerle süzdü. «Çatıdan yere düşüyor ve altında kalan her şeyi eziyordu.»

Artık, masaya yaslanıp ondan destek almaya çalışan Amos'tu.

«Biri. Birine bir şey oluyor mu?»

Ida hıçkırdı.

«Korkunçtu.»

Amos bitkindi. Kısık bir sesle yalvardı:

«Yanılmadığınızdan emin misiniz?»

Ida başını sallayıp gözlerini bir mendille kapadı.

Amos sallana sallana çadırdan ayrıldı.

O anda yanına yaklaşan bir izci:

«Piyango için bir bilet satın almaz mıydınız?» diye sordu.

Fakat Amos ne bir şey görüyor ne de duyuyordu. Zorlukla bastonundan destek ala ala yürüdü. Yalnızca bir tek çıkar yol vardı. Rahibi aradı. Evet, işte buradaydı. Hiç bir şey olmamışçasına çimenlerin üstünde dans ediyordu. Büyük bir şans eseri o anda müzik ke-sildi. Amos sendeleye sendeleye rahibin yanına gide-rek sordu:

«Sizinle bir dakika görüşebilir miyim, Bay Adams?»

RAHİP, on dakika sonra Bay Macmillan'a:

«Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?» dedi.

«Ne oldu?» Bay Macmillan bir terslik olduğunu seziyordu. Şakacı bir ses tonuyla sordu: «Dondurma mı bitti?»

«Coldbarrow ihaleden geri çekiliyor.»

«Anlayamadım.» Bay Macmillan'ın yüzü soldu; «Peki ama, niçin? Çıldırılmış mı?»

«Bunun için bir neden göstermek istemedi. Oysa, yarım saat önce her şeyin piskoposun gelişine kadar bitmiş olacağını, işlerin gecikeceğinden endişelenmemem gerektiğini söylemişti. Şimdi de gelmiş, bu ihaleyle artık hiç bir ilgisi kalmadığını söylüyor.»

Bay Macmillan alnını ovuşturdu.

«Her halde biri aklını bulandırdı. Hiç meraklanmayın, aklı başına gelecektir.»

«Haklı olmanızı diliyorum. Fakat, ben hiç sanmıyorum. Tir tir titriyor, bitkin görünüyordu. Ne yaptıysam, bu kararı almasına neden olan şeyi söyletemedim.»

İki adam birbirlerine baktılar.

«Peki, şimdi ne yapacağız?» diye sordu Bay Macmillan.

Rahip içini çekti.

«Korkarım, ihaleyi öbür firmaya verip piskoposun gelmesini ileri atmamız gerekecek.» Eliyle alnını ovuşturdu. «Deli olmamak elde değil, Macmillan; yeni belediyenin yapımında zorluklar çıkacağını düşünmüştüm ama, bu kadar uğursuzluk aklıma bile gelmemiştir.»

Macmillan, elini rahibin omzuna koyarak dost bir ifadeyle:

«Bu kadar endişelenmeyin,» dedi. «Daha yenilgiyi kabullenmemiz için ortada hiç bir neden yok.»

İkisi de sustular. Bir an sonra rahip başını kaldırdı.

«Doğru bir görüş bu. Bütün engellere rağmen yeni belediye yapısını bitireceğiz.» Podyuma baktı. «Neredeyse armağan dağıtımı başlayacak, artık gitmeliyim.»

Oradakiler, Lord Wapentake'in elinde piyango da kazananların listesiyle arkasında durduğu, armağanların dağıtılacağı masaya yaklaşıyorlardı. Rahip, podyuma çıkıp mikrofona geçti ve piyango çekilişinin başladığını bildirdi.

Elinde tuttuğu piyangoda kazananların listesine bir göz atan Lord, adları okuyamayacağını anladı. Tabii, yine gözlüklerini evde unutmuştu. Tam adları okumasını rahipten rica edecekken, gözüne Beefy çarptı.

«Hey Beefy! Buraya çıksanıza!»

Beefy, korkudan donup kaldı. Titreyen dizlerle podyuma çıkıp, çevresini saran halka gülümsedi. Sally, en ön sırada durmuş, ona güç vermek istermişçesine el sallıyordu. Beefy de ona el sallayarak karşılık verdi. Fakat o anda korkunç bir şey oldu: Lord Wapentake, eline bir kâğıt tutuşturarak seslendi:

«Alın yavrum, adları sırasıyla okuyun.»

Beefy kâğıdı alıp baktı, arkasını çevirdi, yeniden baktı. Sonra kısık bir sesle mırıldandı:

«Yapamam. Okuyamam.»

Fakat kısık bir sesle mırıldanması boştı. Mikrofon, sesi herkesin duyabileceği biçimde yükseltmişti.

«... okuyamam.»

Lord Wapentake kızgınlıkla ona döndü.

«Bu yaşta gözlüğe ihtiyacınız olması...»

«Gözlük yüzünden değil. Okumasını bilmiyorum.»

Hoparlörler yeniden bağıldılar:

«... okumasını bilmiyorum.»

Beefy şaşkına dönmüştü. Tek gördüğü, Sally'nin ona cesaretle el salladığıydı. O anda rahip de yardımına yetişti. Listeyi elinden alarak, ona dostça seslendi.

«Bu işi bana bırakın, Beefy, adları ben okurum!»

Adları sıralamaya başladı. Beefy sallana sallana merdivenlerden inip, boş bahçenin sonuna kadar koştu, üzüntü içinde bir çalılığın dibine oturdu.

Yüzü kıpkırmızıydı. Eğer Sally orada olmasaydı bu kadar üzülmeydi. Fakat Sally oradaydı, en ön sırada durmuş, olayı en ince ayrıntılarına kadar yaşamıştı. İşin en kötüsü de, herkesin, onun Beefy'nin kuzini olduğunu bilmesiydi. «Sally'yi biliyorsunuz, tatlı, sevimli bir kız. Okumuş da. Ama, bir kuzeni var, daha okumayı bile bilmiyor,» diyecekti herkes. Evet, gerçekten Sally'yi rezil etmişti. Bulunduğu yerden kıpırdayıp da eve dönecek gücü yoktu.

Armağan dağıtımı biter bitmez, rahip John Adams podyumdan atlayarak Sally'nin yanına gitti.

«Çok üzgünüm.» dedi. «Bunu daha önce fark etmeliydim.»

Sally zorlukla gülümsedi.

«Siz elinizden geleni yaptınız..» Arkasını dönerek yürümeye başladı. «Artık gidip toplanmaya yardım etmeliyim.»

«Hayır bir dakika... Biraz birlikte yürüyüp konuşabilir miyiz?»

Sally başını öne eğdi.

«Bizi birlikte görmemelerinin çok daha iyi olacağını sanıyorum. İnsanlar öylesine kolay yargılara varırlar ki.»

«Ne demek istiyorsunuz?» Sally'nin kendisine karşı böylesine garip davranması, rahip John Adams'ı çok şaşırtmıştı. «Yoksa.. yoksa kuzeniniz yüzünden utanıyor musunuz?»

Sally, onu dolu gözlerle süzdü.

«Ben mi.. Beefy yüzünden utanmak mı? Neler düşünüyorsunuz?»

«Fakat, artık bizi birlikte görmemeleri gerektiğini söylemenizin başka ne anlamı olabilir?»

«Siz bu komünün rahibisiniz. Saygı duyulan bir kişisiniz. Sizin yerinizdeki biri, okuma yazması olmayan birinin kuzeniyle arkadaşlık edemez.»

Bahçedeki şenlik sona ermişti. İnsanlar birer ikişer ayrılmaktaydılar. Bazıları masaları toplamaya uğraşıyorlardı. Kimse Sally ve rahibin bahçenin uzak bir köşesindeki bir çalılığın arkasına doğru ilerlediklerini fark etmedi.

«Saçma,» diyen rahip, gülümseyerek Sally'ye döndü. «Ben öbür insanlardan değişik biri değilim. Sally.. benimle evlenir miydiniz?»

Sally'nin dudakları aralandı, fakat hiç bir şey söyleyemedi. Yalnızca üzgün üzgün başını eğdi.

Rahip John Adams üsteledi:

«Sally, sizi seviyorum ve sizinle evlenmek istiyorum.»

Sally yine karşılık vermedi. Onun yüzüne bile bakmadan başını sallamakla yetindi.

«Peki, benimle niçin evlenmek istemiyorsunuz, Sally?»

Sally dudaklarını aralayarak yutkundu.

«Bu imkânsız. Böylesi bir evlilik yürümez. Bizim dünyalarımız ayrı. Evet, gerçekten akıllı bir kıydım. Hatta, lise öğrenimi yapmak için burs bile aldım. Biraz bir şeyler öğrendim. Fakat.. fakat rahip karısı olamam.»

«Lütfen beni dinleyin. Çok garip düşünceleriniz var. Kesin yargılara varmışsınız. Bugün artık kimse sizin gibi düşünmüyor. Beni seviyor musunuz, Sally? Önemli olan yalnızca bu.»

Sally bakışlarını genç adamdan kaçırdı.

«Hayır. Sizi sevmiyorum, John.»

«Öyleyse... öyleyse aramızda konuşulacak bir şey kalmamış oluyor.»

Sally heyecansız bir ses tonuyla:

«Evet,» dedi. «Hiç bir şey.»

Birden ikisi de, farkına varmadan kendilerini birbirlerinin kollarında buldular. John Adams genç kızı öpüp, adını mırıldandı.

«Demek beni seviyorsunuz, Sally.»

«Evet, oh evet. Tabii sizi seviyorum. Sizi ilk defa gördüğüm andan beri seviyorum.» İçini çekti. «Ama sizinle evlenmeyeceğim. Bu ikimiz için de daha doğru olur.»

John Adams güldü.

«Yanıyorsunuz Sally, benimle evlenmeyi kabul edeceksiniz. Size evet dedirtinceye kadar her gün telefon edeceğim.»

«Evet demeyeceğim John,» diyen, Sally ağır başlılıkla ekledi. «Bu teklifiniz için teşekkürler. Bu güzel günü ömrüm boyunca unutmayacağım.»

John Adams yine güldü:

«Bu sözlerinizde ayrılıyormuşsunuz gibi bir hava var.»

«Öyle de. Birbirimizi bir daha görmemeliyiz, John.»

«Size evlenme teklif ettiğimi ve beni sevdiğinizi unutuyorsunuz.»

«Fakat sizinle evlenmeyeceğim.»

«İnsanı deli edebilirsiniz. Bugünkü o gülünç olaydan beri çok değiştiniz. Kuzeniniz, hoparlörde okuma bilmediğini söylediği için nasıl olur da hem ken-

dinizinkini, hem de benim hayatımı mahvedebilirsiniz.»

Sally ona elini uzattı.

«Bana kızmayın, John! Artık gidip, masaların toplanmasına yardım etmeliyim.»

Rahip de Sally'yi izledi.

«Fakat, Sally...» diye diretecek oldu; ama, çok geç kalmıştı. Uzaktan Sally'yi gören Lady Wapentake el sallayıp bağırıyordu.

«Şu kurabiyeleri toplamama yardım edin lütfen. Bunları hastaneye yollamayı düşünüyorum.»

«Masalar ne olacak sayın rahip?» diye soran George Bloodshot, onu ilerlemekten alıkoydu. Birkaç dakika sonra John Adams, Wapentakelerin Rolls-Royce'unun Sally'yi kaçırıp götürdüğünü gördü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

O GECE Beefy'nin gözüne uyku girmedi. Gün ağarıp yeni günün ilk ışıkları odaya düşerken yapacağı bir tek şey olduğu kararına varmıştı: Danby'den uzaklaşmalıydı. Ortadan çekilince ötekiler kendisini kolaylıkla unutacaklar, Sally de rahiple evlenip mutlu olabilecekti.

Fakat bu, uygulaması zor bir karardı. Bu kararı almakla birçok şeyden ayrılmayı kabullenmesi gerekiyordu. Sally'den, arkadaşlarından, Lord Wapentake'den. Hatta, muşamba uyku tulumunu ve yer minderini bile bırakması gerekecekti. Yoksa, bırakmasa da olur muydu. Sabah serinliğinde karara vardı. Öyle yapacaktı. Bunu yapmayı Sally'ye borçluydu.

Yavaşça doğruldu. Bir şey yapmadan önce arkadaşlarına, özellikle Heck'e akıl danışması gerekmez miydi? Yeniden uzanarak arkadaşlarının uyanmasını bekledi ve düşünmesini sürdürdü. Kaçmakla ne elde edebilirdi? Ya Sally o gittiği halde rahiple evlenmek istemezse? Ona, Danby'ye bir daha dönmeyece-

ğini söylemeliydi. O anda aklına daha korkunç bir fikir geldi: Belki de böyle bir şey yapmaya kalkışırsa, Lord Wapentake ve polisler, onun mücevherleri çalmaya kalkışıp başaramayınca kaçtığını düşünürlerdi.

Bu sırada arkadaşları birer birer uyanmaya başladılar. Heck uyanır uyanmaz, Beefy başını önüne eğerek seslendi:

«Bir daha dönmek üzere buradan ayrılıyorum, Heck!»

«Ah Beefy, her gün yeni bir şey çıkarıyorsun. Bu karara varmanın nedeni ne?»

«Gitmeliyim,» dedi Beefy. «Ve de, artık geri dönmek istemiyorum.»

Heck başını salladı.

«Gel Beefy, seninle Ida'ya gidelim. O, her zaman ki gibi sorunlarına bir çözüm yolu bulacaktır.»

Beefy içini çekti:

«Kararımdan dönemem. Kuzinim yüzünden aldım bu kararı.»

Heck çıkletini patlatıp sordu:

«Yine kuzinine ne oldu?»

«Rahiple evlenmek istiyor, fakat benim gibi bir kuzeni olduğu için evlenemiyor. Rahipler, benim gibi cahil kuzenleri olan kızlarla evlenemezlermiş.»

«Ah, üzüldüğün bu muydu?» dedi Tahtabacak. «Ida, bu işi yoluna koyacaktır. Eğer kuzinin isterse, Ida onu Canterbury düküyle bile evlendirebilir. Fakat senin böyle hiç bir şey söylemeden **fırma**'dan ayrılmana asla razı olmaz.»

Hep birlikte aşağı inip, kahvaltı ettikten sonra Ida'nın kaldığı otele doğru yola çıktılar.

AYNI anda rahip John Adams da uyanıp, ilk olarak Sally'yi, öpücüklerini ve Bay Macmillan'ın evinde geçirdikleri neşeli fakat olaylarla dolu günü düşündü Sally, evlenmek istemediğini söylediği zaman ciddi olamazdı. Yoksa, bu kararında ciddi miydi? Ona hemen telefon etmemek için kendini zor tutuyordu. Hayır hayır, yarım saat daha beklemeliydi. Vakit daha çok erkendi. On buçuk.. Telefon etmenin en uygun zamanı buydu.

Dakikalar dakikaları izliyordu. Danby'de hayat uyanıyor, yeni bir işgünü başlıyordu. On buçuk. John Adams, kendi hazırladığı kahvaltıyı yedikten sonra çalışma odasına geçti. Saatına bakıp, heyecanla telefona uzandı ve titreyen elleriyle sarayın numarasını çevirdi.

Biraz sonra, telefonda Sally'nin sesi karşılık verdi:

«Ben John, Sally. Benimle evlenecek misiniz?»

Telefonda duyduğu iç çekmeyi, Sally'nin tatlı sesi izledi.

«Beni artık aramamalısınız, John. Lütfen.»

«Sizi, fikrinizi değiştirene kadar günde iki defa arayacağım.»

«O zaman ben de Lady Wapentake'ye yanından ayrıldığımı söyler, eve dönerim.»

«Ben de ardınızdan gelirim.»

Sally yine içini çekti.

«Bunun hiç bir yararı olmaz. Kararım kesin, John. Güle güle.»

«Bir dakika!» diye bağırdı. John Adams. «Ne olur, bir dakika...»

Fakat öte yanda telefonun kapandığını duydu. Yeniden aradı, fakat telefonu açan olmadı.

John Adams, cesareti kırılmış bir durumda işlerine eğildi, yeni belediyenin sorunlarıyla ilgilenmeye başladı.

Amos Coldbarrow'un yerine, ihale başka bir müteahhite verilmişti. İşler hızla ilerliyordu. Piskopos, bir aya kalmadan temel taşı koymaya gelecekti. Artık hiç bir terslik çıkmamalıydı! John Adams, bir defa özür dileyerek temel atma törenini ileri bir güne, ertelemek zorunda kalmıştı. Piskopos, pek yumuşak bir adam değildi. Enerjik ve becerikli biriydi; bu yüzden komün rahiplerinden de aynı şeyi bekliyordu.

Fakat, ikinci bir geciktirme için neden de yoktu. Yeni firma işe canla başla sarılmıştı. Başka yerlerde de yeni belediye yapıları kurulmuştu. Son aylar içinde John Adams, birçok defalar kendi kendine, öteki insanların bunu nasıl kolaylıkla başarabildiklerini sormuştu. Bir süre düşündükten sonra, alnını oğuşturup, karşılık verilmesi gereken yazıların başına geçti.

□

BU ARADA Beefy ve arkadaşları Ida'nın oteline varmışlardı. Doğruca Ida'nın odasına çıktılar. Yeşil-kırmızı bir kimono giymiş olan Ida, oje sürüyordu. Kapının açılmasıyla başını doğrulttu ve öfkeli bir sesle çıkıştı!.

«Demek yine bana geldin! Artık bıktım. Seni sokakta bulup yetenekli bir hırsız durumuna soktum,

Firma'mın müdürlüğüne atadım. Sonuç ne oldu? Hiç!»

«Bi.. bi.. bilemiyorum.»

«Demek bilmiyorsun. Daha ben arkamı döner dönmez gittin bir Lord'un yanında çalışmaya başladın. Evet, namuslu bir hayat sürmeye karar verebilirsin, ama senin hiç ahlâk duyguların yok mu?»

Yüzü kıpkırmızı olan Beefy'ye öfkeyle baktı.

Beefy yutkundu. Gittikçe kendini daha kötü hissediyordu.

«Buraya gelmemin nedeni namuslu olmam değil! Kaçacağım buralardan. Namuslu olduğum için değil, kuzinim yüzünden.»

«Kuzininin bununla ne ilgisi var?»

Rahiple evlenmek istiyor.»

Beefy'nin zor durumda olduğunu anlayan Tahtabacak atıldı:

«Beefy kendini kurban etmek istiyordu, Ida. Rahibin, ancak o buralardan uzaklaştığı zaman kuziniyle evlenebileceğini sanıyor. İşte bu yüzden de buralardan ayrılmak istiyor.»

Beefy söze karıştı.

«Kimsenin eksikliğimi duymayacağını düşünmüştüm.»

«Doğrusunu istersen,» dedi Tahtabacak; «Ona bu fikrinden dönerse, rahiple kuzininin evlenme işini yoluna koyabileceğini söyledim, Ida.»

Ida, Tahtabacak'a kötü kötü baktı. Sonra tırnak törpüsünü tuvalet masasının üstüne fırlatıp, öfkeyle bağırdı:

«Size belki yüz defa, başkanınız olmama rağmen

dadınız olmadığımı söyledim. Hele hele arabulucunuz, evlendirme büronuz hiç değilim.»

«Fakat, kuzini evlenip mutlu bir yuva kurarsa belki de Beefy eski yuvasına döner.»

Ida her ne kadar sinirlenmiştiyse de, bu nokta kendini toparlamasına yardımcı oldu. İyi bir general, birliğin moralinin her şeyden daha değerli olduğunu bilirdi.

Yumuşak bir sesle sordu:

«Anlat bakalım, kuzininin bu defaki derdi ne?»

«Rahiple evlenmek istiyor.»

Ida, ona kızgınlıkla baktı:

«Bunu biliyorum, sersem,» diye gürlledi. «Bana, ne yapabileceğimi söylemelisin.»

Beefy çok şaşırmıştı.

«Bunu sizin bildiğinizi sanıyordum. Tahtabacak, isterse Sally'yi Canterbury düküyle bile evlendirebileceğinizi söyledi. Fakat o bunu istemiyor, onun isteği yalnızca rahiple evlenmek.»

Ida'nın gözleri kısıldı. Kendini tutmakta çok güçlük çekiyordu. Sonra toplandı, yine yumuşak bir sesle konuşmaya başladı:

«Bak Beefy, eğer bana bir daha kuzininin rahiple evlenmek istediğini söylersen, neler olacağını bir Allah bilir.» Tahtabacak'a döndü. «Bu sorunu nasıl çözebiliriz, Tahtabacak?»

Tahtabacak bilgiç bir tavırla karşılık verdi:

«Uyuşturucu damla. Bence uyuşturucu damladan daha iyi çare yok.»

«Suya mı?»

«Suya.» Birbirlerine bilgiç tavırlarla bakıp başlarını salladılar.

«Ayrıntıları belirli bir plan hazırlayarak bana pazardan önce getirin,» diye buyurdu Ida. «Eğer bu sersem bir daha kaçmaya kalkarsa, ne olacağını bilmem artık. Artık sabrım kalmadı!»

Beefy, utangaç utangaç:

«Teşekkürler, Ida,» dedi.

Firma'nın başkanının ona yardım etmek için bu kadar çabalayacağı, hiç aklına gelmemişti. Akşam yine tavan arasına çıkıp da bütün arkadaşlarının orada toplanmış olduklarını gördüğünde gözlerinden gelen yaşları tutamadı. Yine arkadaşları, muşamba uyku tulumunun ve yer minderleriyle birlikteydi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

JOHN ADAMS rahat uyku uyuyamıyordu. Hiç bir çıkar yol yoktu. Âşıktı ama, Sally'yi ancak pazar günleri kilisede görebiliyordu. Onun söylediklerini yerine getirip gideceğinden korktuğu için de telefon etmeyi göze alamıyordu. 'Bir çaresi olmalı,' diyordu kendi kendine; 'ona fikrini, değiştirtmenin bir çaresi olmalı!' Sally'nin soğuk, ıssız rahip evinde nasıl ömür süreceğini, yemeklerde gülümseyerek karşısında nasıl oturacağını hayal ediyordu. 'Bir çıkar yol olmalı,' diye söyleniyordu durmadan, 'bir çıkar yol olmalı.'

Temel taşı atma töreninin ekim ayında yapılacağı aklına geldikçe, yeni belediye yapısı da onu endişelendiriyordu.

Ve ekim geldi; altın renkli yapraklar hafif rüzgârlarla uçuşarak, yere kondular. Rahip evinin önündeki telefon kablolarına bir sıra güvercin dizilmişti. Güneş, güneye doğru kaydı; krizantemler bütün güzellikleriyle açıldılar ve akşamları şöminelerde yine ateşler yakıldı.

Temel atma töreni için daha güzel bir gün düşünülemezdi. Gökyüzü masmaviydi. Danby'nin gri caddeleri güneşte parlıyor, en büyük gürültü bile, insanın kulağına çok uzaklardan geliyormuşçasına kısık ve tatlı bir biçimde ulaşıyordu. Rahip John Adams, piskopos Diözese'nin yanında kiliseye girerken bu defa her şeyin yolunda gideceğini düşünmekteydi. İçinden bir ses ona, tersliklerin son bulmuş olduğunu söylüyordu. Fakat o anda Bay Macmillan yanına yaklaşıp fısıldadı:

«Sizinle bir dakika görüşebilir miyim?»

«Tabii. Ne oldu, Macmillan?»

Bay Macmillan ağzını açtı, fakat bir kelime bile edemedi. Aynı zamanda hem gülmek hem de ağlamak istemiş gibi bir görünümü vardı. Sonunda çaresizlik içinde ellerini açtı:

«İnanılacak gibi değil... Gülünç, çirkin bir şaka bu... Ama, gerçek şu ki, temel taşı ortalarda yok.»

Rahip onu birkaç dakika hiç bir şey anlayamadan süzdü. Sonra birden parladı:

«Aklım almıyor, nasıl olur da bir temel taşı kaybolabilir?»

Birlikte kiliseden çıkıp telâşla inşaat yerine koşular. Gerçekten de, temel taşı görünürlerde yoktu. John Adams, inşaat alanında onun yerine kilise kurulundan birkaç kişiyi buldu. Ağlayacak durumdaydı, ama kendini toparlayıp bağırdı:

«Temel taşı kaybolacak şey değil. Her yeri aradınız mı?»

«Her yeri.»

'Bir temel taşının kaybolması normal bir şey değil, planların da öyle,' diyordu kendi kendine. Fakat

planlar da bir daha bulunamamıştı. Üzgün üzgün kiliseye geri dönerken Macmillan da ona eşlik etti.

Rahip kiliseye girdikten sonra, Macmillan'a: «Mac, şeytana inanır mısınız?» diye sordu.

«Hayır.»

«Ama, inanmalıyız, özellikle siz ve ben. Kötü güçlerin varlığına inanmaya başlıyorum. Özellikle, yeni belediyenin yapımında. Bu konudaki her atılımımız bir engelle karşılaşılıyor. Görünmeyen bir usta oyuncuya karşı satranç oynar gibiyiz. Sonra.. peki ama, bu durumu piskopos nasıl açıklayacağım?»

«Korkarım gerçeği söylemeniz gerekecek. Size yardım edeceğim.»

İki adam rahip odasına girdiler. Piskopos yalnız bırakıldığı için kızmışa benziyordu.

«Hazırım, Adams. Haydi gidelim,» sözleriyle karşıladı onları.

«Fakat, yazık ki biz değiliz, sayın piskopos. Çok garip bir şey oldu. Te... temel taşı bulamıyoruz.»

«O da ne demek? Bütünüyle yok olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?»

«Evet, yok oldu. Onu her yerde aradık..» John Adams gücünün son sınırına gelmişti. «Şeytanın bu işte gerçekten parmağı olduğuna inanıyorum.»

Bu sözler piskoposun iyice öfkelenmesine yetti:

«Saçmalamayın, Adams. Taşın kaybolmasının birçok nedenleri olabilir; sözgelişi, sizin dağınıklığınız, başboşluğunuz. Şeytanı bırakın lütfen, hiç değilse bu konuda. Bakın, Adams, ben işi başından aşkın bir adamım. Koymam gereken birçok kaybolmamış temel taşı var; bunca işimin arasında, bir de kaybol-

muş temel taşlarını koyma törenlerinde bulunmaya zaman ayıramam.»

John Adams bitkindi:

«Çok üzgünüm, sayın piskopos. Fakat, bu kaybolma hikâyesi için, gerçekten hiç bir açıklama bulamıyorum.»

Piskopos, rahibin üzgün yüz ifadesine bakarak biraz yumuşadı ve babacan bir sesle ekledi:

«Daha garip birçok olay gördük, Adams! Elbet bunu da atlatacağız.»

«Teşekkür ederim, sayın piskopos.»

Piskoposu arabasına kadar geçirip yolcu ettikten sonra uzunca bir süre arkasından baktılar. Daha sonra Macmillan, rahibin sırtını okşayarak seslendi:

«Üzülmeyin, sayın rahip! Sizi görevinizden çıkaracak değiller.»

«Oh tabii ki hayır! Fakat, kendimi çok aptal buluyorum.»

EYLÜL, yavaş yavaş geçerken, Danby'de her şey eskisi gibi sürüp gidiyordu. Rahip, hâlâ Sally'yi düşüncesinden döndürmeyi başaramamıştı. Lizzie Tubb ise, kendini hiç iyi bulmuyordu. Ağrıları gittikçe artmaktaydı. Belediye yapısının tavan arasında da yaşantı aynıydı. Yalnız, şimdi oraya bir eşya daha eklenmişti: Rahibin aradığı taş; üstünde, «**Bu temel taşı piskopos Diözese...**» yazan temel taşı. Beefy, yine Lord'un yanında çalışmasını sürdürüyor, Ida ve çocuklar bir an önce bir şeyler yapsalar diye düşünüyordu. Ida, Sally'yi rahiple evlendireceğine söz ver-

mişti. Bazı planları olmalıydı; çünkü, arkadaşları ona tuhaf şeyler sormuşlardı. Örneğin, «Sally her pazar kiliseye gider mi,» «Rahip vaız sırasında kesinlikle su içer mi?» dedi.

Beefy'nin beklediği gün, eylül sonunda gelebilirdi. Ürün kaldırma bayramı nedeniyle rahip John Adams, kilisede bulunanlara, hepsinin candan kutladıkları bir vaız vermiş bu arada birkaç defa susayarak önündeki bardaktan birkaç yudum almıştı.

Herkes kilisedeydi. Beefy, hayran gözlerle rahibi süzüyor, Sally ise ona elinden geldiğince az bakmaya çabalıyordu.

Sonunda, John Adams vaızını bitererek mihraptan indi, fakat sendeleye sendeleye inerken yuvarlandı. Bayılmıştı. Herkes heyecandan kaskatı kesildi. Rahip'e ne olmuştu? Kilise kurulundan Macmillan, George Bloodshot gibi birkaç candan adam, onu rahip odasına taşıdılar. Sally de onların arkasından koşarak baygın rahibin yanında diz çöktü.

Bay Macmillan dost bir ifadeyle açıkladı:

«Her çareye baş vurduk, fakat hiç birinin yararı olmadı. Sakın heyecanlanmayın. Doktora haber verildi. Neredeyse gelir.»

Sally heyecanla:

«O gelinceye kadar geçecek sürede bir şey yapamaz mı?» diye yalvardı. «Belki de yalnızca bayılmıştır. İçerisi çok sıcaktı.»

Bloodshot söze karıştı:

«Kriz geçirdiği zamanlarda Fred de hep böyle olurdu.»

Sally ona heyecanla baktı.

«Ne krizi?»

«Kalp.» Bloodshot üzüntüyle başını salladı. «Zavallı Fred. Daha sonra da bu krizlerden biri sırasında öldü.»

«Çenenizi tutun!» diye bağırان Macmillan gülümseyerek Sally'ye döndü. «Hiç kaygılanmayın, Bayan Bryan. Bunun önemli bir şey olmadığını sanıyorum. Rahip, sağlıklı, genç bir adamdır.»

«İnşallah bunda haklısınızdır,» diyen Sally baygın adamın yüzüne baktı, ve sevgiyle fısıldadı: «John! John!»

Birden, o zamana kadar bir ölü gibi yatmış olan John Adams içini çekti. Gözkapakları titriyordu. Gözlerini açtı, bakışları boşluğa takılıp kaldı. Sally hemen onun boynuna sarıldı.

«John, bak bana. Benim, Sally!»

John Adams ona boş gözlerle baktı. Sonra dudakları kımıldadı ve Sally adını mırıldandı.

«Beni öyle korkuttunuz ki! Şimdi daha iyisiniz, değil mi?»

«Evet,» dedi; «Evet.»

Hiç bir şey hatırlamıyordu. Kafasındaki en son görüntü, vaız vermek üzere mihraba çıktığıydı. Peki, ya sonra ne olmuştu. Düş görüyordu her halde. Düşlerde neler dendiğini kimse duyamayacağı için sordu:

«Sally, benimle evlenecek misiniz?»

Evet bu bir düş'tü; Sally'nin dedikleri de bunu kanıtlıyordu:

«Sizinle evlenmek mi? Tabii sizinle evlenirim, John, yalnız bir şartım var. Bana, hemen iyileşeceğinize ve beni bir daha bu kadar korkutmayacağınıza söz vermelisiniz.»

Sally artık göz yaşlarını tutamıyordu. Başını rahibin beyaz elbisesine gömdü. John Adams da ona sarılıp, sevgi belirten sözler mırıldandı ve bu düşün hiç bitmemesini diledi.

Ama, yavaş yavaş bunun düş değil gerçek olduğunu anlamakta gecikmedi. O sırada doktor geldi, John Adams'ı muayene etti ve bir saat uyuduktan sonra yine eski durumuna döneceğini söyledi. Daha sonra Macmillan onu arabasıyla evine bıraktı. Hemen uzanan John Adams, uzunca bir süre karanlıkta yatıp bu mucizevî yeniliğe, Sally'nin evlenmeyi kabul edişine kendini alıştırmaaya çalıştı.

RAHİP, kısa sürede rahatsızlığını atlatıp dinlenmişti. Neşe içinde ıslık çalarak rahip evinde dolaşıyordu. İlk fırsatta Birmingham'a giderek oradan ikisinin de ömürleri boyunca görmüş oldukları en güzel nişan yüzüğünü aldı. Sonra da Sally'yi yemeğe çağırarak yüzüğü taktı. Yemekten sonra çeşitli dükkânları dolaşan mutlu çift, sessiz bir sonbahar akşamında evlerine dönüyorlardı.

«Ne zaman evleniyoruz?» diye sordu yolda.
«Önümüzdeki hafta nasıl?»

«Deli olma! Daha birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz bile. Diyelim ki ilkbaharda.»

«Bak sevgilim, elimde olsa seninle hemen yarın evlenmek isterim. Evde hep yalnız olmak, sabahları yalnız kahvaltı etmek canıma tak dedi artık.»

Sally başını John'un omzuna yasladı.

«İlkbahar çabuk gelecektir. Unutma ki, Lady Wapentake'yi de yalnız bırakmam, hiç değilse işlerini yoluna koyana kadar yanında kalmam gerek.»

BELEDİYE yapısının tavan arasında geceler git-tikçe daha soğuk geçiyordu. Beefy termoforunun to-zunu alıp onu akşamları yine sıcak suyla doldurma-ya başladı. Sıcak ona iyi geliyordu ama ruhsal bir desteğe de ihtiyacı vardı. Sally'nin rahiple evlenmeye karar vermesi onu gerçekten üzmüştü.

Fakat, Beefy'nin düşüncesince dünyanın en mut-lu adamı olması gereken rahip de pek rahat değildi. Yeni belediyenin yapımındaki terslikler bir türlü son bulmuyorlardı. Temel atma töreni yapıldıktan son-ra biraz rahatlayabileceğini umuyordu. Yeni bir te-mel taşı hazırlatarak, üstüne gerekli yazıları kazdır-mış ve taşı izcilere teslim etmişti. Taş, güvenilir el-lerdeydi.

Bir gece Heck, Beefy'ye, ertesi gün yapacak önemli bir işi olduğunu, yuvalarını elden çıkarmamak için bunu yapması gerektiğini söyledi. Beefy, kötü bir olay çıkmasından korkuyordu. Fakat, arkadaşla-rının kendisi için yaptıklarından sonra onlardan bu yardımı esirgeyemezdi. O gece tavan arasında her-kes uyumuştı. Yalnız Beefy bir türlü uyuyamadı, er-tesi günü düşündü.

Aynı gece, rahip John Adams da rahat değildi. Ertesi gün temel atma töreni yapılacaktı. Yeni bir terslik çıkacağından korkuyordu. Ayrıca, piskopos, öğle yemeğine onun evine gelecekti. John Adams ona

yemek olarak ne çıkarabileceğini düşünüyordu. Sonunda kararını verdi: Rosto, lop yumurta ve yeşil salata.

□

BEKLENEN gün geldi. Piskopos, tam on ikide rahip evinde olacaktı. Yarımda, rahip yavaş yavaş paniğe kapılmaya başladı. Piskopos hâlâ gelmemişti. Evine telefon etti. Evet, piskopos on ikiye çeyrek kala yola çıkmıştı. Bu durumda çoktan Danby'de olması gerekirdi. Derken saat iki buçuk oldu. Piskopos yine görünürlerde yoktu. John Adams merak içinde Macmillan'a telefon etti.

«Mac, bana bir iyilik yapar mısınız? Lütfen hemen inşaat yerine gidin.»

«Tabii nasıl olsa gidecektim. Yine ne oldu? Sankin temel taşının kaybolduğunu söylemeyin.»

«Hayır, bu defa kaybolan piskopos.»

Öte yandan neşeli bir kahkaha duyuldu.

«Sinirleriniz bozulmuş olmalı, sayın rahip! Piskopos hazretleri şimdi çoktan oraya varmıştır bile. Sizin yerinize gidip bakacağım.»

Rahip, ahizeyi tam yerine koyduğu sırada telefon çaldı. Bu defaki piskoposun karısıydı:

«Size inanılmayacak bir şey söylemem gerekiyor,» dedi. «Korkunç bir şey oldu.»

«Kaza filan olmadığını umarım.»

«Hayır, değil. Fakat, düşünün bir defa, biraz önce şoförümüz Simpson'u ağzı bağlı bir durumda garajda bulduk. Adam, sımsıkı bağlamış, ağzına bir bez tıkmışlar.»

Rahibin kalbi duracak gibiydi.

«Polise haber verdiniz mi?»

«Tabii.»

«Peki, şoför kendisini bağlayanın kim olduğunu biliyor mu?»

«Hayır. Arkasından saldırmışlar.»

«Hemen yola çıkıp oraya geliyorum.»

Doğruca garaja koşarak arabasını aldı ve hızla yola koyuldu. Geçerken belediye inşaatının önünde bir süre durarak bekleyen halka şu haberi verdi:

«Tören, ileri bir tarihe atıldı. Piskopos hazretleri beklenmedik bir nedenden ötürü gelemiyorlar.»

PİSKOPOS, on ikiye çeyrek kala yola çıkmak istemiş, fakat bir telefonla beş dakika kadar alıkonmuştu. Bu yüzden arabaya koşup arka koltuğa oturduğunda heyecan içindeydi. Artık, gözü yalnızca bir tek şeyi görüyordu: Törene zamanında yetişmeliydi. Bu yüzden, direksiyondakinin her zamanki şoförü Simpson değil, Beefy olduğunu da fark etmedi. Önceleri, arabanın baş döndürücü bir hızla gitmesini, şoförünün kendisini zamanında yetiştirmek istemesine bağladı. Fakat, araba anayoldan ayrılıp kuzeye doğru ilerlemeye başladığında heyecanlanarak bağırdı:

«Hemen durun!»

Fakat, Beefy hiç bir şey duymuyor, gittikçe daha çok gaz pedalına basıyordu. Piskopos, kaçma çareleri aradı ve sonunda, araba yavaşladığı bir sırada atlamaya karar verdi. İki saat kadar sonra bu fır-

satı buldu da. Bir inek sürüsü Beefy'nin yolunu kesmişti. Piskopos hemen dışarı atladı. Beefy, sonuna kadar klaksona basıyordu. Yol açılınca araba hızla uzaklaştı. Piskopos uzun uzun arabanın arkasından bakarak gülümsedi. Sonra, piskopos giysilerini hayran hayran süzen çobana döndü.

«Çabuk, hemen bir taşıt aracı bulmalıyım.»

Adam kulağını gösterdi:

«İşitme aygıtım yanımda değil.»

Böyle bir anda, hiç de iç açıcı bir karşılık değildi bu.

PİSKOPOS en sonunda Danby'ye vardığında saat beşe yaklaşıyordu. Temel atma töreni ertelenmişti. Fakat bu arada polis gerçekten sıkı çalışmış, daha akşama kalmadan Beefy'yi bularak tutuklamıştı.

Ama, bu kadar da yeterli değildi. Beefy'nin son zamanlarda Danby'de hüküm süren uğursuzluklar ve karışıklıklardan sorumlu bir çeteden olması gerektiği sonucuna varmışlardı. Bu yüzden de Beefy'nin hemen ardından, yeni bir yolculuğa çıkmak üzere olan Ida'yı tutukladılar. Sonra da Heck ve öbürlerini bir meyhanede bastılar. Ida'yı bir piskoposa Derbyshire çevresinde küçük bir gezinti yaptırdıkları için tutuklanmalarına çok sinirlenmişti. Gerçekten büyük bir iş yapmış olsalardı neyse! O zaman bunu böylesine garip karşılamazlardı. Öfkeden köpürüyordu. Yalnızca kendine değil, beceriksiz müdürlerine ve polise de kıızıyordu.

Çete son on iki ay içinde Danby'de yapılan birçok dolandırıcılık ve kanunsuz işlerde suçlu bulundu. Ancak, hepsini demir parmaklıklar ardına kapattıktan sonra polis rahat bir soluk alabildi ve yeni belediye yapısının duvarları gözle görülür bir hızla yükselmeye başladı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SONBAHAR rüzgârı, ağaçlardaki son yaprakları da düşürmüş, kış gelmişti. Geceler uzuyor da uzuyordu. Yaş tarlalara tekdüzen bir grilik egemendi. Danby'nin ıslak caddeleri ise yağmur altında parlıyordu.

Beefy'nin değişen durumu karşısında büyük üzüntüye kapılan Sally'yi, nişanı bozmamaya kandırmak rahip için pek kolay olmadı. Fakat, sonunda bunu başardı ve birlikte mutlu bir kış geçirdiler. Komün-de yapılması gereken birçok iş olmasına rağmen arada sırada bir lokantaya ya da tiyatroya gitme fırsatı bulabiliyorlardı.

Çok hasta olan Lizzie Tubb ise, günden güne daha da güçsüzleşiyor, gittikçe zayıflayıp kuruyordu. Genellikle yatakta geçirdiği günlerde gençlik zamanlarını, onu ilk defa bir Noel ağacının altında öpen tek sevgilisi Fred Spragget'i hatırlayıp düşlere dalmaktaydı.

Lord Wapentake'ye gelince, bakımsız toprakla-

rını seyrediyor, yanında bahçıvanlık yapan çocuğuna zaman döneceğini kendi kendine sorup duruyordu. Böylesine bir saçmalığı ömrü boyunca duymamıştı. Zavallı ve iyi bir insan olan Beefy'yi yalnızca yaşlı bir piskoposu kısa bir gezinti yapmaya zorladığı için tutuklamak... Bu olacak şey değildi.

Sarı nergislerin açtığı günlerden birinde rahip John Adams, güzel gelinini büyük katedrallerden birine götürerek, bir piskoposa nikâhını kıydırmayı başardı.

Bir nisan akşamıydı. Yağmur, bardaktan boşanırcasına yağıyordu. İnsanlar evlerine çekilmişlerdi. Sokakta hiç bir hareket görünmüyordu. İşte böyle karanlık, sessiz bir nisan akşamı Beefy, yaptıklarından ötürü pişman bir Beefy, Danby'ye döndü.

Aylarca sonra, arkadaşlarına kuzinine ve yuvasına ne olduğunu bile bilemeyen özgür bir insan, Beefy, Danby'nin sokaklarında dolaşıyordu. Acaba Ida ve arkadaşları da tutuklanıp hapse atılmışlar mıydı? Sally rahiple evlenmiş Beefy'den iyice kopmuş muydu? Eski belediye yapısı her halde bir fabrikaya satılmıştı. Beefy düşündükçe daha çok korkuya kapılıyordu.

Gerçekten de, eski belediyenin yanına geldiğinde yapının tahtalarla çivilenmiş olduğunu gördü. Önüne kum ve taş yığılmıştı. Yıllardır sahip olduğu tek yuvası yıkılmaya başlanmıştı. Beefy çok üzgündü ve ne yapacağını bilemiyordu.

Fakat yine de sığınabileceği bir yer vardı: Lizzie Tubb. Lizzie, ona bir bardak çay verir, akşam karanlığına çıkmadan önce elbiselerini kurutmasını sağlardı. O sırada belediye yapısına yaklaşan bir polis gö-

rerek, yeniden tutuklanırım korkusu içinde Nottingham Road'a koştı.

Lizzie'nin kapısı önünde, üzgün gökyüzü altında uzun süre beklemesi gerekti. Köpeğin havlamaları duyuluyor, fakat kapı açılmıyordu. Umudu kırılmıştı. Lizzie gitmiş olmalıydı. Peki, şimdi ne yapacaktı?

O anda kapı aralandı, geceliğinin üstüne eski bir palto geçirmiş olan Lizzie görüldü. Gözlüksüz çok garip bir görünüşü vardı.

«Merhaba Lizzie! Nereye gideceğimi bilemiyorum. Bizim evi fabrika yapıyorlar.»

Lizzie gülümsemeye çalışarak:

«Ah, sen misin, Beefy,» dedi. «İçeri girmez misin?»

Beefy, her zaman geldiği mutfağa girdi. Whitey hemen bacaklarının arasında dolanmaya başladı. Lizzie zorlukla durumu açıkladı:

«Yine yatmalıyım. Hiç iyi değilim. Eğer benimle konuşmak istiyorsanız yukarı gelmelisiniz. Fakat, izin verin de önce yatağa gireyim. Bir dakika sonra yukarı çıkabilirsiniz.» Beefy'nin gözlerinin, çaydanlığın bulunduğu yere dikilmiş olduğunu fark etti. «Eğer isterseniz çay da yapabilirsiniz. Birlikte içeriz.»

Lizzie gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkarırken Beefy de çaydanlığı ocağın üstüne koydu. Su kaynadıktan sonra çayı demleyip iki bardağa doldurdu ve yukarı çıkardı.

Lizzie, yatakta oturup hafifçe yana dönmüş bir durumda oturmuş, başını eline yaslamıştı. Takma dişleriyle gözlükleri olmadığı zaman yaşlı ve çirkin görünüyordu. Beefy, düşünceliydi; ürkekliğini gizlemek için gülümsedi:

«Çayınızı getirdim.»

«Teşekkürler. Canım çok çay içmek istiyor, fakat pişiremiyordum.» Bardağı eline alarak höpürdete höpürdete içmeye başladı. Elleri titriyordu. Sonra yastığına yaslandı. «Şimdi çok daha iyiyim.»

Oda, saatin tıkırtıları bile duyulacak kadar sessizdi. Beefy ne diyeceğini bilemiyordu. Hasta ziyaretleri üzerine hiç bir bilgisi yoktu. Sonunda, kekeleyerek sorabildi:

«Bizim çocuklar ne oldu? Biliyorsunuz ya, Heck ve ötekiler..»

Lizzie yavaş yavaş ona döndü. Bir süre düşündü. Karşılık vermekte bile güçlük çektiği belliydi.

«Hâlâ hapiste olmalılar.»

Beefy içini çekti. Lizzie daha çok bilgi verebilmek için bütün gücünü topladı.

«Kuzininiz geçen hafta evlendi. Bugün balayından geri dönecekti.»

O anda Beefy'nin gözlerinin önünde St. Judas rahibinin evi canlandı: Rahip John Adams, elinde dolmakalemle yazı masasının başında oturuyor, Sally de arkasında durmuş saçını okşuyordu. Beefy'nin yüreği acı ve kıskançlıkla buruldu.

«Rahip bana karşı o kadar iyiydi ki» diye mırıldandı Lizzie. «Öylesine endişelendi ki! Onlar evlenip balayına çıkmadan önce hastaneye gitmem için çok üsteledi; hatta beni buna zorladı bile.» Gülümsedi. «Fakat, beni hastaneye almadılar.»

«Orada daha rahat ederdiniz.»

«Burada gerçekten çok iyiyim, teşekkürler. Ah bir de bu ağrılar olmasaydı. Sally evlenmeden önce her gün beni görmeye gelirdi. Bana karşı çok iyi-

di. Kendisi olmadığı sürece gelip bana bakacak bir adam bulmak istedi. Fakat, ben kabul etmedim. Burada yabancı birini görmeye dayanamazdım. Oh, evet. Sally bana karşı gerçekten çok iyiydi.»

«Duruşmada bana karşı da! İkisi de bana karşı çok iyi davrandılar. Bunu aklımdan bile geçirmemişim.»

Beefy, uzun süren bir sessizliği üzüntülü sesiyle bozdu:

«Geceyi nerede geçireceğimi bilemiyorum.»

«Mutfakta kalın. Fakat bu sandalyenin üstünde veya yerde uyumanız gerekecek. Orada küçük bir soba yanıyor, üşümezsiniz. Yarın sabah da bana bir bardak çay getirirsiniz.»

«Oh, çok çok teşekkür ederim, Lizzie,» dedi Beefy sevinçle.

Hiç değilse bir gece için kalacak yer sorununu gidermişti. Lizzie'ye iyi geceler diledikten sonra aşağı inerek, Whitey'in yanına yere uzandı. Sabah erkenden de kalkıp, ocağı yaktı ve çay demleyerek, Lizzie'ye bir bardak çıkardı.

Fakat, Lizzie'nin artık bu dünyada içecek çayı kalmamıştı. Kaskatı bir durumda yatıyordu. Zorluklarla dolu ömrünün her karanlık, soğuk, acı kış gününde, sabahın erken saatlarında bir lokma yemek bulmak için uyanmış, bulduğu bir lokma ekmeği bu acı, soğuk kış sabahlarında kalkabilmek için yemişti. Niçin bu zorlukla dolu düzeni ayakta tutmak için çaba harcadığını ise hiç düşünmemişti. Aslında kim bunu düşünmüştür ki!

Beefy birden korkuya kapıldı. Dehşet içinde ya-

taktaki ölüye baktı. Elini uzatıp, kırışık yüze dokundu:

«Lizzie,» diye fısıldadı; «Ne oldu?»

Fakat, ne olduğunu biliyordu. Arkasını dönüp, merdivenlerden indi. Whitey kuyruğunu sallaya sallaya ardından geliyordu. Beefy ona üzgün üzgün baktı.

«Korkarım... Korkarım ona bir şey oldu,» dedi köpeğe.

Böyle durmamalı, birini yardıma çağırmalıydı. Hemen rahibin evine koştu.

Ona kapıyı Sally açtı.

«Oh, Beefy! Bu gerçekten çok güzel bir sürpriz!» Doğruca hapishaneden mi geldiğini sormak isterdi, fakat sormadı. «İçeri gelip kahvaltı etsene.»

Beefy kekeledi.

«Lizzie... Lizzie için geldim. O.. ona bir şey olmuş. Sanırım öldü.»

«Oh, zavallı Lizzie. Şu odaya gir, Beefy, hemen John'a haber veririm.»

ÖKSÜZ kalan Whitey'i iyi yürekli bir komşu kadın aldı. Şöminenin üstündeyse cenaze giderlerini karşılayacak kadar para bulundu. Rüzgârlı bir ilkbahar gününde St. Judas kilisesine taşınan Lizzie, orada yapılan cenaze töreni ve rahip John Adams'ın duasından sonra mezarlığa götürüldü. Tabutun tam yanında duran Beefy göz yaşlarına engel olamıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Mezarın üstüne bırakılan tek çiçek, Beefy'nin son parasıyla aldığı koskoca bir

zambak buketiydi. Tabut ıslak bir çukura konulup üstüne toprak atıldı. Beefy yine ağladı. Zavallı, yaşlı Lizzie!.. Düşünüyordu da, böylesine bir çukura konulmak gerçekten hiç hoş bir şey değildi.

Ondan sonraki birkaç ay boyunca ömrünün en zor, en acı günlerini yaşadı. Birçok işlere girmesine rağmen hiç birinde kalamadı. Ona karşı anlayışlı davranmıyorlar, yaptığı en küçük yanlışta kovuyorlardı.

Bir ekim günü, kanaldaki bir köprünün trabzanına yaslanmış, kirli, yağlı suları seyrediyordu. Çaresizlik içindeydi. Ne yapacağını bilemiyordu. Bir haftadır iş bulamamıştı. Parası da yoktu. Açlıktan bayılacak durumdaydı. Önceki günkü kahvaltıdan bu yana ağzına lokma koymamıştı. Geceleri parktaki bir bankın üstünde yatıyordu. Şimdi, gerçekten eski hayatına son vermiş kanunsuz işlerden bütünüyle uzaklaşmıştı. Sonuç ne olmuştu? Açlıktan bayılmak üzereydi. Ondan sonraki günlerde yaşayıp yaşayamayacağını bile bilemiyordu. Umutları kırılmış, şaşkına dönmüştü. Ida'nın ve arkadaşlarının yardımı olmadan mahvolmuş sayılırdı.

O anda kanalda, yeni kaybolmuş, yeşil bir teknenin ilerlediğini gördü. Ön bölümünde kızıl saçlı bir kadın oturuyordu. Siyah favorili biri ise dümeni yönetiyordu. Tekne yaklaştı, yaklaştı.

Beefy aşağı baktı ve bir an sonra haykırdı:

«Ida, Heck, benim, Beefy!»

Biraz sonra, yine hepsi teknenin küçük kamarasında toplanmışlardı: Votka Joe, Tahtabacak, Uzunparmak Lofty, Tekgöz Willie.

Beefy için ömrünün en mutlu anı buydu. Hepsi Beefy'yi yeniden gördükleri için seviniyorlardı. Onun

da aralarında olması güzel bir şeydi. Kalkışacakları her işte, onun gibi en zor işleri yüklenip teşekkür bile beklemeyen bir insana ihtiyaçları vardı.

Çaylar içildikten, sohbetler edildikten sonra Beefy merakla sordu:

«Bu güzel tekne kimin?»

«Bizim,» dedi Ida gururla. «Üstelik ödünç alınmış da değil. Bir yana atılmıştı. Bulduğumuzda yavaş yavaş paslanmaktaydı. Bunu oradan çıkardık, Tahtabacak boyadı, Heck ve Lofty ise parktan yürüttükleri bir motoru içine monte ettiler. Çok iyi çalışıyor, Heck, teknik işlerden gerçekten anlıyor, bunu kabul etmek gerek.»

Beefy kaderinin böyle birdenbire değişmesi karşısında şaşkına döndü. Daha yarım saat öncesine kadar nereye gideceğini bilemezken şimdi arkadaşlarının yanında oturmuş. Danby kanallarında dolaşmaya çıkmıştı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

FAKAT, bu kadar şans uzun süreli olamazdı. Beefy, ilk defa kıyıya çıktığında, kendini dikkatle süzen yabancı bir adamla karşılaştı. Başını yana çevirip, adımlarını sıklaştırdı. Ama, yine de adamın arkasından seslendiğini korkuyla duydu.

«Bir dakika!»

Beefy koşmaya başladı. Fakat adam da koşup yolunu kesti.

O anda kaçmak ya da adamın üstüne atılmak isterdi, ama, birkaç metre ötede bir polis duruyordu.

Beefy'nin yolunu kesen adam sert bir sesle sor-du:

«Siz, Beefy Jones musunuz?»

Beefy kararlı bir tavırla:

«Hayır!» dedi.

Adam onu ilgiyle süzdü:

«Ah, tabii siz Beefy Jones'sunuz. Sizi kilise kermesinde görmüştüm. Lütfen benimle gelin. Benden korkmanız için hiç bir neden yok.»

Beefy, polisin kuşkulu bakışları altında adamı izledi. Adam onu yakındaki bir büroya götürdü. Büro da, üstü kitap ve kâğıtlarla kaplı bir yazı masasının başında biri oturuyordu.

«Beefy Jones bu!» dedi birinci adam. «Onu en sonunda buldum.»

«Aylardır sizi arıyoruz,» diye ekledi yazı masasının başında oturan adam. «Kimliğiniz yanınızda mı?»

Beefy çok şaşırmıştı:

«Ne?» diye sordu.

«Beefy Jones olduğunuzu kanıtlayabilir misiniz, demek istiyordum?»

«Hayır!» Bu adam onunla alay ediyor olmalıydı.

Adam içini çekti, sonra ürkek Beefy'ye bakarak kararını verdi. Mümkün olduğu kadar basit kelimelerle konuşmalıydı.

«Bay Jones,» diye söze başladı yeniden; «Bildirimiz kadarıyla merhum Bayan Elizabeth Lavinia Tubb ile arkadaşınız, öyle değil mi?»

Beefy anlasın anlamasın her söylenene olumsuz karşılık vermeye kararlıydı.

«Hayır!»

Adam sabırsızlık içinde başını kaldırdı ve bağırdı:

«Bu da ne demek? Lizzie Tubb'u tanımıyor muydunuz?»

Kendi hayatını kurtarmak bile söz konusu olsa, onu tanımadığını söylemezdi.

«Lizzie mi? Oh, evet.»

Adam, bir kitap açacağını masanın üstüne vurup, ciddî bir ifadeyle ekledi:

«Belki bunu duymak sizi şaşırtacak ama, Bayan Lizzie Tubb sanıldığı kadar yoksul değildi.»

Beefy alt dudakını sarkıttı. Onun yanında kimse Lizzie aleyhine konuşamazdı.

«Lizzie iyi bir insandı.»

«Ben de yalnızca yoksul olmadığını söyledim. Avukatım; Bayan Tubb'un vasiyetini yerine getirmekle görevlendirildim. Burada olmadığınız sırada Bayan Tubb'un evini sattım. Şu andaki mirasın tutarı beş yüz paund, iki şilin ve on bir peni, Bay Jones.»

Beefy'nin soluğu kesilmişti.

«Bu.. bu... bütün bu para Lizzie'nin miydi?»

«Evet, bu kadar da değil..» Bundan sonra söyleceklerinin büyük etki yapmasını isteyen adam, bir süre sustu. «Bayan Tubb, bütün mirasını size bıraktı. Tek vârisisiniz. Şu anda beş yüz paund sizin.»

Her şeyin doğru olmasını dileyen Beefy merakla sordu:

«Peki ya iki şilin on bir peni?»

«Ve iki şilin, on bir peni.»

Bu sözleri uzun bir sessizlik izledi. Beefy şaşkına dönmüştü. Yüz ifadesinden, içinden geçenleri anlamak mümkündü. Sonunda, kekeleye kekeleye konuşabildi:

«Ama, ben hiç bir zaman bir şeyim olsun istemedim ki.»

«Olabilir; ama, şu anda beş yüz paund'un sahibisiniz.»

«Ama ben bir şeyim olsun istemedim ki,» diye tekrarladı Beefy; «Ben, Lizzie'nin bana miras bırakmasını istemedim ki.»

Avukatın bu müvekkille daha çok uğraşacak zamanı yoktu. İşleri oldukça sıkışık bir adamdı.

«Eğer birkaç dakika bekleyebilirsiniz size bu turtada bir çek yazarım. Lütfen oturun. Çeki aldığınız üzerine bir kâğıt imzaladığınız anda para sizin olacak.»

Beefy, sandalyenin kıyısına çöktü. Adam yan odaya gidip bir dakika sonra elinde bir çek ve bir kâğıtla görüldü.

«Lütfen bu kâğıdı imzalayın.»

Beefy başını eğdi.

«Yazı yazmasını bilmiyorum.»

«Aman Allahım, bir de bu mu?» Avukat başını kapıdan uzatarak yan odaya bağırdı: «Jenkins, lütfen buraya gelip Bay Jones'un işaretinin sirkülerini alır mısınız? Bay Jones, lütfen buraya bir haç çiziniz.»

Beefy iki çarpık çizgi çizdikten sonra avukat çeki uzatarak ekledi:

«Hepsini birden harcamayın.»

Beefy elindeki kâğıt parçasına bakakaldı.

«Bu kâğıdı ne yapacağım?»

Avukat sabrının taşmasını güç önleyebildi. Fakat o anda bekleme odasında çok önemli bir müvekkilinin bulunduğunu haber almıştı; önemli müvekkilleri bekletmektense hiç hoşlanmazdı.

«Jenkins, lütfen bay Jones'la bankaya gidip onun adına bir hesap açtırın. Güle güle, Bay Jones!» Bir elini uzatırken, öbürüyle otomatik olarak zile bastı.

Jenkins, Beefy'yi kapıya doğru sürükledi. O anda kapı çalındı ve bir kız içeri girerek, bildirdi:

«Lord Wapentake, Sir!»

«Oh, kimi görüyorum?» diye haykırdı Lord. «Burada ne yapıyorsunuz, Beefy?» Avukatın şaşkın bakışları altında Beefy'nin omzuna vurdu. «Hapisten ne zaman çıktınız? Çok saçma bir şeydi bu, saçma, çok saçma. Büyük bir kanunî yanlışlık, ah Fortescue.»

Avukat Fortescue şaşkınlık içinde:

«Bir şey diyemeyeceğim, Sir,» dedi.

Lord, avukatın dediklerini hiç önemsemeyerek Beefy'ye döndü.

«Tekrar yanımda çalışmaya ne zaman başlıyorsunuz?»

Şaşırtıcı bir şey de olsa, Beefy durumu kavrayabilmişti: Onu yaşama bağlayan düşünün gerçekleşmesi çok yaklaşıyordu.

«Bi.. bilemiyorum,» dedi. «Şimdi biraz param var. Shephard's Delight'a gitmeyi düşünüyordum. Ora'ya kendime bir ev satın alacağım. Bir de domuz. Onun adını Emilie koyabileceğimi düşünüyordum.»

Lord Wapentake çok heyecanlanmıştı.

«Shephard's Delight mı? Ne diyorsunuz? Karım-la birlikte biz de oraya taşınmayı düşünüyorduk. Oradaki yazlık köşkümüze yerleşeceğiz. Buradaki sarayı yönetmek gerçekten çok güç; insana çok pahalıya mal oluyor. Onu bir derneğe ya da kuruluşa satacağız. Buraya gelmemin nedeni de bu.»

Beefy, duyduklarına inanamıyordu.

«Shephard's Delight'ta oturacağınızı, demek istiyorum ki oraya yerleşeceğinizi mi söylemek istiyorsunuz?»

«Size anlatmak istediğim de bu. Shephard's Delight'taki evinizde oturup benim yanımda çalışabilir-

siniz. Harika olur bu! Anlaştık, değil mi? Başka bir işe girmek gibi bir niyetiniz yok değil mi?»

Beefy sevinç içindeydi.

«Böyle bir şey söz konusu bile değil!»

Bay Fortescue hafifçe öksürdü.

«Bay Jones, artık bankaya gitmek istiyorlar sanırım.»

«Haydi hemen gidin,» diyen Lord, dostça Beefy'nin sırtına vurdu. «Haydi doğru bankaya. Sizinle Shephard's Delight'ta yine karşılaşabileceğimizi umuyorum.»

Beefy, Bay Jenkins'in arkasından dışarı çıkarak bankaya gitti. Memura Bay Jones adına bir hesap açmasını söyleyen Bay Jenkins, hesap açıldığı sürece bekledikten sonra büroya döndü. Orada da Beefy imza atamamış, adres olarak kanalda dolaşan Ida'nın teknesini göstererek bankada bulunanları şaşkına çevirmişti.

Beefy şaşkınlıktan sendeleyerek bankadan ayrıldı. Şu anda tam beş yüz paund, iki şilin on bir peninin sahibiydi. Shephard's Delight'ta bir ev ve bir domuz satın alacak, Lord Wapentake de ona iş verecekti. Artık geleceğe güvenle bakabiliyordu. Her şey yolunda gitmişti. Kim bilir, arkadaşları bu yeniliğe ne kadar şaşıracaklardı.

Fakat, arkadaşları bu haberi duyunca onu kuşku dolu gözlerle süzdüler. Söylediklerine inanmamış olmalıydılar.

«Beş yüz paund!» diye inledi Heck. «Sana beş yüz paund'u kim verebilir?»

Beefy düzeltti:

«Ve iki şilin on bir peni.»

«Sana bu parayı kimin verdiğini bilmek istiyorum.»

«Lizzie Tubb bana miras olarak bırakmış. Hiç bir zaman bir şeyim olsun istemedim ama bırakmış işte.»

Ida şaşkın şaşkın sordu:

«Gerçekten, miras olarak beş yüz paund mu aldığını söylemek istiyorsun?»

Beefy başını salladı.

«Peki, şimdi bu para yanında mı?»

«Hayır pek değil, bankaya yatırdım.»

Heck dehşetle haykırdı:

«Bunu yapmış olamazsın.»

Beefy korkuya kapıldı. O anda Tahtabacak da söze karıştı.

«Ciddî olarak bütün paranı bir bankaya yatırmış olamazsın, Beefy! Bizlere şaka yapıp biraz korkutmak istiyorsun, değil mi?»

«Sana parayı aldıklarına dair bir kâğıt verdiler mi?» diye sordu Ida.

Beefy, titreyen elleriyle banka cüzdanını çıkarak uzattı.

«Bunu verdiler.»

Heck, cüzdanı elinden kaparak uzunca bir süre kuşkuyla inceledi:

«Para söz konusu oldu mu bu kâğıdın ne değeri olabilir? En iyisi, hemen bankaya gidip paranı tekrar çekmen. Geç kalmadan paranı kurtarmalısın.»

Beefy birdenbire üzerinde bitkinlik duydu.

«Fakat ben bankaların namuslu olduğunu sanırdım.»

«Namuslu mu?» Heck o anda tükürmek isterdi, fakat, Ida'nın yanında kendini tutmak zorundaydı. «Zavallı annemin başına geleni bilsen böyle konuşmazdın. O da senin gibi bütün parasını bankaya yatırmıştı. Sonuç ne oldu? Banka iflâs edip kapandı.»

Beefy dehşetle haykırdı:

«Bankaların iflâs etmeyeceğini düşünürdüm!»

«Eğer mümkün olursa parayı hemen çekmeye çalış,» diye salık verdi Ida. «Yemekten sonra hep birlikte gider, parayı çekeriz.»

Fakat Beefy paniğe kapılmıştı.

«Hemen gitmesek daha doğru olur sanıyorum,» dedi. Para onun için her şeydi: Shephard's Delight'ta mutlu bir gelecek, bir ev, domuz ve güvenlik içinde bir yaşantı.. Şimdi de Ida ve Heck, bankanın bu parayı geri vermemesinin de mümkün olduğunu söylüyorlardı. Bu parayı bankaya armağan edemezdi. Böylelikle bütün planları suya düşebilirdi.

«Yemekten sonra gideriz,» diye üsteledi Ida.

«Fakat...»

Söze başlayan Beefy'yi Ida'nın sert bir bakışı susturdu.

Yemekten sonra arkadaşları birer birer Beefy'yi bir yana çekerek, çeşitli hikâyeler anlatarak bu paraya çok ihtiyaçları olduğunu belirttiler. Ida, Beefy'ye, parası karşılığında **Firma**'ya ait hisse senetlerini satabileceğini, bu senetlerle Beefy'nin **Firma**'daki hissesinin artacağı gibi, parasının da yılda on oranında çoğalacağını belirtti. Fakat, Beefy bu senetleri ne yapabilirdi. O, bir evle bir domuz istiyordu. Ida ona **Firma**'yı batmaktan kurtarabilecek tek kişi olduğunu söylemişti. Bu hisse senetlerini almalıydı. *

Heck'in ise, annesini hapse girmekten kurtarması için en kısa zamanda beş yüz paunda ihtiyacı vardı. Tahtabacak, evli ve yedi erkek çocuk babası olduğunu söyleyerek Beefy'den bu parayı kendine vermesini istedi. Beefy çok duygulanmıştı.

Hatta bir köşede sessiz sessiz oturan Votka-Joe bile, hasta anneannesiyle ilgili güzel bir hikâye uydurmuştu. Evlerine haciz konulduğu için sokakta kalan ve yeni bir konut için kesinlikle beş yüz paund'a ihtiyacı olan büyükanneyle ilgili bir hikâye. Fakat bütün bunları nasıl edip de Beefy'ye İngilizce olarak açıklamalıydı?

JOHN ADAMS mutluydu. Yeni belediyenin yapımı sırasında başlangıçta karşılaşılan başarısızlıklar ve terslikler unutulmuştu. Eser bitirilmiş, parasının büyük bir bölümü sağlanmıştı. Ertesi gün piskopos, yeni belediye yapısını kutsayacak ve topluma, sunacaktı. Aydınlık, geniş odalarla ilgili düşleri gerçekleşmişti. Daha birçok kuşakların gurur duyabilecekleri bir eser yaratılmıştı.

Fakat, mutluluğunun asıl kaynağı Sally idi. Güzel, genç karısı, karanlık, ıssız rahip evine hayat, neşe getirmişti. Mutfakta çalışırken şarkı söylüyor, çalışma odasının tozlarını alırken kocasının yüzüne bakıp gülümsüyor, yemeklerde ya da akşamları şöminenin başında otururken ise sevgiyle gülüyordu. İlk gördüğü güne karşılık onun çok daha güzelleştiğini düşünüyordu John Adams. Kendinden başka kimsenin

Sally kadar tatlı, sevimli, neşeli ve efendi bir karısı olmadığı kanısındaydı.

Danby'nin pis sokaklarında kol kola yürürken zaman zaman dönüp karısının güzel yüzüne bakıyordu. Sally'ye bakan erkeklerin hayranlık dolu bakışları onu gururlandırmaktaydı. O anda Sally, kolunu sık-tı:

«Şuraya bak John, Beefy!»

Beefy üzgün bir ifadeyle onlara doğru ilerliyordu. Yanında ise kuşku uyandıracak bir takım: Kızıl saçlı bir kadın, siyah uzun favorili bir delikanlı ve tahta bacaklı biri... Aynı anda Beefy de onları gö-rek sevinçle bağırdı:

«Sally!»

«Beefy!» diye haykıran Sally, gülümseyerek ona doğru koşup kuzenini kucakladı. «Neredeydin? Seni çok aradık.»

Sonra bir sessizlik oldu. Beefy, kuzinini arkadaş-larına tanıştırmak için hiç bir davranışta bulunmu-yordu. Sally onlara özür dilermişçesine gülümseyip, kuzenini kolundan çekti.

«Gel, John'a bir merhaba de!»

«Fakat.. biz bankaya gidiyorduk.»

«Biraz sonra da gitsen olur,» dedi Sally neşeyle. «Şimdi bizimle rahip evine gelmelisin. Fakat daha önce kendime yarınki tören için bir şapka almam ge-rekliyor.»

«Merhaba Beefy,» diye söze karıştı John. «Bi-zimle eve gelsene.»

«Bankaya gitmeliyim. Lizzie Tubb'dan miras ka-lan beş yüz paund'u onlara verdim. Heck, bankacılar namuslu insanlar olmadığı için yanlış davrandığını

söylüyor; ayrıca Heck ve Tahtabacak'a bu paradan biraz borç vereceğim; sonra Ida da...»

John Adams ona sert ifadeyle bakıp, sözünü kesti:

«Heck kim?»

Beefy caddenin öbür yanına geçmiş onu bekleyen arkadaşlarını gösterdi.

«Favorili olan.»

John Adams onların yanına giderek:

«Beefy gelecek. Onu beklemeniz gereksiz,» dedi.

Ida birden diklendi.

«Arkadaşımızla birlikte, bankada görülmesi gereken çok önemli bir işimiz var.» Sesini yükseltip bağırdı: «Hey Beefy, bankalar üçte kapanıyor.»

Beefy, korkudan yine onların yanına koşacaktı ama, Sally onu alıkoydu.

«Beefy!» diye bağırdı Tahtabacak.

Ida ise John Adams'a kötü kötü baktı. Son ana kadar dövüşü bırakmamaya kararlıydı.

John Adams'ın gözlerinin içine baka baka:

«Bu işe karışmayın, yoksa polis çağırırım,» dedi.

Rahip gülümsedi:

«Çok iyi bir düşünce. Böylece onlara, hep birden kanunsuz yoldan beş yüz paund sağlamaya kalkıştığınızı söylerim. Ne dersiniz, sizin sözünüze mi yoksa benimkine mi inanırlar?»

Ida bunu hiç aklına getirmemişti. 'Yoksullar ve zenginler için kanunlar ayrı,' diye düşündü. Sonra mırıldandı:

«Gelin çocuklar.» Ötekiler omuzlarını silkerék bulundukları yerden kımıldamadılar. «Gelin çocuk-

lar!» diye üsteledi. «Yenilgiyi kabullenmeli, böyle bir suçlamayla karşılaşmamalıyız..»

Hepsi birden başlarını eğip, homurdana homurdana geri döndüler.

John Adams ise gülümseyerek, Sally'yle Beefy'nin yanına gitti.

«Bu da oldu. Haydi, senin şapkayı almaya gidelim.»

Daha sonra rahip evinin çalışma odasında John Adams Beefy'ye sordu:

«Lizzie Tubb sana beş yüz paund miras mı bıraktı?»

Beefy başını salladı.

«Bu parayı ne yapacağını düşündün mü?»

«Shephard's Delight'ta bir ev ve bir domuz satın almayı düşünüyordum. Fakat karılarının, annelelerinin ya da çocuklarının ihtiyacı olduğu için hepsi benden ödünç para almak istiyorlar. Neyse artık bundan söz etmenin anlamı yok. Para bankada kaldı. Heck, parayı bankaya yatırmanın çok yanlış olduğunu söyledi.»

«Bak, iyi dinle. Bütün bu söylenenler çok saçma. Parayı istediğin anda bankadan çekebilirsin. Fakat bence şimdilik orada kalmalı.»

Beefy biraz rahatlamıştı.

«Peki, Shephard's Delight'ta hayatını neyle kazanmayı düşünüyorsun?»

«Lord Wapentake yanında bahçıvan olarak çalışabileceğimi söyledi. O da oraya taşınıyor.»

John Adams, Beefy'yi sağ esen Shephard's Delight'a ulaştırmak için her yardıma hazırdı. Sağlığın-

dan yararlanarak başkalarının bir kişiyi soymaya kalkışmalarından nefret ederdi.

Birden kararını verdi:

«Beefy, pazartesiye kadar burada kalmanı istiyorum. Pazartesiden sonra seni Sally ile birlikte Shephard's Delight'a götüreceğim. Orada birkaç gün kalacağız. Bu arada sana bir ev satın almakta ve onu yerleştirmekte yardım ederiz. Fakat, o zamana kadar kendi çıkarın gereği burada kalıp arkadaşlarının yanına bir daha dönmeyeceğin üzerine bana söz vermelisin.»

Beefy düşündü, sonra bir şey söylemeden başını salladı. O anda Sally içeri girdi. İkisnin kurduğu planları duymuş, çok sevinmişti.

«Belki de yaşlı Mardachai Wainwright'ın evini satın alırsın,» dedi. «Annem son mektubunda oranın hâlâ satılmamış olduğunu yazıyordu.»

□

ERTESİ GÜN Sally ve John Adams, yeni belediye yapısının kutsanma törenine gittiler.

Büyük, boş rahip evinde yalnız kalan Beefy, artık bir daha göremeyeceği arkadaşlarını andı. Sonunda buna daha çok dayanamayarak arka kapıyı açıp dışarı çıktı ve dar sokaklardan arkadaşlarının yanına koştu. Onları yeniden görmek isteğiyle tutuşuyor, göreceğini düşünerek seviniyordu. Arkadaşlarının paraya kendisinden daha çok ihtiyaçları vardı. Fakat, rahip kızacağı için parayı da bağışlayamazdı. Bu durumda Ida ve ötekilere, yardım edemeyeceğini söylemesi gerekliydi.

Kanalın kıyısına vararak kaygan merdivenlerden aşağı indi. Fakat onu çok kötü bir sürpriz bekliyordu: Küçük, yeşil teknenin bağlı olduğu yer boştu. Uzunca bir süre orada durarak kanalın sağına ve soluna baktı. Sonra da üzgün bir tavırla dönüp rahip evine gitti.

RAHİP, Beefy'yi son anda arkadaşlarından kopardıktan sonra Ida, Heck ve Tahtabacak, yalnızlık duygusuna kapıldılar. İşin kolayına kaçmaktan olayları hafife almaktan hiç hoşlanmazlardı.. Özellikle rahibe karşı asla. Ayrıca, bir skandalı göz önüne almadan Beefy'nin gitmesine engel olmaları da imkânsızdı. Böylece, teknelerine geri dönmüşlerdi. Ida hemen, olağanüstü bir toplantı yapılmasını önerdi.

Ve bu gerçekleşti.

«Baylar,» diye söze başladı. «Rahip, Beefy'nin kuziniyle evli. Ayrıca onun gibi insanları çok iyi tanırım. İnsana rahat vermezler. Beefy ile ilgilenirsek polise gideceğini biliyorum. Arkadaşlar, size bu beş yüz paund'un peşini bırakıp, buradan gitmeyi öneriyorum.»

Oturup, müdürlerine baktı.

Heck de konuşmaya katıldı.

«Burada kalırsak, rahip öç almak için bize kesinlikle bir şey yapacaktır. Eğer hemen kaçarsak özgür insanlar oluruz; aklımız ve yeteneklerimizle dünya bizlere kucak açacaktır. Para sahibi olmak için en kısa zamanda yeni yöntemler ve araçlar bulacağız. Para nasıl olsa sokakta toplanmayı bekliyor.»

Oturdu. Tahtabacak hemen ayağa kalktı.

«Beş yüz paund beş yüz paunddur! Beefy'yi kendimize döndürene kadar burada kalmayı öneriyorum.»

Sonunda Heck'in konuşkanlığı, tartışmayı kazandı. Danby'de, işçiler yürüyerek ya da bisikletleriyle batan güneşe doğru ilerlerken onlar demir aldılar. Motor çalıştı ve teknenin ucu kanalın ortasına doğru yöneldi. Yavaş yavaş hız kazanıyorlardı. Bir süre sonra kanalın taş duvarları görünmez oldu. Fabrikalar, insanlar gerilerde kaldı ve kanalın kıyısındaki tarlalar, hayvanlarını otlatan çobanlar görünmeye başladı.

Küçük tekne sulara kayarak kayboldu, kızıl saçlı Ida'yla müdürlerini yeni ufuklara götürdü.

PAZARTESİ sabahı rahip:

«Gelin çocuklar,» dedi. «Yeni bir dünya aramak için zaman daha geç değil.»

O sırada arabaya binmekte olan Sally merakla sordu:

«Ne diyorsun?»

John Adams, arabanın radyatörüne su doldururken, neşeyle seslendi:

«Oh, bir şey değil, yalnızca bir kitaptan bir parça.»

Elindeki şişenin ağzını kapayarak garaja götürdü; daha sonra gelip direksiyonun başına geçti. Elini Sally'nin dizine koyarak sevgiyle sordu:

«Her şey tamam mı, Sally?»

«Evet, teşekkürler, John?»

«Arkada rahat mısın, Beefy?»

Beefy karşılık veremeyecek kadar mutluydu. Araba hızla Beefy'nin yeni dünyasına doğru atıldı. Yavaş yavaş St. Judas gözlerden kayboluyor; yaşayanlar ve ölüler geride kalıyorlardı: Bay Macmillan, kilise kurulu, zavallı Lizzie Tubb, çirkin kilise yapısı, güzel, sevimli belediye, balık lokantaları, meyhaneler ve sinemalar! Danby gözlerinden silinmişti. Beefy ilerlere, Shephard's Delight'ın mavi dağlarına, bacalarından tüten mavi dumanlarına bakmaktaydı. Yakında, çok yakında kendi bahçesinde olacağını çok iyi biliyordu. Her şeyi gözlerinin önünde canlandırırdı: Ahırın kapısına yaslanmış duruyor, hayvan zevk içinde uzanıp samanların arasında yuvarlanana kadar Emilie'nin sırtını kaşıyordu. Pazar akşamıydı, yakındaki kiliseden kilise korosunun sesi duyuluyordu. Bunu dinlediği sırada güneş mavi dağların arkasına çekildi. Evine, küçük sevimli evine girdi, kırmızı perdeleri örtüp eline bir Vahşi-Batı romanı alarak bir köşeye oturdu. Nasıl olduğunu kendi de bilmiyordu ama, her nasılsa o zamana kadar okumayı da öğrenmişti.

BİTTİ!

allahlık BEEFY

Eric Malpass

Kamyondan atladığı gibi sandıklardan birini kaptı ve kamyonuna yükleyerek hızla oradan ayrıldı. Daha arkadaşlarının gelmesine yarım saat vardı.

İda bu başarısından dolayı onu övecekti.

Fakat arkadaşlarıyla birlikte

randevu yerine geldiklerinde

onları çok kötü bir sürpriz bekliyordu. Beefy'nin çaldığı sandığın üstündeki etikette şunlar yazılıydı:

" Altı sandık - İçlerinde: 180 yardım toplama kutusu ve 50.000 rozet "

15 lira